

7th July 1952]

SRI K. P. GOPALAN :—“ The Government are now granting all these concessions to the European-owned companies. May I ask whether this is the way of encouraging our swadeshi industries in the country and helping the poor workers? ”

MR. SPEAKER :—“ We are now in question No. 50.”

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET FOR THE YEAR 1952-53—cont.

MR. SPEAKER :—“ The House will now pass on to the next item on the agenda, viz., General Discussion on the Budget. Hon. Members may be aware that I have fixed a time-limit of 20 minutes. Sri V. R. Nagarajan will now speak.”

* **SRI V. R. NAGARAJAN :—**“ Mr. Speaker, Sir, while dealing with the Budget, I have to state at the outset that it is quite a matter of fact one and there is no speciality or glamour about it. It is a simple budget and a greater part of it deals with fresh taxes. In its overall accounting, it discloses a total deficit of Rs. 359 lakhs, a sum which has not accumulated all on a sudden this year, but which has been the legacy of the past few years. We are given to understand that it has slowly risen from Rs. 129 lakhs to Rs. 329 lakhs last year and that it has now come to this stage. Whatever may be the reasons as to why it rose up, to think of making it up by fresh taxation is not quite welcome to the generality of the people. That is how I put it. It may not be the opinion of my party and much less the opinion of the United Democratic Front. But, still, speaking on my own behalf, I would submit that it would be better if we could avoid these fresh taxes. Firstly, there is surcharge on bus passengers. If at all there will be any vehement opposition to any taxation proposals made herein, it will be to this particular tax. Because, the bus passengers, especially in the mufassal are having a very hard time in having to travel under very bad conditions in buses. Everybody knows that bus travel is much worse than travel in a third class railway compartment.

“ With all the overcrowding, baggages being thrown over here 9 a.m. and there, thrown over the heads at times, I need not here dilate on the difficulties the bus passengers are put to. Even if we are not able to add to their amenities, let us see to it that we do not add to their worries and sufferings. I submit that this surcharge on bus fare may not be welcomed by many sections in this House. There are certain practical difficulties in the matter of collection of this tax. This has been pointed out by many leading newspapers of the city. The operators of buses in the mufassal are not directly under the control of Government as the bus transport in the city is. In the case of the Government Transport, for any commission or omission, the Government can take immediate action but in the case of the private operators, it will not be possible. Further the private operators might find it difficult to maintain separate accounts in the matter of collection of the surcharge. We do not

[Sri V. R. Nagarajan]

[7th July 1952]

also know how the conductors would conduct themselves in the matter of actual collection of fares from the passengers. Sometimes they might take more money from the people. This is a tax which is to be borne by the poor passengers and if they are to be further mulcted by way of rounding off the pies, they will be put to lot of difficulties. I referred to this when I was speaking on the Confidence Resolution. The bus operators and conductors may round off the pies just as the railways are now doing. We know that the railways are now getting a large amount of unearned income by this rounding off process. The passenger is asked to pay the next higher anna if there is a fraction of a few pies in the fare. This may happen to be the case in the collection of the bus fare also. This is an important consideration that the Government should take into account.

Sir, coming to the levy of surcharge on land revenue it is a quite understandable form of taxation. While I do not object to the levy, I would submit to the Government that the minimum fixed may be raised to Rs. 100 or Rs. 150. The minimum now fixed I presume takes into account a landlord owning five acres of wet land. He may not be considered to be better off in these days of acute economic conditions, especially if the holding is held by a Joint Hindu Family. We should not think about the problem merely with reference to the present day high prices of the commodities. The prices may go down very rapidly and that too very soon. But we are going to levy the surcharge, I presume, not only for the present year but continue it in the future years also. Having regard to the likelihood of the prices falling down, it may work as a great hardship on small proprietors of land. Therefore I submit the minimum must be raised to Rs. 100 or Rs. 150. The rate of surcharge may also be considered to be high by some people. I submit the rate of surcharge might also be reduced with reference to the paying capacity of the people. (At this stage the Deputy Speaker occupied the Chair.)

“Regarding the betterment levy and increased sales tax on petrol and the fees proposed to be levied on foreign liquors no one could possibly take objection and I therefore do not object to them. They are persons well able to bear the incidence. Only we must take care to see that the poor men are not hit by these taxes.

“The Government propose to make up the deficit of Rs. 359 lakhs by the imposition of these additional taxes which would bring in a revenue of Rs. 270 lakhs, the remaining deficit being met from savings on account of retrenchment in the Civil Supplies Department. It is hoped that now that the food control has been lifted, consequent retrenchment in the Civil Supplies Department would bring in about rupees one crore. Ultimate deficit if any is proposed to be met from the Revenue Reserve Fund. These measures are understandable and nobody need take serious objection to these proposals. But apart from these, one has to consider whether the budget deficit could not be made up in other ways than by having recourse to new taxes. Let us take the expenditure on administration. In this country we are having a very costly

7th July 1952]

[Sri V. R. Nagarajan]

administrative set-up under the Government of India and the State Governments. We have a top-heavy administration. This has been repeatedly stated by men big and small. I am afraid we have reached a stage when we must think of reducing expenditure on this top-heavy administration. This need not be done by effecting retrenchments all of a sudden which would displace men who have put in a lot of service. What I am suggesting is that we should reduce the expenditure we are now incurring in the matter of paying fabulous salaries to high officials. We must effect some cut in the salaries of the topmost officials such as heads of departments, the Governor's household and other Gazetted officers. If we are able to cut down the salaries and allowances of officers getting Rs. 5,000 and Rs. 4,000 as a permanent measure, we will be able to make up the deficits that we are constantly facing in our Budgets. In this connexion, I submit it will not be of any help to us to cut down the allowances and salaries of the low-paid officials. They are as useful in the proper administration of the State as the high paid officials. Instead of effecting some saving in the amounts paid to them, it would be better and feasible to effect some cuts in the salaries of the higher cadre of officials. The sooner we did it, the better it would be for the country's economy.

"Sir, criticism of the Budget is limited by several factors disclosed in the Budget. For example, the Government had to face the horrible famine that raised its head in the districts of Rayalaseema. We are told that the Government grappled with it in a successful way. Thanks to the timely rains that we had recently, that problem is now more or less out of the picture in any serious form. The Hon. the Finance Minister disclosed that a sum of Rs. 6 crores was set apart for famine relief measures. Secondly, the yield from sales tax is going down due to the fall in wholesale commodity prices and the slump in trade consequent on the peace proposals in the Korean War. It appears the original Budget was framed in March last on the expectation of a receipt of Rs. 1,600 lakhs under this head. Now it is expected that only Rs. 1,450 lakhs could be realized from this source leaving a deficit of Rs. 150 lakhs. This is an important factor which has to be taken into account in criticising the Budget proposals. There is also some relief given to the handloom weavers. In referring to the problem of the handloom weavers, I, like other hon. Members of the House, would like to draw the pointed attention of the Government to the need for giving every relief possible to these men, because they are a section of the community which comes next only to the landed peasantry in the State. Agriculture is the first and foremost industry of the land and weaving comes next. This industry gives occupation to thousands and thousands of families in all parts of India and especially in South India. They are doing yeoman service to the people in that they providing one of the most important needs of the people, namely, clothing. The South Indian silk saris are famous and I do not think any mill equipped with the most up-to-date plants will be able to compete with the handloom weaver in this respect. The handloom weavers of South India hold the monopoly for the production of silk saris. We

[Sri V. R. Nagarajan]

[7th July 1952]

therefore welcome the relief provided already by the Government for these handloom weavers. However I make a special request to Government that they should be given more help, something more than what is thought of in the Budget proposals.

9-15
a.m.

“The next subject that attracts the attention of the general public is the problem of the Non-Gazetted Officers. It is not that we are taking up this problem gratuitously or simply to please the Non-Gazetted Officers outside to enable them to say that so and so Member has also been taking some interest on their behalf; it is not with that view at all that I am pleading their cause. They are a section of the public who are really suffering on account of the huge rise in prices as a consequence of the last war, prices which have not yet settled down at a particular level, which have risen up to 400 or 500 per cent over the normal prices before the war. After all, the allowances that we are giving them may not meet even a fraction of the extra cost they have to incur on account of the rise in prices. I therefore submit that giving of educational concessions and medical facilities may not satisfy them. It may be said that there is no limit to human desires. We cannot say the more we give, the more will be asked for, but we will have to see for ourselves whether we have done enough and whether we have gone to the extent where any reasonable man would take it into his head to say ‘We need not spend any more’. I say we have not afforded relief to the Non-Gazetted Officers to the extent we should and I would request the Government to attend to their needs, though not urgently, at least in the near future and afford certain other kinds of relief, either by way of increase in pay or allowances. They have time enough to do all this. The concessions given by them to the Non-Gazetted Officers in the matter of education may be a blessing to most of the Non-Gazetted Officer families. As I said on a previous occasion in this House, these are not the be-all and end-all—that we expected from the Government. The Non-Gazetted Officers are fondly hoping for some increase in their pay and allowances and I hope the Government will do their best in the matter.

“There is one feature which has to be noted in the Budget proposals. Mention has been made about the Community Development Projects. We are told that we are going to have six projects located in six centres of the State. Probably because they cost much and require technical and scientific personnel, it has been possible to take up only six centres. But we would wish that such projects are extended to a greater number of districts than it has been possible. Almost all the districts are in need of all-round improvement, especially in their rural parts. We have now reached a stage when, Sir, I think much of ruralization will have to take place and much of unbanization will have to cease, because it has often been complained against the dwellers of towns and cities and also against the powers that be that after taking enormous revenues from the village people all over, the villagers are not given enough for their own enjoyment and that their primary interests are not cared for by the Government. I would submit that instead

7th July 1952]

[Sri V. R. Nagarajan]

of going on adorning and embellishing towns and cities more and more at the expense of the villagers, we should care more for the commoner, think more of the commoner in the village who always complains that there are no good roads in the village, there is no proper lighting, there is no drinking water, there are no schools whereto he could send his children and so on. In this respect, I would like to submit that even though the district boards are supposed to be functioning—I am myself a member of a District Board—I know how they are implementing the scheme of education in village parts. Taking South Arcot, for instance, Sir, wherefrom I come, I often find in the agenda placed before us at the monthly meetings, mention of more schools being closed than opened, either because there are not enough number of teachers who are willing to teach the boys in the proper manner or because, in some cases, of the fault of the parents in not being able to send their children to schools. Under the conditions that are prevailing in the villages, there are many parents who do not like schooling for their children because a boy or a girl of 10 years or more would be more useful to them for taking the cattle for grazing or for irrigating the fields. It is that way the mind of the villager works. But I do not mean to say that it is correct or that I acquiesce in that attitude. On the other hand, we must be able to introduce systematic improvements in villages and provide for the villagers primary and free education—compulsory education, if possible, in the near future.”

DEPUTY SPEAKER :—“ The hon. Member has one minute more.”

* SRI V. R. NAGARAJAN :—“ Sir, I was speaking about the community projects and in that regard, I would submit that at least in the second scheme when it comes to fructify, the district of South Arcot must be included because the conditions there are appalling. The people of South Arcot are living in abject misery and I do not mean to say that their condition is as bad as that of the people of Rayalaseema. Anyway, their condition is not very much better than those in the most drought-affected areas of our State. There has been no rain in this district for the last four years, though it is a district in the Coramandel coast where one would expect constant rains or at any rate rains during the winter months. There has been failure of rains and I request that this district might be included in the second scheme of development of Community Projects.

“ I am thankful to the Hon. the Speaker for giving me so much time to speak. I would request the Government, particularly the Hon. the Minister for Finance to see that as far as possible the taxation proposals are either modified or given up. I request the Government that the limits I have indicated (and possibly others also might indicate hereafter) in the matter of surcharge on land revenue may be borne in mind, and as regards the surcharge on bus fares, the proposal might be totally given up.”

[7th July 1952]

* SRI A. APPU :—“ Mr. Deputy Speaker, I rise to support the Budget. While doing so, I have to bring to the notice of the Government certain facts for their sympathetic consideration. I have been returned from a peculiar constituency called Chevayur. Apart from the number of villages on the mainland, there are two groups of islands called the Laccadives and the Amindivi which constitute my constituency. The settlers in these islands are all Muslims. They are treated as scheduled tribes. They have protested against the inclusion of this island in a constituency on the mainland. These islands are about 150 to 450 miles away from the main land and as a candidate for election, I could not go to the islands for electioneering work. I could not also send agents. With very great difficulty I could get only one agent to whom I had to pay Rs. 500, so that he could remain in one of the islands for one full month. There was no communication at all. The Government were pleased to allow agents to travel in a steamer chartered by the Government for taking election officials, but that steamer could not be made use of by my agent since it did not come in time. There are 10,000 voters in the islands. As a protest against the inclusion of these islands in a constituency on the mainland only 20 per cent of them voted in the election. To my great surprise, though the Muslim League and communist agents were working for months on the islands, I got the majority of votes there, nearly 1,000. Sir, these islanders have been suffering for a long time for want of proper communication to the islands. They have no educational or medical facilities. They have submitted a large number of petitions to the Government for the redress of their grievances. The previous Government were pleased to depute a senior officer of the Indian Civil Service who was Collector of Malabar for a long time, to these islands to find out the possibilities of developing them. A few days ago, the Hon. the Minister in charge of Rural Welfare was pleased to say that this Special Officer had submitted his report in March last and that this report had been referred to the Board of Revenue which had not submitted its remarks so far. Sir, the development of the islands is very urgent and I request that the Government may be pleased to direct the Board of Revenue to submit its report at the earliest opportunity. For four months in the year—from May to September—there is no communication at all to the islands. The islands are cut off during this period from the mainland altogether. So, I would request that the Government may be pleased to allot a big amount for development work in these islands.

“ Next, I have to say something about the Food policy of the Government. Ours is a highly deficit district. We do not even produce one-fifth of our requirements. The food has to come from other places. We did not ask for the procurement system to be abolished altogether. We submitted a representation to the Government to introduce the levy system in the district. But to our great satisfaction, the Hon. the Chief Minister was pleased to decontrol food grains and also continue informal rationing in the district. There were a number of meetings in the whole district to congratulate the Chief Minister on his generous action and resolutions weret

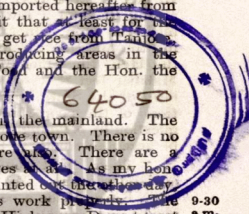
7th July 1952]

[Sri A. Appu]

passed congratulating him and prayers were offered for his long life and prosperity. Of course, the ryots appreciate decontrol of food grains very much, but they want informal rationing to be continued. Unless this is continued, there will be real disaster in the district. We are glad that a heavy stock has been rushed to the district and the present stock will suffice for at least eight months. I got a letter from a friend of mine from Kozhikode yesterday saying that in the beginning the price of rice in the open market showed a downward trend but now it is gradually rising. This has to be checked. The people of Malabar want their rations to be increased by an ounce at least. I submit that in Malabar, June, July and August are lean months. During normal times also, the prices shoot up. I hope everything will adjust itself satisfactorily from the beginning of the next harvest which will be in September.

"I want to make another submission also in this connexion. Formerly we were getting rice from places like Tanjore, Kakinada, Tadepalligudem and Tiruchirappalli. Our zone now consists of Malabar and the Nilgiris. Both these districts are highly deficit. We have to depend upon rice which will be imported hereafter from outside this State or from abroad. I submit that at least for the present some arrangements may be made to get rice from Tanjore, Tiruchirappalli, Kakinada and other rice-producing areas in the State. I hope the Hon. the Minister for Food and the Hon. the Chief Minister will consider this request.

"Next I would come to the villages on the mainland. The constituency I represent, touches the Kozhikode town. There is no proper development of communications here also. There are a number of small rivers which have no bridges at all. As my hon. Friend, Mr. V. K. Palaniswami Goundar pointed out the other day, the Highways Department is not doing its work properly. The roads were good in the district before the Highways Department was formed. Now the condition of roads is very bad. I will give a concrete instance. In my constituency, ever since the Congress Government was formed, people were agitating for village roads. There is a village by name Makkade and the people of that village formed a Road Committee, collected money and acquired land for the formation of a village road; they submitted representations to the Government, the Collector and the District Board. After four years, the District Board agreed to take up the road for its maintenance and requested the Highways Department to submit an estimate for sanction. The Divisional Engineer of the Highways Department prepared an estimate for Rs. 46,000 and sent it to the Superintending Engineer. The Superintending Engineer did not approve of that estimate and returned it to the Divisional Engineer in March 1951. Although more than a year has elapsed since, nothing has been done to revise the estimate. This is the way how village roads are attended to. I would therefore request the Government that they may be pleased to pay better attention for the formation of village roads in the districts.

[Sri A. Appu]

[7th July 1952]

“ Then, Sir, the Malabar Tenancy (Amendment) Act, 1951, is a wonderful Act which neither the janmis nor the tenants welcomed. But the care-taker Government appointed a huge staff consisting of one officer of the Collector's grade, 12 Deputy Collectors, 47 Tahsildars, 2 Deputy Tahsildars, hundreds of Revenue Inspectors and about 800 karnams to enforce the Act. A tenant who was previously paying about Rs. 7-8-0 as rent to the jenmi, has now to pay about Rs. 170. A member of the well-known Rajah's family who is an M.L.A.—Sri Sankara Varma—was telling me that under the Act the tenants have to pay 10 to 15 times the previous rent. They collect very low rents from the tenants; they sympathize with the lot of the tenants and they do not collect high rents from the tenants. They are paying about Rs. 1,30,000 assessment annually to the Government. I would therefore request the Government to take up the work of amending the Act as early as possible. Representations have been made by the janmis, the tenants and the Bar Association of Calicut about the necessity of amending this Act and we understand that the matter is under the active consideration of the Hon. the Chief Minister and the Hon. the Minister for Law. In fact I got a D.O. letter from the Hon. the Minister for Law asking me and a few other Congress Members from Malabar to meet the Hon. Chief Minister one of these days. We are studying the question carefully and we will make our representations to the Hon. the Chief Minister when we meet him. The people of Malabar feel that so long as the Hon. Sri Rajagopalachari is the head of the State, he will sympathetically consider the representations of the people and he will be able to solve this complicated question by bringing in an amendment to the present Act which will be acceptable both to the jenmis and the tenants.

“ Then, Sir, I would like to say a few words about the surcharge on land revenue. My hon. Friend from the other side Mr. Narayana Kurup made a beautiful speech the other day. He was a very good Congressman, but owing to certain unforeseen circumstances, he had to change his party. He is a sincere worker. Though we belong to different political parties, I have great respect and admiration for him. He represented facts correctly. There was not a word of exaggeration in what all he said and I entirely agree with the statement he made. I do not propose to repeat what all he said. But I would say that if the Bill is passed as it is, it will be a great hardship to the tenants. According to the Bill, the surcharge has to be paid by the landholder. But in actual practice, in Malabar the landholder does not pay the assessment in all cases. According to the contracts entered into between the jenmis and the tenants, the tenants have to pay the assessment and even the proposed surcharge will have to be paid by them. So, this will not be a tax on the rich janmis, but will be a tax on the poor tenants. Therefore I would request the Government that they may be pleased to take this factor into consideration, and refer this Bill to a Committee consisting of experts and an experienced officer who has worked in Malabar for a long time and who knows the village accounts. The people are now feeling that if the Bill is passed into Law, it will give a handle to the village karnams to take to

7th July 1952]

[Sri A. Appu]

corrupt practices. I would therefore submit that instead of collecting different rates from different persons, a uniform rate may be fixed. This can be easily done. The Government expect only Rs. 75 lakhs by this surcharge on land revenue. They know the total land revenue demand. On a rough calculation made by me, it comes to about Re. 0-2-0 in the rupee. Hence I would respectfully submit that the Government may please consider my humble suggestion before the Bill is passed into Law.

"We in Malabar are very anxious about the Malampuzha project. We had information that for want of sufficient funds, the work had to be slowed down. But we are very greatly pleased to find that a provision of Rs. 1.0 crore has been made in the budget for pushing through this scheme. I submit that the project may be completed as early as possible, so that it can bring a large tract under cultivation, for which canals, etc., have already been dug. The Hon. Minister for Prohibition, Mr. V. C. Palanisami Goundar, was pleased to visit the place recently. The people were surprised that the Minister for Prohibition was inspecting the irrigation project. I told them that the Hon. Sri V. C. Palanisami Goundar is a big landholder and he knows irrigation well. I am glad to hear that he has made a proper representation to the Government.

"In regard to Prohibition, I would like to say a few words. I am for Prohibition. But I submit Prohibition is not satisfactorily enforced in our district. Those who want toddy, arrack, brandy or whisky, can get any quantity in our district. From the adjoining Travancore-Cochin State and French Settlement of Mahe people bring a large quantity of liquor into our district. I therefore request that proper steps may be taken to enforce Prohibition. I know the Hon. Minister for Prohibition takes keen interest and we were members of Taluk and District Prohibition Committees in Coimbatore; I hope the Hon. Minister will visit Malabar one of these days and study how Prohibition is enforced there and devise more effective measures.

"In regard to the plight of N.G.Os. also, I have to say a few words. I was myself an N.G.O. and retired as a Gazetted Officer. I know the difficulties of N.G.Os. Even during normal times when there was no famine and when the prices were low and when we could get 30 measures of paddy per rupee, the N.G.Os. were in difficulties—I was in the Collector's office, Malabar, for a number of years and all the N.G.Os. including myself were always indebted to the Public Servants' Co-operative Society. But now, Sir, when the prices have gone up by 5 or 6 times, they are given only a small percentage as dearness allowance. They are suffering very much and I know how a lower division clerk is getting on with the pay he is getting, especially one who has a number of children. The educational concession that has been given by the present Government should go a long way to help them. It is a great boon and is very much appreciated by the N.G.Os. But they want the present Government to take into consideration the prevailing prices also."

DEPUTY SPEAKER:—"The hon. Member's time is up."

[7th July 1952]

SRI A. APPU :—“ Finally, Sir, I congratulate the Hon. the Minister for Finance on his excellent budget speech. This is the first time I hear a budget speech. It is couched in beautiful English and is understandable to everyone. It is also interesting.”

*SRI K. R. NALLASIVAM :—“ மிஸ்டர் ஸ்பீக்கர் ஸார். தற்போது சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கும் பட்ஜெட் கிராமங்களில் வசிக்கக் கூடிய விவசாயிகளையும் கீழ்தர, மத்தியதர, வகுப்பினரையும் மிகவும் பாதிக்கும்படியாக இருக்கிறது. நிலவரி மீது சாசார்ஜ் ஆகவும், நிலங்கள் மீது அபிவிருத்தி தீர்வையாகவும் பஸ் கட்டணத்தில் சாசார்ஜாகவும் பலவிதமான வரிகள் போடப்பட்டிருக்கின்றன.

“ நிலவரி மீது போடப்பட்டிருக்கும் வரியைப் பொறுத்த மட்டில் ரூபாய் நூற்றுக்குக் குறைவாய் வா செலுத்தும் விவசாயிகளை மேலும் வரி செலுத்தும்படி சொல்லுவது சரியல்ல என்பது என் கருத்து. ரூ. 100 க்குக் குறைவாய் வரி செலுத்தும் விவசாயிகள் தான் சாதாரணமாக கிராமத்திலே நேட்டியாகக் கலப்பை பிடித்து விவசாயம் செய்துக்கொள்ளுபவர்கள். அவர்கள் தான் உண்மையிலேயே உணவு உற்பத்தியை பெருக்குபவர்கள். அவர்கள் தான் நிலத்தைக் குத்தகைக்கோ, வாரததிற்கோ, வேறு எந்த முறையிலும் விட்டு விடாமல் தாங்களே விவசாயம் செய்துக்கொள்ளுகிறவர்கள். 100 ரூபாய்க்கு மேல் வரி செலுத்தும்பவர்கள் பெரும்பாலும் நிலத்தை குத்தகை, வாரம், கந்தாயம் இம் பாதியாக விட்டு விட்டு, சுகமாக வாழக்கூடியவர்கள். நூறு ரூபாய்க்கு குறைவாய் வரி செலுத்தும் விவசாயிகள், அவர்களுக்கு கிடைக்கும் குறைந்த ஆதாயத்தில் இன்றிருக்கும் சூழ்நிலையில் மேன்மேலும் வரிகொடுக்கும் நிலையில் இல்லை. ஆகவே 100 ரூபாய்க்கு மேல் நிலவரி செலுத்துபவர்களிடமிருந்து இந்தத் தொகையையும் சேர்த்து அதிகமாக வாங்க முடியும், 10-லிருந்து 200 வரை வரிசெலுத்துபவர்களுக்கு ஒரு விதிமும், இன்னும் 500க்கு மேல் நிலவரி செலுத்துபவர்களுக்கு 5 மடங்கு போட்டால் கூட அவர்கள் கொடுக்கக் கூடிய நிலையில் உள்ளார்கள். யுத்தத்திற்குப் பின்னால் பொருள்கள் விலையெல்லாம் ஏறிப்பதனால் லாபம் அடைந்திருக்கக் கூடியவர்கள் அவர்கள் தான். ஆகையால், 100 ரூபாய்க்குக் குறைவாக நிலவரி செலுத்துபவர்களை எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் வரி செலுத்தும்படி செய்யக்கூடாது. அவர்களுக்கு இன்னும் சலுகைகள் கொடுக்கவேண்டும் தவிர வரிபோடக்கூடாது. உணவு உற்பத்தியை பெருக்கக் கூடியவர்கள் அவர்கள். நிலத்தில் உண்மையாகத் தாங்களே பாடுபடக் கூடியவர்களும் அவர்கள்தான். ஆகையால் அவர்கள் மீது மீண்டும் மீண்டும் வரி போடுவது உசிதமான காரியமா என்று யோசிக்கவேண்டும்.

“ அபிவிருத்தி வரியைப்பற்றி சொல்லும்போது, 20 வருஷங்களிலே அதை வசூல் செய்ய வேண்டுமென்று சர்க்கார் முடிவு செய்திருக்கிறார்கள். அபிவிருத்தியை பொறுத்த வரையில், இன்று அபிவிருத்தி செய்யப்படும் நிலங்களுக்கு அபிவிருத்தி வரி போடுவதினால் தவறு இல்லை. எந்த அளவுக்கு போடுவது, எந்தெந்த தரப்பார்களுக்குப் போடுவது என்பதைப் பற்றித் தான் அதிகக் கவனம் செலுத்தவேண்டும்.

“ கீழ் பவானி திட்டத்தின் கீழ் 2,10,000 ஏக்கர் புதிய நிலங்கள் சாகுபடிக்கு வருகிறது. அந்தப் பிரதேசங்களிலிருக்கக்கூடிய மக்கள் ஏழைகளாகவும், பணக்காரர்களாகவும் இருந்தாலும் நூற்றுக்கணக்கான ஆயிரக்கணக்கான ஏக்கர்கள் படைத்தவர்களும் இருக்கிறார்கள். அபிவிருத்தி வரி போட்டால் யார் கொடுக்கக்கூடிய நிலையில் இருக்கிறார்கள் என்பதை சிந்தனை செய்து பார்க்கவேண்டும். 1943-ம் வருஷத்திலிருந்து இன்றைய வரை அபிவிருத்தியடைந்த நிலங்களுக்கு வாபோடுவதைப்பற்றி ஆட்சேபணை இல்லை. புதிதாக அபிவிருத்தி அடைந்த நிலங்களின் மீது வரி போடும் போது நிச்சயமாக ஜாக்கிரதையாகப் போடவேண்டும்.

“ வாய்க்காலில் தண்ணீர் வந்தாலும்கூட, அபிவிருத்தி செய்வதற்கு மூலதனம் இல்லை, வட்டிக்குப் பணம் கேட்டாலும் அவர்களுக்குக் கிடைப்பதில்லை, பாங்குகளும் அவர்களுக்குக் கொடுப்பதில்லை, அந்தப் புதிய வாய்க்கால்களில் தண்ணீர் வந்து விட்டால், எப்படி நிலத்தை சீர்திருத்துவது,

7th July 1952]

[Sri K. R. Nallasivam]

எப்படி வருமானம் எடுப்பது என்று யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள், இரண்டுபொருள் எக்கர்கள் உள்ள சிறிய விவசாயிகள். 10 ஏக்கர் நிலம் வைத்திருக்கும் ஒரு விவசாயி குறைந்தபட்சம் 8 ஏக்கர்களையாவது விறகுத் தான் நிலத்தை சாகுபடிக்குக் கொண்டு வரமுடியும். எங்கள் ஜில்லாவில் மாதிரம் அல்ல. இன்னும் பல இடங்களில் இம்மாதிரி இருக்கிறது.

“ நான் கேட்டுக்கொள்வது என்னவென்றால், புதிதாக சாகுபடிக்குக் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கும் நிலங்களுக்கு குறைந்த பட்சம் 2 வருஷங்களுக்காவது அபிவிருத்தி வரி போடாமல் இருக்கவேண்டும். மீதமுள்ள நிலங்களுக்கு அபிவிருத்தி வரி போடுவதைப்பற்றி ஆட்சேபணை இல்லை.

“ அடுத்தபடியாக பஸ் சார்ஜ் உயர்வைப்பற்றி எடுத்துக்கொண்டால், அது நூற்றுக்கணக்கான ஆயிரக்கணக்கான சாதாரண மக்களையும், ஏழை விவசாயிகளையும் குமஸ்தாக்களையும் தான் மிகவும் பாதிக்கின்றது, அதை அடியோடு நீக்கவேண்டுமென்பதுதான் எங்களுடைய கோரிக்கை. இதனால் பாதிக்கப்படுகிறவர்கள் கிராமங்களில் உள்ளவர்கள்தான். பணக்காரர்களும் நிலச்சுவான்தாரர்களும் பஸ்ஸில் பிரயாணம் செய்வதில்லை. ஆகையால் சாதாரண மக்கள் மீது போடும் இந்த வரியை நிச்சயமாக எடுக்கவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“ நம்மகாணத்தை எடுத்துக்கொண்டால், விவசாயத்துறையில் புதிய பிரச்சனை முளைத்திருக்கிறது. அதைப்பற்றி அரசாங்கத்திடம் விவசாயிகள் தூது சென்றிருக்கிறார்கள். பழைய வாய்க்கால்களில் என்ஜின்கள் வைக்காமல் இருக்கவேண்டும். அப்படி இன்ஜின்களை வைப்பதால் 100 ஏக்கருக்கு பாய்ந்த பிறகு, தண்ணீர் இல்லாமல் போய் விடுகிறது. இது விஷயமாக ஏராளமான விவசாயிகள் அரசாங்கத்திற்கு விண்ணப்பம் செய்திருக்கின்றார்கள், அதில் ஓரளவு நியாயம் இருக்கிறது. இது விஷயமாய் அரசாங்கம் தக்க நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

“ கோயமுத்தூர் ஜில்லாவில் காலிங்கராயன் வாய்க்கால் என்று ஒரு வாய்க்கால் இருக்கிறது. திருச்சி ஜில்லாவில் புகலூர் வாய்க்கால் இருக்கிறது. சேலம் ஜில்லாவில் ராஜா வாய்க்கால் என்று இருக்கிறது. இது போன்ற பழைய வாய்க்கால்களைப் புதிய முறையில் திருத்தி அமைக்கும் வரை என்ஜின்கள் வைப்பதற்கு பெர்மிட்கொடுக்கக்கூடாது. புதிய இன்ஜின்கள் முறையில் திருத்தியமைக்கப்பட்ட பிறகு இந்த வாய்க்கால்களில் ஒவ்வொன்றிலும் குறைந்தபட்சம் 5 ஆயிரம் ஏக்கர் வரையில் அதிக பாசனம் செய்யக்கூடிய வகையில் இருக்கும். பழைய முறையில் வெட்டப்பட்ட வாய்க்காலுக்கும் புதிய இன்ஜின்கள் முறையில் வெட்டப்பட்ட வாய்க்கால்களுக்கும் வித்தியாசம் ரொம்ப இருக்கிறது. உடனடியாக ஷே வாய்க்கால்களையும் மற்றும் இது போன்ற கால்வாய்களையும் உடனடியாக திருத்தியமைப்பதன் மூலம் கீழே இருப்பவர்களுக்கும் மேலே இருப்பவர்களுக்கும் சிரமம் இல்லாமல் செய்ய வேண்டும்.

9-45
a.m.

“ புகலூர் வாய்க்கால் 7 ஆயிரம் ஏக்கருக்கு பாய்கிறது. கீழே இருக்கக்கூடிய நிலங்களுக்குத் தண்ணீர் பாய்வதில்லை. மேலேயுள்ள மிராசதாரர்கள் அரசாங்கத்தினிடம் சென்று, எங்களுடைய 5, 10 ஏக்கரில் கபிலை ஏற்றத்தில் இறைப்பதற்குப் பதில் இன்ஜின் வைத்து பயிரிடுகிறோம். அதனால் அரசாங்கத்திற்கு என்ன நஷ்டம் என்று கேட்டு பெர்மிட் வாங்கிக்கொள்ளுகிறார்கள். இதில் கஷ்டம் என்னவென்றால், 5 ஏக்கருக்குப் பெர்மிட் வாங்கிக்கொண்டு 50 ஏக்கருக்குப் பாய்ச்சுவதற்கு அவர்கள் தயங்குவதில்லை. அரசாங்கம் எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை. அவர்களிடமிருந்து 2, 3, 4 டங்கு நீர்க்கூலி வசூல் செய்வதோடு நின்றுவிடுகிறது. கீழேயுள்ள 2, 3, ஏக்கருள்ள விவசாயிகள் அதனால் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். அந்த வாய்க்கால்களைப் புதுப்பித்து, புதிய இன்ஜின்கள் முறைப்படி வெட்டி, 500 ஏக்கர் வரையில் பாயக்கூடிய முறையில் செய்யவேண்டும். விவசாய அபிவிருத்தி செய்வதற்கு இது புதிய வழியாகும். வாய்க்கால்கள் பழைய முறையில் இருப்பதனால், இன்று பாசன வசதியில்லாமல் இருக்கிறது. இதைத்தான் சர்க்கார் கவனிக்க வேண்டும்.

[Sri K. R. Nallasivam]

[7th July 1952]

“ஆயிரக் கணக்கான வாய்க்கால்கள் பழைய முறையிலேயே இருப்பதால் ஆயிரக்கணக்கான ஏக்கரா நிலங்கள் தண்ணீர் பாசனம் இல்லாமல் சம்மாடிக் கின்றன. இதை சர்க்கார் கவனிக்கவேண்டும்.

“அடுத்தபடியாக சிலர் சொன்னார்கள் கோயம்பத்தூர் ஜில்லாவிலிருந்து அநேகம் விவசாயிகளை வெளியேற்றுகிறார்கள் என்று. அநேகமாக தமிழ் நாட்டில் எங்கு பார்த்தாலும் இப்பொழுது விவசாயிகளை வெளியேற்றும் காரியம் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. அதற்குப் பல காரணங்கள் இருக்கின்றன. முதலாவது காரணம் என்னவென்றால், இப்பொழுது வந்திருக்கும் காங்கிரஸ் அரசாங்கம் நிலச் சீர்திருத்தம் செய்யப்போகிறார்கள் என்று நினைத்துக்கொண்டு தங்களடைய நிலத்திற்கு ஏதாகிலும் வந்துவிடும் என்று பயந்துகொண்டு அநேகம் மிராசதார்கள் தங்களடைய நிலங்களை விற்றுக்கொண்டு வருகிறார்கள். அத்துடன் அவர்களடைய நிலங்களில் வெள்ளாமைபிடும் விவசாயிகளையும் வெளியேற்றி வருகிறார்கள். இது ஒரு முக்கியமான காரணம். இஃத மாதிரியான முக்கிய காரணத்தால் அநேகம் விவசாயிகள் நிலங்களிலிருந்து வெளியேற்றப்படுகிறார்கள். எனக்குத் தெரியும் எங்கள் தாலுகாவில் பெரிய மிராசதார்கள் தங்களடைய நிலங்களை இப்பொழுது விற்றுக்கொண்டிருப்பது. இன்னும் பெரியபெரிய மிராசதார்கள் தங்களடைய நிலங்களை எவ்வளவுக்குக் கேட்டாலும் கொடுக்கத் தயாராக இருக்கிறார்கள். உண்மையிலேயே பார்க்கும்போது அநேகம் இடங்களில் விவசாயிகளை வெளியேற்றுவதைப் பார்க்கிறோம். இதைத் தடுப்பதற்கு உடனடியாக ஒரு சட்டம் கொண்டு வந்தாக வேண்டும். ஏனென்றால் தேசத்தில் இவர்கள் தான் உணவு உற்பத்திக்கு முதலெனும் ப.க இருக்கிறார்கள். உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்கக்கூடியவர்கள் இவர்கள் தான். அவர்கள்தான் நிலத்தின் ரஜாக்களாகப் போகிறார்கள். அவர்களை பாதுகாப்பது இந்த அரசாங்கத்தின் கடமையாக இருக்க வேண்டும்.

“அடுத்தபடியாக மதுவிலக்குப் பிரச்சனை இருக்கிறது. மதுவிலக்குப் பிரச்சனையைப் பொறுத்தவரைக்கும் கோயம்பத்தூர் ஜில்லா ஒரு பஞ்சப் பிரதேசமாக இருந்தாலும் அங்கே குடிக்க கிணறுகளில் தண்ணீர் கிடைக்கா விட்டாலும், சாராயம் வேண்டுமென்று கேட்டால் தண்ணீரைவிட குறைந்த விலைக்கு சாராயம் கிடைக்கும் அவ்வளவு தூரம் இந்த கோயம்பத்தூர் ஜில்லா கள்ளச்சாராயம் காய்ச்சுவதில் அபிவிருத்தி அடைந்திருக்கிறது. வீட்டிற்குவீடு இந்த சாராயம் காய்ச்சுவதைப் பார்த்தால் தெரியவரும். இந்த அரசாங்கம் இதை ரியான முறையில் திறமையான முறையில் கண்காணக்க வேண்டும். இப்பொழுது சட்டத்தை மீறவது எப்படி என்ற ஒரு மனோபாவம் மக்களிடத்தில் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இவ்விதம் சட்டத்தை மீறும் மனோபாவம் நாளுக்கு நாள் ஒரு அங்குலம் அங்குலமாக மக்களிடத்தில் வளர்ந்து கொண்டே வருகிறது. எந்தத் திறையிலும் எப்படி சட்டத்தை மீறலாம் என்று எண்ணம் கொண்டிருக்கிறார்கள் மக்கள். அதற்கு இந்த மதுவிலக்குச் சட்டம் சாதனமாக இருக்கிறது.

“அடுத்தபடியாக மதுவிலக்குப் பிரச்சனையில் அதிகமாக சாராயம் காய்ச்சுகிறவர்கள் இந்த மரம் ஏறிகள்தான். அவர்கள் பகிரங்கமாக சாராயம் காய்ச்சுகிறார்கள். இந்த மரம் ஏறிகளுக்கு வேறு வேலைகள் கிடைக்காததன் காரணமாகவும், இல்லாததன் காரணமாகவும் அவர்கள் எப்படியாவது சாராயம் காய்ச்சி பிழைக்கிறார்கள். எப்படியாவது பிழைக்கவேண்டும் என்று அவர்கள் இந்தக் காரியத்தில் இறங்கி இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு அரசாங்கம் ஒரு உதவியும் செய்யவில்லை. இப்பொழுது கூட்டுறவு சங்கங்களில் கட்டப்பட்ட காய்ச்சி விற்பதற்கு ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். இப்பொழுது மரம் இல்லாததால் மரங்கள் காய்ந்துவிட்டது. அச்சுனால் இந்த கூட்டுறவு சங்கங்கள் பிரயோசனம் இல்லை. அதனால் அவர்கள் புதிய தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். இதை பெல்லாம் பார்த்தபிறகுதான் மதுவிலக்கினால் பிரயோசனம் கிடைப்பது என்று எண்ணி இந்த மதுவிலக்கை ரத்து செய்யவேண்டுமென்று கோருகிறோம்.

“அடுத்தபடியாக ஆஸ்பத்திரிகள் இருக்கின்றன. அவைகளைப்பற்றி கொஞ்சம் சொல்ல விரும்புகிறேன், எங்கள் ஜில்லாவில் பல ஆஸ்பத்திரிகள்

7th July 1952]

[Sri K. R. Nallasivam]

இருக்கின்றன. ஆனால் அவைகள் நகரங்களில்தான் அதிகமாக இருக்கின்றனவேயொழிய கிராமங்களில் கிடையாது. கிராமங்களில் உள்ள ஆஸ்பத்திரிகள் மிகவும் குறைவு. கிராமத்திலுள்ளவர்கள் அநேகமாக 20 அல்லது 30 மைல்கள் நடந்து நகரங்களுக்குச் சென்று வைதயம் செய்துகொள்ள வேண்டியதாக இருக்கிறது. அதற்காக நான் என்ன வழி சொல்லவிரும்புகிறேன் என்றால் Moving hospitals அதாவது, நகருகின்ற ஆஸ்பத்திரிகள் அதாவது, ஆஸ்பத்திரிகளை வாகனங்களில் வைத்துக்கொண்டு சிக்கன முறையில் அதிகம் செலவு இல்லாமல் ஊர்ஊராகச்சென்று நடத்தவேண்டும். ஒவ்வொரு தாலுகாவிற்கும் சிற்சில பிரிக்காவிற்கு ஒரு டாக்டரை வைத்து கிராமங்கள்தோறும் சென்று நல்ல முறையில் சிக்கனமான முறையில் இந்த வாகன ஆஸ்பத்திரிகளை வைத்து நடத்திவந்தால் கிராமவாசிகளுக்கு எவ்வளவோ சுகமாக இருக்கும். அதனால் பலருக்கும் வைத்தியம் செய்ய முடியும்.

“அதோடு இன்னுமொரு முக்கியமான விஷயம். உண்மையில் அதைப்பற்றி இங்கு பேசுவதற்குக்கூட வெட்கமாக இருக்கிறது. கிராமங்களில் இப்பொழுது நடந்துவரும் கர்ப்பத்தடை. இதைப்பற்றி நான் கொஞ்சம் சொல்ல விரும்புகிறேன். கிராமங்களில் கர்ப்பத் தடைக்கு அரசாங்கம் ஏதாகிலும் ஆஸ்பத்திரிகளின் மூலம் உதவி செய்துவருவதாக தெரியவில்லை. கிராமத்திலுள்ளவர்கள் ஒரு புதிய முறையில் கர்ப்பத் தடையை இப்பொழுது முயற்சிசெய்து வருகிறார்கள். அதன் காரணமாக நூற்றுக்கணக்கான, ஆயிரக்கணக்கான, பெண்கள் வருஷந்தோறும், 20 வயதிற்குள்ளேயுள்ள பெண்கள், செத்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். நிபுணர்களை வைத்துப்பார்த்தால் தெரியவரும். இந்த நகரும் ஆஸ்பத்திரிகள் மூலம் இந்த கர்ப்பத்தடைச் சாதனங்களைக் குறைந்த விலையில் ஏழை மக்களுக்கு கொடுத்து உதவி வந்தால் நன்றாக இருக்கும். இது அரசாங்கத்தின் கடமை அரசாங்கம் இவ்வித ஒரு நன்மையைச் செய்யவேண்டும் என்று நான் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

“அடுத்தபடியாக சமுதாய அபிவிருத்தி திட்டம் இருக்கிறது. இந்த சமுதாய அபிவிருத்தித் திட்டத்தை நான் பரிபூரணமாக ஆதரிக்கிறேன். ஆனால் நம் கம்யூனிஸ்டு தோழர்கள் அதை ஆதரிக்கவில்லை. ஏனென்றால் அதை ஆதரித்தால் அமெரிக்காவின் ஆதிக்கம் நம் நாட்டிற்கு வந்துவிடும் என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆகிய நாடுகளில் நாம்தான் முக்கியமானவர்கள். ஆகவே நாம் எந்தப்பக்கம் சாய்வோமோ என்று அமெரிக்கர்கள் பயப்படுகிறார்கள். அவர்கள் இங்கிருந்து ஒன்றையும் கொண்டுபோய்விட மாட்டார்கள், அவ்விதம் விடுவதற்கு நாம் முட்டாள்கள் அல்ல. அமெரிக்காவிலிருந்து நாம் பணம் வாங்கி சமுதாய திட்டத்தை அபிவிருத்தி செய்வதற்கு பதிலாக வேறு எந்த நாட்டிலிருந்து வந்தாலும் அதை வரவேற்க தயாராக இருக்கிறோம். அமெரிக்காவிலிருந்து வரும் இந்த 40 கோடிக்கு பதிலாக சோவியத் ரஷ்யாவிலிருந்து 400 கோடி நம் தேசத்துக்கு வாங்கிக்கொடுத்து சமுதாய அபிவிருத்திக்குப் பாடுபட்டால் அதையும் வரவேற்கத் தயாராக இருக்கிறோம். இதைப்பற்றி ஒரேயடியாக அமெரிக்காவினுடைய கைக்கூலிகள் என்று சொல்வதில் பிரயோசனமில்லை. இந்த விஷயத்தில் அரசாங்கத்தைப்பற்றி குறைசொல்ல முடியாத அளவில் இருக்கிறது. அரசாங்கம் செய்யும் ஒவ்வொரு காரியத்தையும் குறை சொல்லிக்கொண்டிருப்பதற்கு நாம் இங்கு வரவில்லை. எதற்கெடுத்தாலும் திருத்தம் சொல்ல வேண்டும் என்று இருக்கக்கூடாது. அரசாங்கம் எந்த நல்ல காரியம் செய்தாலும் அதை ஆதரிக்கத்தான்வேண்டும். எதையும் எதிர்ப்பதில் பிரயோசனமில்லை.

“கடைசியாக இந்த விவசாயத்தைப்பற்றி ஒரு வார்த்தை சொல்லிவிட்டு முடித்துக்கொள்ளுகிறேன். இப்பொழுது எங்கள் ஜில்லாவில் உற்பத்தியை 1, 5 மடங்கு பெருக்க முடியும் என்று நோடியாக காண்பித்திருக்கிறார்கள். நானும் செய்திருக்கிறேன். அந்தப்படி அதிகப்படியாக உற்பத்தி செய்வதற்கு அதிகப்படியான மூலதனம்போடவேண்டும். ஆனால் விவசாயிகளிடத்தில் எல்லோரிடத்திலும் அதிகப்படியான மூலதனம் இப்பொழுது கிடையாது. ஆனால் மூலதனம் வேண்டியது இருந்தால் 4, 5 மடங்கு அதிகப்படியாக

[Sri K. R. Nallaswami]

[7th July 1952]

உற்பத்தியை பெருக்கமுடியும். இன்றிருக்கும் நிலைமையில் நிச்சயமாக பெருக்கமுடியும். நானும் உற்பத்தி செய்திருக்கிறேன். ஒரு வருஷம் பார்த்தேன். அடுத்த வருஷம் அவ்விதம் மூலதனம் போடமுடியவில்லை. காரணம் வாங்கும் சக்தி குறைந்திருப்பதே. எல்லா நிலங்களிலும் அதிகமாக உற்பத்தி பெருக வேண்டுமானால் நிலம் பிரித்துக் கொடுக்கப்பட வேண்டும். அப்பொழுதான் ஒவ்வொரு விவசாயிக்கும் அக்கறை உண்டாகும். அத்துடன் நிலத்தில் உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்குத் தேவையான மூலதன உதவியை பொக்கிஷ மந்திரி அவர்கள் கொடுத்து உதவி செய்யவேண்டும்.”

10 a.m. * SRI P. PUNDARIKAKSHACHARYULU :—“ Mr. Speaker, Sir, I shall try to put before this House the sad and deplorable state of affairs that is prevailing in the districts of Vishakapatnam and Srikakulam at the present moment. The total population of these two districts is about forty-two lakhs. I shall read a quotation from the booklet entitled ‘Aidella Abhyuthayamu’ :

‘விஷாஹத்து ஜில்லா—விஷாஹத்து ஜில்லா ப்ரக்ரூபி ஸாந்தரூபிக்கு ஒத்திடுங்க. விஷாஹத்து கர்ஷகர்களுக்கு—வச ஸகாஹ—வசவித வசுபிஷ்ணுசெவகர் அலக்ரிஹி வசுதன் லேது. ஸாந்தரூபி கர்ஷகனாபி விஷாஹத்து ஸெவகர் கர்ஷகர் ப்ரகாஹாஹி.’

‘விஷாஹத்து ஜில்லா—விஷாஹத்து ஜில்லா ப்ரக்ரூபி ஸாந்தரூபிக்கு ஒத்திடுங்க. விஷாஹத்து கர்ஷகர்களுக்கு—வச ஸகாஹ—வசவித வசுபிஷ்ணுசெவகர் அலக்ரிஹி வசுதன் லேது. ஸாந்தரூபி கர்ஷகனாபி விஷாஹத்து ஸெவகர் கர்ஷகர் ப்ரகாஹாஹி.’

Such are the natural resources and heavenly gifts we have. We have got very many rivulets, hill-streams and rivers—Perennial rivers too—Nagavali and Vamsadhara. But we are very backward so far as rice is concerned. To substantiate this, I shall read this reference from ‘Aidella Abhyuthayamu’ :

‘விஷாஹத்து ஜில்லா—விஷாஹத்து ஜில்லா ப்ரக்ரூபி ஸாந்தரூபிக்கு ஒத்திடுங்க. விஷாஹத்து கர்ஷகர்களுக்கு—வச ஸகாஹ—வசவித வசுபிஷ்ணுசெவகர் அலக்ரிஹி வசுதன் லேது. ஸாந்தரூபி கர்ஷகனாபி விஷாஹத்து ஸெவகர் கர்ஷகர் ப்ரகாஹாஹி.’

From this it can be seen that the food produced in Visakhapatnam district is such that it is not enough. Not even for two months is the food sufficient for the people in Visakhapatnam district. We have to depend upon the neighbouring district of Srikakulam for the rest of the year. What does the “Aidella Abhyuthayamu” for Srikakulam district say about this factor? Here it is :

‘விஷாஹத்து ஜில்லா—விஷாஹத்து ஜில்லா ப்ரக்ரூபி ஸாந்தரூபிக்கு ஒத்திடுங்க. விஷாஹத்து கர்ஷகர்களுக்கு—வச ஸகாஹ—வசவித வசுபிஷ்ணுசெவகர் அலக்ரிஹி வசுதன் லேது. ஸாந்தரூபி கர்ஷகனாபி விஷாஹத்து ஸெவகர் கர்ஷகர் ப்ரகாஹாஹி.’

There are often failures of rains and so the area covered by both these districts is often famine stricken. When such is the state of affairs in the two districts of Srikakulam and Visakhapatnam, which are often famine-stricken what are the relief measures the

7th July 1952] [Sri P. Pundarikakshacharyulu]

Government propose to take? We have suggested several useful irrigation schemes for our parts. So far as Visakhapatnam district is concerned, the schemes are going to cost the Government only about Rs. 58 lakhs. The additional acreage that would be brought under irrigation due to these schemes is about 33,000 acres. It is expected that the increase in production of foodstuffs would be approximately 6,400 tons. These are the figures furnished in 'Visala Abhyuthayamu'. If these schemes are pushed through, it will go a long way to meet the present deficit, but if several more useful schemes in Srikakulam district are pushed through, it would wipe out the deficit once and for all. All the irrigation schemes in Srikakulam district would cost the Government Rs. 8,31,000 and the additional tonnage of foodstuffs is expected to be about 67,000 and an additional acreage of 3,18,000 will be brought under cultivation. About 40,000 tons of additional food is expected to be got from Vamsadhara Project which will bring an additional acreage of 2,00,000 under cultivation. In this connection I may tell for the information of the hon. Members of this House that all the legislators from Srikakulam district including some Members of Parliament headed by one of our Union Ministers, Sri V. V. Giri, waited in deputation on the then Revenue Minister, Sri Sitarama Reddi, and urged on the Minister to include the Vamsadhara Project in the Five-year Plan. I am sorry to find that it has not found a place in the Five-year Plan. Not even a token grant has been provided for it in this Budget. It seems as though this Ministry is following in the footsteps of the previous Ministry of neglecting Visakhapatnam and Srikakulam districts altogether. It is most deplorable that the Government are completely neglecting the irrigation sources in the abolished estates. They should look to the urgent need for repairs and maintain them, especially the river channels for which previously the zamindars themselves used to do all Korambo, Kudimaramat, etc. I may mention for example, Sayanna channel, Regidi channel, Guttavillihabham channel in Bobbili Estate and Kintali channel in Sinpuram Estate. I request the Government to do all that the zamindars used to do. Ever since the abolition of these Estates, the Government neglected them and there is a fall in food production. This can be verified from the records.

"Coming to the Industries side of the picture, I should like to inform hon. Members that the area covered by Visakhapatnam and Srikakulam districts is rich in natural resources. There is large sugarcane, jute and groundnut production in this area. In Chipurupalli taluk and Kumparu areas, manganese and mica are found in abundance. Inasmuch as the industrial and mineral output of our State is very low, I should like the Government to exploit our mineral and natural resources and see to it that proper action is taken at once in the matter to improve the low standard of living prevailing in this area by creating employment. In view of the fact that there is a large tract of forest area in our parts, paper industry could be developed in that area with Government patronage.

[Sri P. Pundarikakshacharyulu] [7th July 1952]

" I should like to congratulate the Government on their having come forward with proposals to develop minor ports in our State. I request the Government to include the development of minor ports of Bhimalipatnam, Kalingapatam and Bharuva also in their scheme.

" There is a great agitation going on in the two districts of Visakhapatnam and Srikakulam for the formation of a Development Board just on the lines of the Rayalaseema Development Board. I request the Government to give their earnest consideration to this matter.

" I come from a constituency where there is a large population of handloom weavers. The plight of the handloom weavers during the last five years is very deplorable. I support the proposals which the hon. Member, Sri Prakada Kotiah gave the other day to better the lot of the handloom weavers. I also suggest that the Sales tax on handloom products and yarn should be taken away. This will relieve the distress of the handloom weavers to some extent. The revenue that would be lost due to this tax being taken away is roughly about four lakhs of rupees. Certain varieties of cloth should be reserved for Handloom industry in the State.

" Coming to Education, I should like to inform hon. Members that in the two districts of Visakhapatnam and Srikakulam there are only 27 high schools in Srikakulam and 25 in Visakhapatnam districts. This works out roughly to one school for every eighty thousand of our population. I plead for the opening of more high schools in the two districts.

" In our districts there are big Estates like Bobbili, Vizianagaram, Parlakimidi and Salur, and there are other inam and zamin estates. These estates have been taken over by the Government under Zamindari Abolition Act. The Rent Reduction Act is in operation in these estates. Even though the Rent Reduction Act has reduced the rents payable by the tenants on the one hand, it is being enhanced on the other. The rent reduction is only a farce. The pattadars who had been paying about $3\frac{1}{2}$ annas for every rupee by way of land cess and other cesses before the Zamindari Abolition Act came into force, are now paying as much as seven annas for a rupee by way of cess. This wide disparity should be removed, and I request the Government to consider this.

" There are vast tracts of poramboke lands in the Bobbili and Kompameta zamins. The Government have neglected to improve these poramboke lands and bring them under cultivation. Some of the big zamindars are taking the law into their own hands and are converting these poramboke lands into private lands. This practice should be put an end to at once.

" Under the Zamindari Abolition Act, some zamindaris and inam estates could not be taken over till now. In those estates, and in some estates at the time of the introduction of that Act, and on the eve of its enforcement, and since 1915, vast tracts of land, and tank-beds too were alienated. I request the Government

7th July 1952] [Sri P. Pundarikakshacharyulu]

to appoint an Enquiry Committee to go into the question of those alienated lands also so that they can be distributed amongst landless labourers and Harijans.

" Now, Sir, I come to the proposals for fresh taxation made by the Government. Anyone who cares to go to the Srikakulam and Visakhapatnam districts can easily see how, on account of the present slump, there is much distress among the ryots, and how even the big ryots are unable to raise loans of even Rs. 50. Any fresh taxation will only be adding to the burdens that are already there, and I request, therefore, that the betterment tax and the surcharge on land should not be enforced. I may add that even if the betterment tax and the surcharge Bills are proceeded with, it should be ordered that all lands where survey and settlement operations have not been finished, should be exempted from these taxes. If, however, such lands are brought within the purview of these Bills, lot of trouble will be caused to the ryots and there will also be malpractices by the revenue and village officials. 10-15 a.m.

" Sir, although it is now three years since the Srikakulam district was brought into existence, the Government have not so far cared to construct buildings at the headquarters for the district and I find there is not even a token grant for this purpose in the Budget.

" In regard to road development, there are only 25 miles of road for every 100 square miles in the Srikakulam district; the Government should take immediate steps to construct more mileage of roads.

" The Government are giving medical aid and school-fee concessions to the non-gazetted officers and the employees of district boards. I request the Government that the same concessions should be given to the village officers also.

" In the case of the village officers in the abolished estates, the scale of pay should be the same as in the case of the village officers in ryotwari areas. Sir, though estates have been converted into ryotwari areas, it is not known why the village officers there are given less pay than in ryotwari areas. I suggest that they should be treated just like the village officers in ryotwari areas and should be put on the same cadre.

" Again, Sir, there is at present a distinction between L.M.Ps. and M.B.B.Ss. in the district boards. L.M.Ps. and M.B.B.Ss. serving under Government are put on the same cadre as Assistant Surgeons and the same scale of pay applies to both of them. The Government should see to it that in the case of the district boards also, the L.M.Ps. and the M.B.B.Ss. are put on the same cadre as Assistant Surgeons and given the same scale of pay. I also request Government to establish more hospitals in the rural areas of Visakhapatnam and Srikakulam districts.

" I find in the Budget that a large amount is allotted under Police administration. Such a huge amount is not necessary in the present circumstances, and I suggest that the grant under Police may be cut to some extent.

[Sri P. Pundarikakshacharyulu] [7th July 1952]

"As regards prohibition, there is no need to have a separate Prohibition department, spending Rs. 70 lakhs over it. This department may be abolished and the Police department may be given charge of prohibition administration.

"I also submit, Sir, that there should be no additional surcharge on bus fares. In this connection, I wish to suggest that the Government, as an alternative, may get much revenue if only the bus routes are auctioned."

SRI M. VEERABHADRAM :—"ఉపాధ్యక్ష, ఈ బడ్జెటును బలపరచడానికి నమకు విచారించుచున్నాను. ఈ బడ్జెటును చూచినచోడనే వేద ప్రజాసామ్యసాన్నిద్యప్రతిష్ఠా పెట్టుకొనేవారెవరైనా దీనిని వ్యతిరేకించడానికి వెనుకంజవేయరనడంలా ఎంత మాత్రం అతిశయోక్తి లేదు. ఈ బడ్జెటును తయారుచేయడంలో ఎటువంటి సూత్ర విచారణ అవలంబించలేదు. శుద్ధ సాత పద్ధతులలోనే ఇది తయారుచేయబడింది. కాని ఒక్క విషయం మాత్రం ఇందులో కొత్తగా కనిపిస్తుంది. అదే మధ్య తరగతి ప్రజలైన వేదలైన విధించదలచిన కొత్త పన్నుల విషయం యాభై రూపాయలకు పైబడి పన్ను చెల్లించే శ్రుతి రైతు సరళిగా పామ్మ పన్ను భారం మోయవలసి ఉంది. దీని ప్రకారం నాలుగైదు ఎకరాల కల్లపు భూమి ఉన్న వేద రైతుకూడా పామ్మగా పన్ను చెల్లించవలసివస్తుందని ప్రభుత్వం గుర్తించగోర్రాను. ఇక రెండవ విషయం బెటర్ మెంటు ట్యాక్సు విధించుటకు కలపెట్టుట. ఈ కొత్త పన్ను కల్ల రైతాంగం పూర్తిగా చెబ్బి తింటుంది. ముఖ్యంగా రాయలసీమ, విశాఖపట్నం, ప్రకాశం వంటి జిల్లాలలోని రైతులు చాలా వేదవారు. ఎంతో కాలంనుంచి నీటి వనరులు లేని కారణంచేత పంటలు సరిగా పండక మునిభారంకో కృంగి కృశించి పోతున్నారు. ఈ నాడు అటువంటి ప్రాంతాలలో ఏదైనా నీటి వనరులు కల్పించినట్లైతే ఆ నీటి వనరులపై నేద్యంచేయ బడే భూములవారు బెటర్ మెంటు ట్యాక్సు రూపంలో ప్రభుత్వానికి కొంత మొత్తం చెల్లించాలని అంటున్నారు. ఈ నీటి వనరులను ఏర్పాటుచేయడంవల్ల ఎకరం వల వేయి రూపాయలు పెరిగితే, ఆ భూమిని సాగుచేసే రైతు సంవత్సరానికి యాభై రూపాయల చొప్పున ఇరువై సంవత్సరాలలో ఈ మొత్తాన్ని ప్రభుత్వానికి చెల్లించాలి. దీనివల్ల ఆ రైతు తన పొలాన్ని తానే తిరిగి కొనుక్కొనుచున్నట్లు అభిప్రాయపడుతుంది. ఇటు వంటి కొత్త పన్ను వేయడంవల్ల రైతులలో ఎంతమాత్రం ఉత్సాహమంటేకూడా పోయింది. కొత్త వనరులు ఏర్పాటు చేస్తున్నారనే సంకోచం అతను సాందలేక పోతున్నాడు. ఈనాడు మొట్ట ప్రాంతాలలోని వేద రైతులు తిన తిండి కట్ట గుడ్డా లేక అలమటించిపోతున్నారు అటువంటికారికి నీటి వనరులను ఏర్పాటు చేయడం ప్రభుత్వం వారి విధి. కాని ఇటువంటి పన్నులు విధించడంవల్ల వ్యవసాయదారునికి అధికాహారోత్పత్తి చేయుటకు ఎటువంటి అనర్హత ఉండదని మనవి చేస్తున్నాను. ఈ విధంగా పన్ను వేసి మొట్ట ప్రాంతాలలోని రైతులు ఇక ముందు నీటి వనరులు ఏర్పాటుచేయమని కోరకుండా ఉండునట్లు చేసే విధానమిది అని వేద రైతులు అనుకుంటున్నారని ప్రభుత్వం గుర్తించవలసియిస్తుంది. ఈ పన్ను అభివృద్ధికాదు, అభివృద్ధినిరోధక పన్ను మాత్రమేనని ప్రభుత్వంవారు తెలుసుకోవాలి. ఈనాటి ధరల ప్రకారం భూమి విలువ ఎంత పెరిగిందని అంచనా వేయబడడంలో దానిని ఆధారం చేసుకొని కొత్త పన్నులు విధించదలచినట్లైతే ఉత్తరార్ధ ధరలు పడిపోయి, భూముల విలువలు తగ్గినప్పుడు రైతు ఎంతగా వాడవడవలసివస్తుందో ప్రభుత్వం గుర్తించనట్లు లేదు. ఈ కారణాలవల్ల ఈ పన్ను లోగానే సన్నకారు రైతులు ఎంతో అంకోశన చేయుచున్నారని ప్రభుత్వం వారికి తెలియజేస్తున్నాను. ఈ పన్ను విధించదలచడంలో అంతర్యం ఇకముందు నీటి

7th July 1952]

[Sri M. Veerabhadram]

వనరులు విర్వచనపరిచినది రైసుల కోరకుండా చేయుటే అనికూడా ప్రజలు అనుమానిస్తున్నారే విషయం మంత్రివర్గంవారు గమనించాలి. అదాయంలో లోటువచ్చినందువల్లనే ఈ కొత్త పన్నులను విధించవలసివచ్చినదని ప్రభుత్వంవారు వాదించవచ్చును. పన్నులను విధించవద్దని ప్రభుత్వ అదాయాన్ని పెంచవద్దని ఎవ్వరూ ప్రభుత్వాన్ని ఆశించరు. కాని పన్ను విధించే విషయంలో సంఘంలోని వివర్గంవారు పన్నులను భరించగలరు, ఎవరు భరించలేరు అనే విషయాన్ని గుర్తించాలి. పన్ను భారంతో కృంగి కృంగిపోతున్న సామాన్య రైతులమీద ఇంకా పన్నులు వేయడం గర్హించవలసిన విషయం. ఏ, ఏ వర్గాలవారిపై పన్నులు వేయవలసో మా యు.డి.యస్. ప్రోగ్రాములో వివరించబడుతున్నాయి. పన్నులు విధించకుండా ఏ విధంగా ప్రభుత్వ ఖర్చులను తగ్గించుకోగలమా అనే విషయంకూడా గమనించాలి. ప్రభుత్వ పరిపాలనావ్యయం తగ్గించుకోమని మేము చెప్పినంతనే రిక్రూచిమెంటు చేసినా కమ్యూనిస్టులు తప్పుపడతారు; చేయకపోయినా అడ్మినిస్ట్రేషన్ మంత్రులు అనవచ్చు. అది పొరచాటు. మేము చెప్పేది నేలది జీతాలు ఇచ్చే ఉద్యోగుల సంఖ్య తగ్గించమని, వాచ్చు జీతాలలో కోతలు పెట్టమని మాత్రమే కాని, యు.డి.యస్. లకు తక్కువ జీతాలు ఇవ్వాలని వాటి సంఖ్య తగ్గించాలని ఆర్థం చెప్పకూడదు. అంతేకాకుండా మన దేశంలో సామాన్య దేశాలవారు ఏంకో కాలంనుంచి మిల్లులు స్థాపించుకొని ఉండి ఎంతో లాభం గడించుకొన్నారు. వారు పెట్టిన పెట్టుబడులకు ఎక్స్ రెట్లు ఇదివరకే సంపాదించుకొన్నారు. అటువంటి సంస్థలను ప్రభుత్వం స్వాధీనం చేసుకోవాలి. ఆ సంస్థలు దేశంలోని వేద కాక్షికుల రక్తాన్ని విరోజుకారోజు పీల్చివేస్తూ తమ పొట్టులు పెంచుకుంటున్నారు. ఉదాహరణకు మా విశాఖపట్నం జిల్లాలో ఉన్న చిట్టివలస జనకనార ఫ్యాక్టరీ విషయం లీకుకొండి. ఈ ఫ్యాక్టరీ విషయం శ్రీ రాజగోపాలాచారిగారికి బాగా తెలుసును. 1937-39 వ సంవత్సరముల మధ్య ఆయన ప్రధానిగా ఉన్నప్పుడు జరిగిన కాల్పుల విషయం, కూలీలను పెట్టిన చాఫలు ఆయన మరచిపోయి ఉంటారని అనుకోను. ఆ సమయంలో వారు చేసిన రెక్కల ప్రకారము అప్పటికే ఆ ఫ్యాక్టరీ యజమానులు తాము ఎంత పెట్టుబడి పెట్టారో అంత లాభం సంపాదించుకొన్నారని తేలిపోయింది. అప్పటినుంచి నేటివరకూ ఈ పండ్లెండు పదమూడు సంవత్సరములలో ఆ మిల్లు మేనేజిమెంటువారు సంపాదించిన లాభములు చాలకా ఆ సంస్థను ప్రభుత్వంవారు స్వాధీనం చేసుకోవాలని అడుగుతున్నాను. ఏటేటా ఓకరి బిజ్నెస్ సంస్థ మన రాష్ట్రంనుంచి లక్షలది రూపాయలు లాభం సంపాదించుకొని పోతూ ఉంటే ఏమీ చేయక వేద రైతులపై ఆదనంగా పన్నులు వేయడంవలన ఈ ప్రభుత్వం వేదలను ఉద్ధరించే ప్రభుత్వమూ, అనే విషయాలు గమనించగోరాను. ప్రజలు ఈ విషయాలను ఆర్థం చేసుకోలేనంత తెలివి తక్కువ వారుకావని కాంగ్రెస్ వాదులు ఎంత త్వరగా గుర్తినై అంతమంచిదని వారికి తెలియజేస్తున్నాను. విదేశీయులు తమ పెట్టుబడులకు మించి అధిక లాభాలు సంపాదిస్తున్న సంస్థలు అనేకమున్నాయి. అటువంటి సంస్థలను ఫ్యాక్టరీలను మన మద్రాసు రాష్ట్ర ప్రభుత్వం ఎందుకు స్వాధీనం చేసుకోవాలని అడుగుతున్నాను. ఆ విదేశీయ సంస్థల మేనేజిమెంటులంటే ఈ ప్రభుత్వానికి భయమా, ఆపేక్ష అని అడుగుతున్నాను.

“ఇదే విధంగా నేల్సు టాక్సు వసూలుచేసే విషయంలోకూడా చాలా అవకతవకలు జరుగుతున్నాయి. మా విశాఖపట్నం జిల్లాలో జనకనార వ్యాపారం విరివిగా జరుగుతుంది. ఈ వ్యాపారస్థులలో చాలా మంది బెంగాల్ నుంచి వచ్చినవారే. ఇతర రాష్ట్రాలలోని కంపెనీల విజెంట్లుగావచ్చిన ఈ వ్యాపారస్థులవద్ద నేల్సు టాక్సు వసూలుచేయబడుతులేదు. కాని మా జిల్లాలోని వర్తకులు జనకనార కాని విక్రయిస్తే నేల్సు టాక్సు

[Sri M. Veerabhadram]

[7th July 1952]

వసూలు చేస్తున్నారు. విజయనగరంలోని ఒక మామలకారు జనపనారిలో కమిషన్ వ్యాపారంచేసి వదిలేలు లాభం సంపాదించగా ఆతనిపై ఇరువై రెండు వేలపరకూ వస్తు విధించబడిన విషయం నేనెరుగుదును. కాని దాదాపు పదునాలుగు లక్షల ములుగుల వరకూ జనపనారి కొని ఎగుమతిచేసిన బెంగాల్ హింజూఫ్లా ప్రాడక్షన్ కంపెనీవారికి ఒక దమ్మిడికూడా నేన్నీ టాక్సు విధించలేదు. ఆ కంపెనీవారు దామాయిపాన ములుగు రూ 49-8-0 లకు కొని కోట్లకొలది వ్యాపారం చేసినా వస్తు వేయక, కొద్దిగా వర్తకంచేసిన మన రాష్ట్రపు వ్యాపారస్తులమీద మాయలేనంత వస్తు విధించడం చాలా అన్యాయమని తెలియజేస్తున్నాను. ఈ నేన్నీ టాక్సు విధించే సందర్భంలో ఎవరు నిజంగా వ్యాపారం చేస్తున్నారో, ఎవరు కమిషన్ సంపాదించే నిమిత్తం పిజింట్లుగా పని చేస్తున్నారో గమనించి టాక్సు లాభం సంపాదించే వారిపైన అదనపు వస్తులు వేయ వలెనని కోరుచున్నాను.

“ప్రతిపక్షం వారు ఆంధ్రోళ్లన చేయడానికి తలపెట్టారని శ్రీ రాజగోపాలాచారి గారు పలుసార్లు చెబుతున్నారు. ఇది యధార్థం కాదు. పేద ప్రజల కష్టసుఖాలు విచారించడానికి మేము సలహా యిస్తున్నాము. వాటి మంచి చెడ్డలు గమనించి ఆచరించడం ప్రభుత్వ పక్ష ధర్మం. అంతేకాని ప్రతిపక్షం వారు చెప్పినారకదా అని బానిసి వ్యతిరేకించడమే ఆశయంగా పెట్టుకంటే ఈ ప్రభుత్వం ఎంతో కాలం మన లేదని గుర్తించగోర్రాను. శ్రీ రాజగోపాలాచారిగారు కమ్యూనిస్టులకు తాను ప్రభువు శత్రువుగా చెప్పుకున్నారు. ఆయన కూడా ఎడల శత్రుత్వం వహించినందువల్ల కమ్యూనిస్టు పార్టీ ధయపడదు. మా శత్రు మేము చూచుకోగలము. కాని మేము ఏ ప్రజలకైతే ప్రాతినిధ్యం వహిస్తున్నామో, ఆ ప్రజలకు ఆయన ప్రభువు శత్రువుగా ప్రవర్తించరాదని కోరుతున్నాను. కమ్యూనిస్టులపై అక్కన్ను తీర్చుకొనే ప్రయత్నంలో ఆయన ప్రజలపై కూడా తన కోపాన్ని ప్రదర్శిస్తున్నారని మనవి చేస్తున్నాను. శ్రీ రాజగోపాలాచారిగారు కమ్యూనిస్టులపై తన పవజాలాన్నంతా ఉపయోగించడంవల్ల చాడపమయ్యచి పేదప్రజలు. మేము పేదవారి కష్టసుఖాలను గురించి ఉద్యోగస్థులకు తెలియజేయటంకే అధికారులు మామాటలు వివటానికి ధయపడుతున్నారు. న్యాయాన్వయాలను గురించి చట్ట సమ్మతంగా పనిచేయవలసిన ఉద్యోగస్థులు శ్రీ రాజగోపాలాచారిగారి ప్రసంగాలు ధయకొనిపితులను చేసివేస్తున్నాయి. తత్ఫలితంగా ప్రజామొక్క మొరలయి పనిచేయటానికి వారు వెనుకాడుతున్నారు. అంతేకాకుండా కొంతమంది ఉద్యోగస్థులు కమ్యూనిస్టులకు వోటుచేసిన కారణంచేత మాప్రాంతాల ప్రజలు చెప్పుకోనుచున్న మాటలను వివడంకూడా మానుకొంటున్నారు. మీరు కమ్యూనిస్టు మాటలు వింటున్నారు. కనక మీ విషయాలు మాతో చెప్పుకోవద్దంటున్నారు. దీనికంతా కారణం శ్రీ రాజగోపాలాచారిగారు ఆను సరిస్తున్న విధానం. ఒక రాజకీయ సిద్ధాంతాన్ని నమ్మినవారిపై పాక్షికంగా ప్రవర్తించడం అంటే ఇదేనేమోనని మనవి చేస్తున్నాను. ప్రభుత్వానికి మద్దత్తునిచ్చేవారి మొరలనే ఆలకించి మద్దత్తు ఇవ్వనివారిని నిరాకరించడం ప్రజాస్వామ్య సిద్ధాంతాలను విరుద్ధం. ఈ విధానమే నియంతృత్వానికి దారిగిస్తుందని మనవి చేస్తాను. మంచి వసూలు చేయడంవల్ల, ప్రజాభిమతానుగుణంగా వర్తించడంవల్ల, ప్రజల ఆదరాభిమానాలను, సహకారాన్ని సంపాదించవచ్చునేమోగాని, దమన నీతివల్ల పాక్షిక ప్రవర్తనవల్ల ప్రజామోదాన్ని పొందలేమని కాంగ్రెసువారు గ్రహించగోర్రాను.

10-30
a.m.

“ఈ మధ్య విశాఖపట్నం సర్కిల్ ఇన్ స్పెక్టరుగారికి ఒక కమ్యూనిస్టు యు.ఎల్.ఎ. ఆప్రాంతంలో జరిగిన కొన్ని విషయాల గురించి మనవిచేస్తే ఆయన ఆ విషయాలను పట్టించుకోలేదు. అదే విధంగా అనకాపల్లి తహశీల్దారుకు

7th July 1952]

[Sri M. Veerabhadram]

ఆక్రమిక పేద ప్రజలు వారి ఇబ్బందులను గురించి మనవి చేసుకుంటే మీరు కమ్యూనిస్టులకు సహాయపడుతున్నారు కనుక మీగురించి విమీ చేయనని ఎదులు చెప్పినాడట. ఇదంతా విమీటి? ఇవి ప్రజల అలనా పాలనాచూచే ప్రభుత్వమా లేక ప్రభుత్వ వ్యవస్థ వారికొంతై నిర్వహించబడే ప్రభుత్వమా అని అడుగుతున్నాను. శ్రీరాజగోపాలాచారిగారు అధికారంలోనికి వచ్చిన తరువాత ఈ వర్గరాజకీయాలకు, ములా రాజకీయాలకు స్పష్టి అనుకొన్నవారికి ఆశాభంగమొందని మనవి చేస్తున్నాను. పరిస్థితులలో ఎట్టి మార్పు రాలేదు. గత అయిదు సంవత్సరాల కాలంలో ఏ దమన నీతి ప్రభుత్వ ముఖ్యవిధానముగా ఆమలు జరుపబడిందో, ఈనాడుకూడా అదే విధానాన్ని అనుసరించి ప్రభుత్వ కార్యక్రమాలు నడుపుతున్నాయి. ప్రజలలో భయం కల్గించి తమ పార్టీకి లబం చేకూర్చుకోవడంపై గట్టిపడవలసిన విషయం ఈ మధ్య నా నిమోజివర్గంలోని ఒక గ్రామంలో కొందరు ఘాస్వాములు రైతులను తొలగించే ప్రయత్నాలలో చాలా దౌర్జన్యం చేశారు. ఈ విషయాన్ని జిల్లా కలెక్టరుకు తెలియజేసినా అయిన విమీ చర్య తీసుకోలేదు. విండ్రతరబడి ఘామిని కష్టించి సాగుచేస్తున్న రైతులను, ఘాస్వాములు బెడరించి దౌర్జన్యం చేస్తూవుంటే అధికారులు ఊరికి ఉండడం విమీ న్యాయం. కాంగ్రెస్ పార్టీకి మీరు ఓట్లు ఇవ్వలేదు కనుక మీరీ వాదాలు పడవలసిందేనని విప్రభుత్వమైనా చెబుతుందా? అని అడుగుతున్నాను. ఈ విధానం విక పక్ష నియంతృత్వం కాదా అని చెబుతున్నాను. ఇతర రాజకీయ పక్షాలను ఆలించేయ నుద్దేశంపూడిన ఈ విధానం ఎన్నడూ జయప్రదం కాదు. ఘాస్వాములకు మద్దతు ఇచ్చి రైతాంగాన్ని ఆలించేయచూచే ప్రభుత్వం విపార్శిదైనప్పటికీ ఈ దేశంలో ఎంతోకాలం నిలబడలేదని గ్రహించగోర్తాను. వ్యవసాయదేశమైన భారతదేశంలో రైతే సర్వానికి మూలం. అటువంటి రైతు అగ్రహానికి గురి అయిన ప్రభుత్వం అంతరించిపోతుంది. దున్నేవానికి ఘామి హక్కు పథులు పరచనిదే, ఎన్నివిధాల ప్రజలను భయోత్పాతపరిచే ప్రయత్నాలు చేసినా విఫలమే అత్రతాయి కాని కార్యసిద్ధికాదు. ప్రభుత్వం ఈ యదార్థాన్ని తెలుసుకోవాలి. బెదిరింపులతో ప్రజలను లొంగుబాటుచేసుకొనే యుగం కాదది. రైతుకు ఘామి యందుగల హక్కును గుర్తించే నాటివరకూ ప్రజలు ఉండిపోరు.

“ఇక మధ్యపాన నిషేధం విషయం చూడండి. ఈ కార్యక్రమం నిర్ధారం, నిష్పయిరాజనం అని అందరికీ తెలిసిన విషయమే. ప్రజాదరణలేని ఈ సంస్కరణ జయప్రదం కాదు. ఇదివరకు ఏ చాటువో నాటువో తాగేవారు ఇప్పుడు ఒకరికొకరిగా త్రాగుతున్నారు. త్రాగేవారి సంఖ్య నానాటికి హద్దీపోతుంది కాని విషధంగాను తగ్గటంలేదు. ఈ ఆవాంఛిత శాసనంపల్ల ప్రభుత్వ శాసనాకు దాదాపు పదునారు కోట్ల రూపాయల ఆదాయం పోయిందేకాని ప్రజలకు ఏ విధంగా మేలు కలుగలేదని మనవిచేస్తున్నాను. ఇదివరకు ఏ రెండు మూడు ఆవాలు ఇచ్చి త్రాగేవాడు ఈ నాడు దానికి ఎన్నో రెట్లు హద్దుగా ఇచ్చి త్రాగవలసివర్తంది. ఇదివరకు ఏ కది తడవైన రోజులలో వ్యయంచేసే డబ్బు ఈనాడు ఆతడు ఒక రోజులోనే ఖర్చు చేస్తున్నాడు ఈనాడు త్రాగే సుకుగూడా చాలా చెడ్డది. మధ్యపాన నిషేధ శాసనంపల్ల కలిగిన ఫలితం తద్దసూత్యం. వైగా దీనిపల్ల నష్టమే ఎక్కువగా ఉన్నదని ప్రభుత్వంవారు గుర్తించి ఈ శాసనాన్ని రద్దుచేయవలసినదని కోరుతున్నాను.

“ఇక మా జిల్లాలోని నీటి పారుదల సౌకర్యవిషయం చూడండి. ముఖ్యంగా మా విశాఖపట్నం జిల్లాలో చెప్పకోతగ్గ జీవనదు లేమీ లేవు. కొండ వాగులు, నీలె పల్ల చాల ఉన్నవి. తూర్పు కనుమలలో కురిసిన వర్షం ఈ చిన్న నదులద్వారా

[Sri M. Veerabhadram]

[7th July 1952]

సముద్రంలో కలసిపోతున్నది. కాని వాటి నీటిలో నూటికి ఆయిదువంతులైనను ఉపయోగపడుతుంటేదు. మా జిల్లాలో చాలా భాగం జమీందారీ ప్రాంతంగా ఉండినవి. జమీందారులు నీటి వనరులు వాగుచేయించడానికి పూనుకొనని కారణంచేత వ్యవసాయదారులు చాలా కష్టపడుతున్నారు. జమీందారీ ప్రాంతాలలో ఉన్న నీటి వనరులు నామమాత్రమైనటువంటివేనని అందరూ తెలిసినటువంటి విషయమే. రాయలసీమ జిల్లాలవలెనే విశాఖపట్నం, శ్రీకాకుళం జిల్లాలు చాలా వెనుకబడినవి వంటి ప్రాంతాలని మనవి చేస్తున్నాను. అక్కడక్కడ ఉన్న చెరువులకు గూడా గత 25, 30 సంవత్సరములుగా ఎటువంటి మరమ్మత్తులు లేని కారణంచేత పూడిపోయినవి. జమీందారీలను ప్రభుత్వంవారు స్వాధీనం చేసుకొనిన తరువాత ఆయినను వీటికి మరమ్మత్తులు చేయిస్తారని ఆశించాను. ప్రభుత్వంవారు ఎందుకుగాను ప్రత్యేకంగా ఏర్పాటుచేసిన ఫుడ్ ప్రొడ్యూస్ డిపార్టుమెంటువారు సరియైన శ్రద్ధ తీసుకొనుటలేదని మనవి చేస్తున్నాను. ఈ విషయాలను అనేకసార్లు జిల్లా కలెక్టరుగారికి కూడా మనవి చేసినాము. ఆయినను హెచ్చు ప్రయోజనం కన్పించుటలేదు. ప్రభుత్వోద్యోగుల అశ్రద్ధవల్ల అనేక చెరువులకింద సాగు జరిగే పరిస్థితులు తప్పిపోతున్నాయని మనవి చేస్తున్నాను. ఒక గ్రామంలో నాలుగువందల ఎకరముల భూమికి నీటిని ఇచ్చే చెరువు ఇప్పటికే ఎండి. దానికి ఇంతవరకు మరమ్మత్తులు చేయించలేదు. ఈ సంవత్సరం ఆ చెరువు క్రింద ఉన్న భూమి వివిధంగా సాగుచేయాలి అర్థంకావడం లేదు. సకాలంలో నీటి వనరులను వాగు చేయించకపోయినట్లైతే అప్పుడే ఫుడ్ ప్రొడ్యూస్ డిపార్టుమెంటు ఉండి ప్రయోజనమేమో ప్రభుత్వంవారు ఆలోచించుచున్నట్లు లేదు. వనులు ఈ విధంగా అమలు జరుపునూ చైతులు అధికారావరోత్పత్తి చేయాలని సమయా సమయాలు గుర్తించక ప్రసంగాలు చేయడం ఈస్టాబ్లిష్మెంటువంటి విషయమని మనవి చేస్తున్నాను. ప్రతి సంవత్సరం మా జిల్లాలో కొన్ని పనులు చేయదలచినట్లు బడ్జెటు అంచనాలను చూపిస్తూ ఉంటారు కాని సంవత్సరాంతాన కనుపించేది ఏమిటి? ఆ పనులు అనేక సందర్భాలలో ఆసలే తీసుకోబడుతుంటేదు. ఒకచో తీసుకొనబడినా జరిగిన పనులు అతి స్వల్పం. ఈ విధంగా ప్రజలను మభ్యపెట్టడంవల్ల ప్రయోజనమేమో ప్రభుత్వంవారికి తెలియాలి. మా జిల్లాలో ముఖ్యంగా శారదా, వరాహ అనే నదులు ఉన్న వాటిలో కొద్ది పెద్దవి. వాటిపై అనకట్టి కట్టి, పైలే ఎక్స్ వేల ఎకరాల భూమిని సాగులోనికి తీసుకొనిరావచ్చు. ముఖ్యంగా శారదాపై అరండే అనకట్టి నిర్మించవలసియున్నది. దీనిని గురించి గత ముప్పది సంవత్సరాలుగా ప్రభుత్వంవారికి మనవిచేస్తున్నాను. కాని ఇంతవరకు ఎటువంటి ప్రయోజనం కనుపించుటలేదు. ఈ రిజర్వాయరు కట్టినట్లైతే అనకాపల్లి, ఎలమంచిలి తాలూకాలలో వేలాది ఎకరాల భూమిని సాగులోనికి తీసుకొనిరావచ్చు. ఆహార ధాన్యాల విషయంలో తరుగు జిల్లా ఆయిన విశాఖపట్నం జిల్లాలో కూడా నీటి వనరులను ఏర్పాటుచేయడానికి ప్రభుత్వం ఎందుకు వ్యర్థమైన పూర్వకంగా పూనుకొనడో అనేది చాలా విచారకరమైన సంగతి. అదే విధంగా విశాఖపట్నం తాలూకాలో నా నియోజకవర్గంలోని ఒక ప్రాంతంలో ఒక వాగు కొండలచుట్టగా ప్రవహిస్తూంది. ఈ ప్రవాహానికి మూడువైపులా కొండలున్నాయి. ఇక నాల్గవవైపున ఒక గోడకట్టి నల్లైతే ఒక రిజర్వాయరు ఏర్పడి దానివల్ల ఎంతో భూమిని సాగులోనికి తీసుకొని రావచ్చు. ఇటువంటి సౌకర్యాలు ఉన్నప్పటికీ ప్రభుత్వం వాటిని వినియోగించదు. మా జిల్లాపట్ల ప్రభుత్వం చూపుతున్న నిరాదరణవల్లనే పడనాల్లు ఎట్టేట్లున్నప్పటికీ ఒక్కదానికి కూడా కాంగ్రెసు పార్టీవారు గెలుచుకొనేక పోయినారని ఇప్పటికైనా ఈ ప్రభుత్వంవారు గమనించాలి.

7th July 1952]

[Sri M. Veerabhadram]

“ఇక మంచిసీటి విషయంలో కూడా ప్రభుత్వం ఎటువంటి శ్రద్ధ చూపడంలేదు. ఆనేక గ్రామాలలో మంచి నీళ్లు దొరకక వేసవికాలంలో ప్రజలు చాలా బాధలు పడుతున్నారు. ప్రభుత్వంవారికి ఎన్నిసార్లు మొరపెట్టుకున్నా, అలెంబడం లేదు. ఈ ప్రభుత్వమేనా శ్రద్ధ తీసుకుంటుందని అశ్విదాము.

“ఇక భీమునిపట్నం గురించి కొద్దిగా మనవిచేస్తాను. భీమునిపట్నం సముద్ర ప్రాంతాన ఉన్న చిన్న పట్నం. ఇదివరలో ఇప్పుటినుంచి నార ఇతర ప్రాంతాలకు ఎగుమతి చేయబడుతూ ఉండేది. కాని యుద్ధకాలంలో ఈ ఎగుమతి వ్యాపారం విశాఖపట్నానికి తరలించబడింది. అప్పుటినుంచి వ్యాపారం ఏమీ లేకపోయినందువల్ల పట్నం చాలావరకూ దెబ్బ తిన్నది. కాబట్టి ఇదివరకటివలెనే ఇప్పుటినుంచి జనపనార ఎగుమతి వ్యాపారానికి ఏర్పాట్లు చేయించవలసినదని కోరుతున్నాను. భీమునిపట్నం పైనర్ పోర్టులో తగిన సౌకర్యాలు కలుగజేస్తేనేకాని ఇది సాధ్యపడదు. ఈ విషయంలో ప్రభుత్వంవారు శ్రద్ధ తీసుకోవలసినదని మనవి చేస్తున్నాను. ముఖ్యంగా భీమునిపట్నం ఆరోగ్య విషయకంగా మంచి ప్రదేశం. కోస్తా ఆంధ్ర జిల్లాలలో ఇది మంచి ఆరోగ్యవంతమైన ప్రదేశమని అందరు ఎరిగి ఉన్నట్టే. ఇటువంటి ప్రదేశాన్ని అభివృద్ధిపరచడానికి ప్రభుత్వం ప్రాసక్తంవాళి. అంతేకాకుండా కొన్ని జిల్లా ఆక్సిసులను, జిల్లా విద్యాశాఖాధికారి మొదలైనవారి కచ్చేరీలను భీమునిపట్నానికి మార్చించవలసినదని కోరుతున్నాను. ఈ విధంగా భీమునిపట్నంకు కొంత ప్రాధాన్యం కల్పించి సరైవే ఆరోగ్యవంతమైన ఈ ప్రదేశం అభివృద్ధిపొందటానికి చాలా అవకాశాలున్నాయని మనవిచేస్తున్నాను. అంతేకాకుండా ఇక్కడ చిస్కూట్ ఫ్యాక్టరీని కట్టుటకు చాలా సౌకర్యాలున్నాయి. ఇటువంటి వ్యాపారసంస్థ నొకదానిని భీమునిపట్నంలో ఏర్పాటుచేయడానికి ప్రభుత్వం ప్రోత్సాహమివ్వవలసినదని కోరుతున్నాను.

“గత ఆయిదు సంవత్సరాలకాలంలో కాంగ్రెసువారు చాలా అన్యాయాలు చేశారు. ఆనేక సందర్భాలలో హరిజనులు ఎంతోకాలంనుంచి వ్యవసాయం చేస్తు కొంటున్న భూములనుండి వారిని బలవంతంగా వెళ్లిపంపారు. కాంగ్రెసు నాయకులుగా చలామణి అవుతున్న పెద్దలు కొందరు రైతులను బెదిరించి భూములను లాగుకొన్నారు. దున్నేరైతును భూమినుంచి తొలగించుటకు వారుచేసిన అన్యాయాలు తెక్కకు మించి పోయినాయి. ఈ అన్యాయాల గురించి తనశీల దారులకు డిప్యూటీ కలెక్టర్లకు మనవి చేసుకొన్నా వారేమీ చర్య తీసుకొనుటలేదు. రైతుకే భూమి చుక్క ఉండాలని రైతుకు ప్రభుత్వానికి మధ్య ఇంతవర మధ్యవర్తులు ఉండరాదని ఆనేక పర్యాయాలు కాంగ్రెసువారు తిర్మానాలలోను పార్లమెంటులోను చెప్పేవారు కాని వారు ఈ నాడు చేస్తున్నది దానికి పూర్తిగా విరుద్ధము. జమీందారీ విరియాలలో వారు చేస్తున్నది ఇన్నీ ఆన్లీ అన్యాయాలు కాదు. ఆయుధాలు మూపించి, ఇతర విధాల దౌర్జన్యంచేసి విండ్ల తరిబడి దున్నుకొనే భూములనుంచి రైతులను తొలగించివేసినారు. ఈ అన్యాయాలను అపుచేయించాలి. కాంగ్రెసు ప్రభుత్వం భూస్వాముల, పెట్టుబడి దారుల ప్రభుత్వంగా మారిపోవడంవల్లనే ఆంధ్రదేశంలో కాంగ్రెసుసంస్థ నామ రూపాలు లేకుండా పోయిందనే విషయం ఈ ప్రభుత్వంవారు గుర్తించుకోవాలి.”

“యుద్ధకాలంలో విరియో డ్రోవ్ కట్టుటకుగాను విశాఖపట్నం సమీపమున ఉన్న మురిపాలెం అనే గ్రామంలోని ప్రజలసందరను మరొకచోటికి వెళ్లిరావచ్చని అధికారులు ఉత్తరువులు జారీచేశారు. ఆ వేద ప్రజలందరు ఇతర ప్రదేశాలకు పోయి కట్టుకున్నారు. ఇప్పుడు వారు కట్టుకున్న ఇండ్లకు అధికారులు లాండు ఎనెస్ మెంటు వసూలు చేస్తున్నారు. ఈ విధంగా వసూలుచేయడం అన్యాయం. ప్రభుత్వం వారి కోరికపైననే ఆ ప్రజలు తమ ఇండ్లను వదిలివెళ్లినారు. కాని వేరు కారణం

[Sri M. Veerabhadram]

[7th July 1952]

లేదు. విండ్ల తరడి నివసిస్తున్న ఇండ్లను వదలిపెట్టి వెళ్లటానికి ఎవరూ ఇష్టపడని తెలుసుకోవాలి. ప్రభుత్వంవారు వాగ్విగ్రహం ఉన్నచోట విరినూ డ్రోమ్ కట్టించటం వల్లనే వారు వేరేచోట ఇండ్లు కట్టుకొనవలసివచ్చింది. ఇటువంటివారు ఎంతో శ్రమ కోర్చి ఇళ్లుకట్టుకున్నారు. వామిద తిరిగి లాండ్ నెస్సు వసూలుచేయడం ధర్మం కాదు. కాబట్టి లాండ్ నెస్సును రద్దు చేయించవలసినదని ప్రభుత్వాన్ని కోరుచున్నాను.

10-45
a.m.

“కృషిలోక్ పార్టీనాయకుడు శ్రీ తిమ్మారెడ్డిగారు వారి ఉపన్యాసంలో కమ్యూనిస్టులపై ఎక్కువ ఆధాండాలు వేశారు. కమ్యూనిస్టులు రష్యాదేశంనుంచి డబ్బు తెచ్చుకుంటున్నారని వారు మామీద ఆరోపించారు. అది ఆసత్యమని మనవి చేస్తున్నాను. ఎన్నికలకు ఒక నెలముందుగానే మీము బయటపడగలిగాము కారులను గాని, లారీలను గాని ప్రచారానికిగాను ఉపయోగించలేక పోయినాము మీము మా విజంట్లు నైక్లిగ్మీద, కాని నిడకను వెల్లి ప్రచారం చేసుకోవలసినవచ్చిన విషయం ప్రజలకందరకూ తెలిసినటువంటి విషయమే. కాని కె.యల్.పి. వారు ఈ నాడు వారి స్వంత వసులకారకై ఉపయోగించుకు టుక్కు కారు ఎక్కడినుంచి వచ్చినదనే విషయం వారికి తెలియవలసినదే కాదు. ఈ విషయంలో ఎవరికైనా సందేహం కనుక ఉన్నట్లైతే వారు సింధియా కంపెనీ కార్మికులను అడిగితే వారు చెబుతారు. తిమ్మారెడ్డిగారు వారి పార్టీవారు ఆసుసంచే విధానాలను, పద్ధతులను ఇతరులపై ఆరోపించడం ఆన్యాయమని తెలుసుకోవగోర్తాను. కమ్యూనిస్టు పార్టీని నిందించడమే వారు పనిగా పెట్టుకొని నిజానిజాలతో సంబంధంలేకుండా ఆధాండాలు వేయడం రాజనీతికై కాదని వారు ఎంత త్వరగా గ్రహిస్తే అంత మంచిదని మనవిచేస్తున్నాను. వారు ప్రజలకు ఎన్నికలలో ఏమాటూ చెప్పి వారిని మభ్యపెట్టారో ఆటాటలు గుర్తుంచుకోవాలనే కాని, స్వప్రమాణనాలనే మనస్సుతో ఉంచుకొని లేనిదానికి, శున్నదానికి కమ్యూనిస్టులపై ఆరోపణలుచేసి కాంగ్రెసువారికి మద్దతు ఇవ్వడమే పనిగా పెట్టుకోవడమి, దానివల్ల వారు తిరిగి ప్రజల మన్ననలను ధాండ్జాలని మనవిచేస్తున్నాను.

“వైస చెప్పిన కారణాలచేత ఈ బడ్జెటు ఘాస్యాముల బడ్జెటు అని, పెట్టుబడి దారుల బడ్జెటు అని పేదవారిపై పన్ను భారాన్ని హెచ్చుచేసే బడ్జెటు అని చెప్పి దీనిని వ్యతిరేకిస్తున్నాను.”

* SRI B. KRISHNAMURTHI RAO :—“సభాభ్యుత్త, ఈనాడు ప్రభుత్వం వారివల్ల ప్రతిపాదించబడ్డ బడ్జెటు ప్రతిపాదకలు 1952వ సంవత్సరం నుంచి 1953 వ సంవత్సరం వరకూ ప్రతిపాదించబడ్డాయి. ఈ బడ్జెటు ప్రతిపాదనలను నేను బలపరుస్తూ కొన్ని సవరణలను, సలహాలను ప్రభుత్వానికి ఇవ్వవలచుకొన్నాను. ఈనాడు ప్రభుత్వం యొక్క ఆర్థికపరిస్థితి ఎలావున్నదీ, ఆదాయం ఎంతవస్తున్నదీ, ఎంత ఖర్చుపెట్టవలసిన అవసరమున్నదీ, కనీసము ఎంతమాత్రము ఖర్చు తగ్గించుకోవచ్చునో, ఈనాడు ప్రభుత్వాని ప్రాయం మీరకు వ్యతిరేకములేకుండా పరిపాలనలో విమర్శించడంకూడా ప్రజలకు కావలసినటువంటి కనీసపు సౌఖ్యాలు నెరవేర్చటానికి ప్రభుత్వ ఆర్థిక పరిస్థితుల దృష్ట్యా ఎంతమాత్రము పన్నుల భారం వేయవచ్చును, అనేటటువంటి దృష్టదం తోనూ, నారదృష్టితోనూ మూడున్నరకోటి రూపాయలు లోటు పడ్డటువంటి బడ్జెటును పూర్తిచేయడానికి ఈ సంవత్సరం మూడురకాలుగా ప్రజలపై పన్నులభారం వేయడవలసినవచ్చినది. అయితే ప్రతిపక్షవర్గం వారిలో ఈనాడు యీ పన్నులభారం విషయంలో కొంత భారాన్ని పెద్దపెన్ ఘాస్యాములు, మహారాజులు, జమీందారులమీద రెండు అనేటటువంటి దృష్టదంతో విలవేయగూడదని విమర్శిస్తున్నారు. అయితే ప్రభుత్వానికి రైతే వన్నెముకవంటి వాడు గనుక యాభై రూపాయలకు తక్కువ 5స్తు

7th July 1952] [Sri B. Krishnamurthi Rao]

కట్టేటటువంటి భూస్వాములమీద ఈ పన్ను భారం ఎక్కువగా వేయటం అన్యాయమని విమర్శించే సభ్యులు అనేకమంది ఉన్నారు. ఒక ఉదాహరణ చెబుతున్నాను : నేను చిత్తూరు జిల్లా ఆసగా రాయలసీమలో ఒక వెనుకబడిన జిల్లానుండి పన్నుకోబడినవాను. రాయలసీమలో రెండువందల యకరాల మెట్టభూమి, ముప్పై నలభై యకరాలు మాగాణి భూమి కలిగివుంటే సాధారణంగా కొన్ని వేల రూపాయల అయివజా వస్తుంది. దక్షిణ దేశంలోగాని లేక డెల్టా ప్రాంతంలోగాని అయిదు యకరాలలోపు కలిగి యన్నవారు యాభై రూపాయలు ఇస్తు చెల్లించవలసినవైతే. రెండు మూడు ఎకరాలుగల వారు ప్రభుత్వానికి ఈనాడు అదనపు ఇస్తు చెల్లించడం మృతం కష్టం. యాభై రూపాయలకు పైడి సూరు రూపాయలవరకు ఇస్తుపైన సర్చార్జీ వేయడం మంచిదని నా యభిప్రాయం.

“మరొక విషయం చెబుతాను. ఈనాడు ప్రభుత్వం భూమి అభివృద్ధి పన్ను (betterment tax) వేయనున్నారు. ఈ అదనపు డెవలప్ మెంట్ టాక్సు ఎవరికి? ప్రభుత్వం ఈ డబ్బుతో ప్రభుత్వ క్రింద ఉన్నటువంటి వ్యవసాయాభివృద్ధి సంఘాలద్వారా ఏ. ఏ. జిల్లాలో వారు అభివృద్ధి సొండుతున్నారో ఆ జిల్లాలో మాత్రమే ఈ అభివృద్ధి పన్ను వేయాలి? ప్రభుత్వం స్వాధీనం చేసుకోకుండా ఉన్నటువంటి జమీందారీలకు భూమి అభివృద్ధిపన్ను వేయకూడదు. ప్రభుత్వ సౌకర్యాలు ఉండే ప్రాంతములలో ఈ అభివృద్ధిపన్ను వసూలుచేసినా పరవాలేదు. ముఖ్యంగా జమీందారీ ప్రాంతములు వెనుకబడ్డ ప్రాంతములు ఇప్పుడు ఈ జమీందారీల విలువరద్దు అయింది రైతువారీ ప్రాంతంగా ఈ జమీందారీ ప్రాంతం మార్చినరకూ ప్రభుత్వానికి ఉండుకుగాను ఒక ప్రత్యేక సిబ్బంది ఏర్పడేటంతవరకూ ఆయా ప్రాంతాలలో ఉన్నటువంటి రైతులకు ప్రభుత్వం ద్వారా వివిధమైనటువంటి పని కలుగలేదు ముఖ్యంగా ఈనాడు మా చిత్తూరు జిల్లాలో ఉన్న భూమి జమీందారీ ప్రాంతాలే. ఇప్పటికీ కొన్ని జమీందారీలు రద్దు అయినాయి. కొన్ని ఇంకా రద్దుకాలేదు. మా జిల్లాలో జమీందారీ ప్రాంతమైన పుంగనూరు జమీందారీ అభివృద్ధిలోనికి రాలేదు ఇట్టి జమీందారీ ప్రాంతాలకు మాత్రం అభివృద్ధిపన్ను వేయకుండా ఈనాడు ఎక్కువగా అభివృద్ధిలోనికి వచ్చినటువంటి రైతువారీ ప్రాంతాల పైననే ఇస్తు వేయడం మంచిది.

“బస్సు ప్రయాణీకుల విషయములో వేలాది మంది ప్రయాణించేస్తున్నారు. జమీందారులు, మహారాజులు, ధనవంతులు కార్లువున్నవారు సాధారణముగా బస్సులలో ప్రయాణం చేయరు. సామాన్య మధ్య తరగతివారు, ప్రయాణించేస్తూవుంటారు. ముఖ్యంగా సామాన్య ప్రజలు, కార్మిక తరగతులవారు, కోర్టువ్యవహారాలు వగైరా వనులకు అవసరంగా వెళ్లవలసి వచ్చినప్పుడు బస్సులలోనే ప్రయాణించేస్తారు. సామాన్యమైన మధ్య తరగతి వాళ్లందరికీ ఎక్కువగా కోర్టు వ్యవహారాలకే కాకుండా, ఇతర ఆర్జంటు వనులకుకూడా బస్సులలో ఒక పట్టణమునుంచి మరొక పట్టణమునకు ప్రయాణించేస్తారు.

“మరొక విషయం యేమిటంటే ఈ డబ్బును సక్రమంగా వసూలుచేయడమనేది గవర్నమెంటువి ఒక పెద్ద సమస్య. ఈ చార్జీ సక్రమంగా వసూలుచేసి ఓవర్ లోడ్ చార్జీలు ప్యాసింజర్ల మీద ఎక్కువ వేయకుండా చేయాలి. ఈ రోజులలో బస్సులలో చాలామటుకు ఓవర్ లోడ్ తో ప్రయాణం చేస్తూవుంటారు. ఈ ఓవర్ లోడ్ గూడా ఒక నాడు ఉంటుంది, ఇంకొక నాడు ఉండదు. ఓవర్ లోడ్ లేని రోజున బస్సు ఓపర్లు ఓవర్ లోడ్ చార్జీలు కట్టడానికి సమ్మతిస్తారని నేను అనుకోను. ముప్పై నీట్ల కెపాసిటీగల బస్సులో సాధారణముగా అరవై మందివరకూ ప్యాసింజర్లను ఎక్కించుకొని ప్రయాణం చేయ రోజులుగూడా ఉన్నవి. అయితే ఓవర్ లోడ్ వుంటే పోలీసు వారు పట్టుకొని

[Sri B. Krishnamurthi Rao] [7th July 1952]

కేసులు పెట్టక మేకానుండా బస్సు పరిస్థితు కూడా రద్దు అగును. కనుక ఈ ఓవర్ లోడ్ చార్జీలు ప్రభుత్వం ఆక్రమంగా వసూలుచేస్తున్నారు అనే అందోళన ప్రజలలో కలుగ కుండా ప్రభుత్వం బస్సు ఓనర్ల వసూలు చేయవలసిందిగా చేస్తే ఈ టాక్సు సక్రమంగా వసూలు చేయలేము. దీనికి మరొక ప్రత్యేక సిబ్బంది వేయవలసివస్తుంది. గనుక ఈ సిబ్బంది ఖర్చులు ప్రభుత్వానికి పెరుగుతుంది గనుక ఈ అదనపు చార్జీ వ్యాసింజన్ల మీద వేయనక్కరలేదు.

“ఇక మద్యపాననిషేధం విషయంలో నేనొక సలహా చెప్పదలచుకొన్నాను. ఇక ప్రభుత్వ ప్రతిపాదనలలో ఈ త్రాగుడుకు అలవాటుపడనివారు అందరూ కలిగి ఈ మద్య పాన నిషేధం తీసివేసి మరల మద్యపానం మామూలు ప్రకారం పెట్టుని కోరుతున్నారు. ఈ విషయములో నేనొకమాట చెప్పదలచుకొన్నాను. మద్యపాననిషేధ చట్టం రాక ముందు కూలినాలి చేసుకొని జీవించే ప్రతిమనుష్యుడు సాధారణముగా త్రాగుడుకు అలవాటుపడియుండేవాడు. అతడు దినమునకు నాలుగు అబాలు సంపాదించినప్పుడు మూడు అబాలవరకూ త్రాగుడుకు ఖర్చు పెట్టి ఇంటికి ఒక అబా మాత్రం కుటుంబ పోషణకు తీసుకొని వెళ్లగా కుటుంబపోషణ కష్టపాధ్యముగా ఉండేది. ఈ మద్యపాన నిషేధ చట్టము అమలులోనికి వచ్చినతరువాత అతనికి సంపాదించుకున్న నాలుగు అబాలు మిగులుతున్నవి. ఈ త్రాగుడుకు అలవాటుపడినందువల్ల, ఇప్పుడు ప్రతి ఇంటోనూ పిల్లాబిల్లాకూడా అలవాటు చేసుకున్నారు. ఇదీకాకుండా హెచ్చుధరకు రహస్యముగా అప్పుచూ వ్యాపారవృత్తిలోకి తిచ్చారు. ఈ దినములలో ధనికవర్గం వారు ఈ సారాయిని రహస్యంగా కొయించి, అమ్మించి డబ్బు గడించుచున్నారు. అందువలననే ఈ ధనికులే మరల ఈ చట్టమును తీసివేయమని కోరుతున్నారు ఈ చట్టమును తీసివేయుట ధనికవర్గమును పోషించుటకేసరి నా అభిప్రాయము. ఈ విషయములో ప్రభుత్వంవారు ఈ వేద కుటుంబాల సలహా తీసుకొనుట మంచిదని నా సలహా. ఈ రాజాజీ ప్రభుత్వంక్రింద వి మనుష్యుడైనను వేదవాడుగాని, ధనికుడుగాని విహిరంగంగా త్రాగుట సాహసించరు. రాజాజీ ప్రభుత్వమును కూలద్రోయుటకు కమ్యూనిస్టులు ప్రయత్న పడుతున్నారు. ఈ మద్యపాననిషేధమును పూర్తిగా అమలు జరుపవలెనని సలహా యిచ్చుచున్నారు ఈ చట్టమును రద్దుపరచుట గాంధీ సిద్ధాంతములకు వ్యతిరేకము. గనుక రాజాజీ ప్రభుత్వంగాని, మరే ప్రభుత్వంగాని ఈ మద్యపాననిషేధము ముఖ్యంగా వేద కుటుంబాలకు ఎక్కువగా సానుభూతిగా నున్నదిగనుక ఈ నిషేధ చట్టము అమలులో నుంచుదురని నేను విశ్వసిస్తున్నాను.

“ఇక ఆంధ్రరాష్ట్రం విషయములో రాయలసీమవారు ఆంధ్రరాష్ట్రానికి సుముకులు గానే యున్నారు. అధిక మంత్రి శ్రీ సుబ్రహ్మణ్యంగారు మదరాసు రాష్ట్రానికి అరవలకు చెందినదనినీ, ఆంధ్ర రాష్ట్రములో మదరాసు చేర్చగూడదని చెప్పియున్నారు. ఈ విషయములో మదరాసు నగరము అరవలు, కన్నదులు, ఆంధ్రులు, ఇంకా ఇతర కమ్యూనిటీవారలవల్ల అనాదినండి improve చేయబడియున్నది. అయిననూ ఈ నగరము అరవలకు ఒక్కరికి చెందదనినీ ముఖ్యంగా ఆంధ్రులే ఎక్కువమంది ఈ నగరమును వృద్ధిలోకి తెచ్చినారనినీ నేను గట్టిగా చెప్పగలను. శ్రీ సుబ్రహ్మణ్యంగారు ఈమదరాసు నగరము ఆంధ్రులకు చెందదు అని చెప్పటం సబబుగాదు. మదరాసు లేని ఆంధ్ర రాష్ట్రము ఏర్పరచుటకు మా రాయలసీమ ప్రజలు ఎంతమాత్రము సమ్మతింపరని నేను గట్టిగా చెప్పుచున్నాను.

“రాయలసీమను సర్వతోముఖంగా అభివృద్ధిపరచడం ఎంతో అవసరం. విశేష ధృమానికి గురిఅవుతున్న రాయలసీమ ప్రజలను రక్షించానే ఉద్దేశం ప్రభుత్వానికి ఉన్నట్లయితే హృదయపూర్వకంగా రాయలసీమ డెవలప్ మెంటు కమిటీవారు సమర్పిం

7th July 1952] [Sri B. Krishnamurthi Rao]

చిన రిపోర్టులో సూచనలను అమలుజరుపాలి. ఏదో Development Board ను వేశామనేదానితోనే సంవత్సరపడక ఆ బోర్డు చేసిన సూచనలను వెంటనే అమలుజరుపటానికి ఈ ప్రభుత్వం కృషిచేయాలని మనవిచేయుచున్నాను.

“మా చిత్తూరు జిల్లాకు ఎన్నికైన ట్రైబునల్ కమిటీ సాధనంలేకుండా ఒక కార్యక్రమమును గూడా ప్రభుత్వం ప్రారంభించియుండలేదు. 1952-53 వ సంవత్సరానికి పూర్వపు బడ్జెటులలో అధికాహారోత్పత్తిగాను రాష్ట్రములో కోట్లకొలది రూపాయలు ప్రభుత్వం ద్వారా సరఫరా చేయబడింది. లాభాన్ని పొందవలయునంటి జిల్లాకు ఈ బడ్జెటులో గూడా కొన్ని లక్షలరూపాయలు కేటాయించిననూ, అందులో మా చిత్తూరు జిల్లాకు మాత్రం 19 లక్షల రూపాయలు కేటాయించబడియున్నది. ఈ జిల్లాలో ఏ స్కీము లేకుండాయున్నది. కాబట్టి అధికాహారోత్పత్తి స్కీము ఈ జిల్లాలో ప్రోత్సహింపగలండు లకు కోరుచున్నాను.

“రెండవది ఇరిగేషన్ స్కీము విషయములో నేను బీమాట చెప్పడలచును. 1952-53 వ సంవత్సరపు బడ్జెటులో ఇరిగేషన్ స్కీముక్రింద వ్యవసాయమునకుగాను ఒక లక్ష రూపాయలు మాత్రమే ఇచ్చారంటే ఈ విషయములో చాలా విచారించదగిన విషయము ఈ జిల్లాలో సాగుకు పనికివచ్చే భూమి చాలావున్నది గనుక ఈ ఇరిగేషన్ స్కీమును ప్రభుత్వమువారు ప్రోత్సహించుచురని విశ్వసిస్తున్నాను.

“ఇవి ముఖ్యంగా జమీందారి రద్దు విభాగంనుండి కొంత అభివృద్ధికి లిసకొని రావలసిన అవసరం ఉన్నది. ప్రభుత్వానగరానికి దగ్గరగా వున్న రైతులు ఈనాడు సౌకర్యాలు కావవలసివారు. గ్రామాలలో నీటికొని, వ్యవసాయానికిగాని సౌకర్యాలు లేక రైతులు ఆనేక వాదలుపడుచున్నారు. ఈ జిల్లాలో జి.యం ఎఫ్. స్కీముగూడా సక్రమంగా పనిజరిగడంలేదు. ఇందుకుగాను మైసూరు ఒక ఇంజనీరింగు శాఖను వేసి ఈ స్కీమును అభివృద్ధిలోకి లిసుకురావలసిన ప్రభుత్వాన్ని కోరుతున్నాను. ఈ జిల్లాలో వ్యవసాయ సౌకర్యాలలేవదన, కొరతజిల్లాగా ప్రభుత్వం తెలిసినది. ఈ జిల్లాలో ఇరిగేషన్ సౌకర్యాలచేయించి వ్యవసాయాభివృద్ధికి తోడ్పడవలసిందిగా కోరుచున్నాను. ఇంతవరకుగూడా జమీందారీలు స్వాధీనం చేసుకోవడంకంటే ఉన్నది. వాటిని అన్నిటిని స్వాధీనంచేసుకొని ప్రభుత్వం సక్రమమైన వ్యవసాయ వ్యవసాయ సౌకర్యాలు చేయించినదాడల ఈ జిల్లా చాలా ప్రాముఖ్యతకు లిసుకురావచ్చును. ఇప్పటికి ఇరవై ముప్పై సంవత్సరాలనుండి జమీందారి భూములు ఆక్రమించుకొని అక్రమంగా రైతులు అనుభవిస్తున్నారు. ప్రభుత్వం సరియైన విచారణచేయించి ఈ అక్రమ పట్టాలను రద్దుచేయించి జిల్లాలో పడవలకును, హాజరులకును ఇవ్వవలసిన కోరుచున్నాను. ఈనాడు పుంగునూరు తాలూకాలో కొందరు రైతులు అక్రమ పట్టాలుకలిగించుకొని భూములను స్వాధీనములో ఉంచుకున్నారు. ఇటువంటివి ఈ పుంగునూరు జమీందారీలో నేగాక బంగలపాలెం కాళహస్తి జమీందారికి సంబంధించిన గ్రామాలలో గూడా ఉన్నవి. పట్టాలన్నియు రద్దుచేయించవలసిన అవసరమున్నది. కాబట్టి జమీందారీ ప్రాంతాలలో పట్టాలు ఇచ్చే విషయంలో ప్రభుత్వం సమగ్రంగా ఒక విధానాన్ని అనుసరించి జమీందారీ రద్దుపట్టాలను సమగ్రంగా పరిశీలించి ఇప్పటి పరిస్థితులకు అనుగుణంగా కొన్ని మార్పులతో సంస్కరించుటకు చాలా అవసరమని ప్రభుత్వంతారికి మనవి చేస్తూ ఇంతటితో విరమిస్తున్నాను.”

*SRI K. RAMIAH CHAUDARY:—“అధ్యక్ష, ప్రస్తుతము గౌరవనీయులైన ఆర్థికశాఖామంత్రిగారు 1952-53 వ సంవత్సరపు బడ్జెటును ప్రవేశపెట్టుతూ, ఈ బడ్జెటు కరువుసమయంలో తయారుచేసినటువంటి

[Sri K. Ramiah Choudary]

[7th July 1952]

దనియు అందువలననే ఈ బడ్జెటులో లోటువచ్చిందనియు, కాక ఇది కేవలం కరువు బడ్జెటుఅనియు చెప్పినారు. ఈ మాటను అందరు ఒప్పుకొనవలసిందే. కాని మన రాష్ట్రంలో ఇటువంటి కరువుకాటకాలు ఇకముందురాకుండా వాటినివారణకు విలాగిటి విర్వాట్టు ఈ బడ్జెటులో చూపకపోవడం చాలా శోచనీయంగా ఉంది. ముఖ్యంగా మా ఆంధ్రజిల్లాలలో పరిస్థితులను గమనించినట్లయితే, ముఖ్యంగా రాయలసీమ మరియు నెల్లూరు జిల్లాలోని ఉదయగిరి, కనిగిరి, పొదిలి, దర్శి తాలూకాలలో, గత 5 సంవత్సరములుగా వర్షములేనందున, పంటలు పండక, అచ్చట ప్రజలకు తిండిలేక, కొన్నిచోట్ల త్రాగుటకు నీరుకూడాలేకుండా నానావృట్లు పడుతున్నాయి. ఇటువంటి పరిస్థితులలో బడ్జెటును తయారుచేసేటప్పుడు, ఈ ప్రజల అవస్థల గమనించి ఈ కరువుకాటకాలు ఇకముందైన రాకుండా, వారికి నీటి సదుపాయాలు కలుగజేసి శాశ్వతకరువు నివారణకు విర్వాట్టు ఈ బడ్జెటులో చేయకపోవడం మాకు చాలా శోచనీయంగా ఉంది.

“ఇప్పుడు రాయలసీమలో తుమదేవత తాండవమాడుతుంది. ప్రజలు, రైతాంగమంతా తినుటకు తిండి, కొన్నిచోట్ల త్రాగుటకు నీరుకూడాలేకుండా ప్రాణాలు చేత బట్టుకొని అన్నమో రామచంద్రా అనే నినాదాలతో గ్రామాలు వదలిపెట్టి విలసపోతున్న సమయంలో ఈ బడ్జెటును తయారుచేశారు. కాని ఇటువంటి కరువుకాటకాలకు మరల అవకాశంలేకుండా వాటిని ఎదుర్కోడానికి ఈ బడ్జెటులో ఏ సదుపాయాలు చూపకపోవడమనేది చాలా విచారకరంగా ఉంది. దీని దృక్పథంమూస్తే ముందునుంచి కూడా ప్రభుత్వము ఆంధ్రులను సహితపల్లి బిడ్డల్లాగా చూస్తున్నట్లున్నది. ఏ విషయముతోనుకొన్నప్పటికీని, వ్యవసాయము, విద్య, వైద్యము మొదలైన అన్ని విషయాలలోనూ ఆంధ్రులను చిన్న చూపుతోటి చూస్తూ ఈ బడ్జెటును తయారుచేశారని తెలుసుకోకతప్పదు. ముఖ్యంగా రైతులు దేశానికి వెళ్ళేముక్క, పల్లెసీమలు పట్టుగమ్మ అయియున్నవి. రైతులు ఏదో క్రాంగెను ప్రభుత్వములో చాగుపడతామనిపెప్పి అశోకోండగా అటువంటివారి ఆశలన్నీ ఈరోజు నిరాశరైనాయి. అంతేకాకుండా గత 5 సంవత్సరముల క్రాంగెను ప్రభుత్వములో, కరువుకాటకాలకు గురి అయినటువంటి, పల్లెసీమలో నివసిస్తున్నటువంటి రైతాంగంవైన నీరు అనేకకాల కన్నులు చారమువేసి ఆడబ్బుతో పట్టణాలను పోషించడానికి కృషిచేస్తున్నట్లు కన్పడుచున్నది. ఎక్కడ చూచిన రైతులు, మెట్ట తాలూకాలలో రైతులు కానివ్వండి, పల్లెపు ప్రదేశాలలో రైతులు కానివ్వండి, అయిదు సంవత్సరములనుంచి వర్షాలు లేనందువలన పంటలు పండక చాలా చెబ్బినవలసినవచ్చింది. అటువంటివారివైన ఇంకా పన్నులువేసి వాటిని కష్టపెడుతున్నారంటే, ఈ పట్టణవాసులను ఈ పట్టణాలను పోషించడానికే ప్రభుత్వము సహాయపడుతున్నదని తెలుసుకోకతప్పదు. ముఖ్యంగా, ఆంధ్రులస్థితిగతులను గురించకపోవడం, వారికోర్కెలను మన్నించకపోవడం అనేవి ఆంధ్రులకునిజంగా అవమానకరమైనటువంటి విషయం. మీదు మిక్కిలి ఆంధ్రుల చిరకాల వాంఛ అయినటువంటి నందికొండ ప్రాజెక్టును ఈ బడ్జెటులో సూచించక, దాదాపు పదికోట్ల రూపాయలు ఖర్చుపెట్టి క్రీష్ణా-వెన్నారు ప్రాజెక్టు బడ్జెటులో కేటాయించుట చాలా శోచనీయము. ఇటువంటి శోచనీయమైన విషయాలు ఒక ఆంధ్రునుగురించే కాకుండా, పన్నుల భారముతో నూలీలను రైతాంగాన్ని క్రుంగదీసేటటువంటి అనేకవిషయాలు ఈ బడ్జెటులోచేసినట్లు కన్పడుచున్నది. బడ్జెటులో లోటువచ్చిందని ఇదివరకే బాధపడుతూ ఉన్నటువంటి మెట్టపాంతాల వ్యవసాయాలవైన, వీరరైతాంగంవైన మరల పన్నులువేసి బడ్జెటులో యిటు సవరించ వూనుకొన్నారు. దీనికి కారణంగా, ప్రజావసరాలను మనస్సులో పెట్టుకొని వాటిని లీర్చడానికి, ఈ విధంగా బడ్జెటును తయారుచేయవలసినవచ్చిందని చెప్పుతున్నారు. ఇదంతాచూస్తే, బడ్జెటును పరిశీలించి తయారుచేసేటప్పుడు,

7th July 1952] [Sri K. Ramiah Choudary]

ఇందులో రైతులయొక్క కష్టసుఖాలు తెలిసిపట్టువంటి రైతుల ప్రతినిధి ఎవరులేకని తెలుస్తున్నది. వారికిబదులు, ఏ న్యాయవాదులూ, లేక డాక్టర్ల వృత్తిలోఉన్నవారో లేక పెద్దపెద్ద ఘాన్యాకులులో కోటిశ్వరులూ ప్రభుత్వాన్ని హస్తగతంచేసికొనిన కారణం చేత ఈనాడు రైతు చెబుతున్నవలసిన పరిస్థితి ఏర్పడినది. ప్రజలకు, ఆరోగ్యమైనదిండి, గడ్డ, యిల్లు, ఆరోగ్యవనతులు మొదలగు ప్రాథమికఆవసరాలు, ఉన్నత సంస్కృతి అవసరమనిచెప్పి నైఋతి అన్నారు. కాని ఈ బడ్జెటులో ప్రజలకు, తిండి, బట్ట, యిల్లు కలుగజేసే వనతులేని కన్నడవని తెలుసుకోకతప్పదు. ఇదంతాచూస్తే, ఈ కార్యాన్ని ప్రభుత్వము కేవలము, అనాటి బ్రిటిష్ పరిపాలకుల విధానాన్నే ఇంకా కూడా అట్టే పాగిస్తూ, అదేపద్ధతి ఈరోజుకూడా ప్రభుత్వము అట్టిపెట్టి రైతులపైన మధ్య తరగతి ప్రజానీకంపైన, కూలీలపైన చెబుకొట్టడానికి ప్రయత్నిస్తున్నది. ఇదేవిషయాన్ని, తిరుపతిలో కల్లూరు చంద్రశాస్త్రిగారు ఒకసారి మాట్లాడుతూ మన దేశానికి స్వాతంత్ర్యము వచ్చినాకూడా కానిస వద్దతి పోలేదు అనిచెప్పారు. ఇది 'అంధ' పద్ధతిలో ప్రచురింపబడినది. ఈ కానిస వద్దతి పోనంతవరకు. మధ్యతరగతి ప్రజలకు, కూలీలకు, కార్మికులకు, వారి ఆర్థిక పరిస్థితిని అభివృద్ధిపరచి వారి సుఖజీవనమునకు దోహదము చేయనంతవరకు, ఏ ప్రభుత్వమైనా ప్రజల మన్ననను పొందలేదు. అటువంటి ప్రభుత్వము క్రమముగా పతనముకాక తప్పదు. ఇప్పుడు బెటర్మెంటుటాక్సు అనిచెప్పి రైతులపైన ముఖ్యముగా మెట్టపాంతాలలోని ప్రజానీకంపైన వేయతలపెట్టారు. దీనికి కారణం ఏమి చెప్పుతున్నారంటే, మీకు పాజెక్టులు కట్టిస్తాము, నీటి సదుపాయాలు చేస్తాము అని చెప్పుతున్నారు. కాని, గత 5 సంవత్సరములనుంచి వర్షము లేనందువల్ల మెట్ట తాలూకాలలో రైతాంగము వివరీత కష్టపక్షములకు గురి అయి, అనేకమంది రైతులు వ్యవసాయాన్ని మానుకొని, ఇప్పుడు ఏ బర్మాలోనో లేకపోలే ఈ మదరాసు వట్టణములోనో రిక్తలాగుకూనో, లేక మరే నీచవృత్తులుచేస్తూనో జీవితము గడుపుతున్నారు. కనుక ఇదే విధానాన్ని ప్రభుత్వము ప్రతిసంవత్సరము అనుసరించినట్లైతే కొద్ది కాలములోనే దేశములో రైతులేలేకుండాపోయే పరిస్థితి ఏర్పడుతుంది. రైతాంగము ఈమాదిరి అవస్థపడుతున్న సమయంలో ఘాములపైన ముఖ్యముగా మెట్టఘాములపైన బెటర్మెంటు టాక్సు వేస్తున్నారంటే చాలా ఘోరంగాఉంటుంది. రైతులు వారిమామూలువ్యవసాయానికి ఎక్కువగా ఖర్చుచేయవలసియుంటుంది. ఎద్దులు కొనవలసినస్తే వెయ్యి రూపాయలు పెట్టవలసి ఉంటుంది. ఒక ఆట కొనవలసినస్తే సుమారు నూరు రూపాయలు పెట్టవలసిఉంటుంది. అయిదు సంవత్సరములనుంచి వర్షములేని కారణంచేత వస్తువుల ధరలు పెరిగి రైతులు ఇవి భరించలేక విముఖములైంది పల్లెలను వదలుకొని పట్టణాలకు పోతున్నటువంటి సమయములో వారికి కావలసిన సౌకర్యములు కలుగజేసేందుకు ప్రయత్నం చేయటకు బదులు మరల వారిపైన బెటర్మెంటు టాక్సు అనిచెప్పి కొత్తవస్తువులు వేయడం చాలా విచారకరమైన విషయం. ఈ వస్తుల విధానము రైతును వ్యవసాయములో చాలా నిరుత్సాహ పరుస్తున్నదని చెప్పకతప్పదు. ఇట్లు అందరి రైతులపైన ఈ వస్తులు విధించుటకు బదులు ఏ రైతాంగమైతే ముందుకువచ్చి మాకు పలానాప్రాజెక్టులు కట్టించండి, పలానా అనకట్టులు కట్టించండి అని అడుగుతుంటే ఆ రైతులపైననే ఈ వస్తులు వేసి వారినుండి ఈ బెటర్మెంటు టాక్సు వసూలుచేస్తే చాలా బాగుంటుందని ప్రభుత్వము తెలుసుకోవడము అవసరము.

“ఇంకా సర్ చార్జీలు వేయదలచారు. వీటివల్ల మెట్ట తాలుకా రైతాంగమంతా చాలా చెబ్బింది. ఇప్పటికే పది ఎకరాలు, ఇరువై ఎకరాలు మొదలుకొని నూరు ఎకరాలుగల రైతులుగూడా పంటలేక కుటుంబాలు పోషించలేక ఘాములను

[Sri K. Ramiah Choudary]

[7th July 1952]

వదలుకొని పోయే పరిస్థితి ఏర్పడింది. ఇటువంటి సమయములలో ఈ సరెచార్జీలు వేసినట్లయిన మొట్టె తాలూకాలోని రైతాంగముంతా కేవలము వ్యవసాయాన్ని బోర్డిగా చూసుకొని ఇతర వృత్తులకు పోవడానికి దోహదము చేస్తున్నదని ప్రభుత్వము తెలుసుకోవలసియ్యవచ్చును. కనుక ప్రభుత్వము రైతుల కష్టాలను గమనించి ఈ సరెచార్జీలను మొట్టె పొంతాల రైతులపైన గాక డెబ్బా పొంతాలలోని భూస్వాములపైన వేయడము మంచిదని మనవిచేస్తున్నాను.

“తరువాత బస్సుచార్జీల విషయములలో, మైలుకు ఒక పైసా వంతున బస్సుచార్జీ ఎక్కువ చేసినారు. అందులోను పల్లెలకు, ముద్రాసు పట్టణమునకు క్షయతాగ్రహము చూపారు. ఒక సభ్యుని ప్రశ్నకు సమాధానంగా, ఈ బస్సుచార్జీ రేటు పెచ్చింపు ముద్రాసు నీటిలోని బస్సులకు వర్తించదని చెప్పారు. ఈ బేధము ఎందుకు చూపారో నాకు అర్థం కావడంలేదు. నిజంగా ఈ పట్టణములో తిరిగేవాళ్లంతా ఏ ఎం.ఎల్.ఎ. లో లేక వ్యాపారస్థులలో, కోటీశ్వరులలో లేక ముద్రాసు చూడడానికి వచ్చి ఇష్టానుసారము ద్రవ్యము వెచ్చింపజేయువంటివారో అయిత్రంటారు. ఇటువంటి ధనవంతులపై ఈ బస్సు రేటు పెచ్చింపు వర్తించుటకు బదులు కేవలము పల్లెపొంతాలలోని పేద ప్రజానీకానికి వర్తించువట్లు చేయడంలో విమి న్యాయమున్నదో ఆలోచించుకోవచ్చు. అంధ్రప్రాంతములోనే కాదు ముద్రాసు రాష్ట్రములో ఎక్కడనైనా సరే ఈ పన్నుల విధానాన్ని గురించి గల్లెజోని మధ్యతరగతి ప్రజానీకము, కూలీలు విమంతులైనారో తెలుసునా? మీ ప్రభుత్వమువద్ద, మీ పన్నులువద్ద. కాంగ్రెస్ ప్రభుత్వము వచ్చినప్పటి నుండి మాకేమి సహాయము చేయలేకపోయిన, పన్నులు మాత్రము లెక్కలేకపోరా విధిస్తోంది. ముందున్న ఆ తెల్లవారలై తిరిగి రానివ్వండి. మేము వల్లగా బ్రతుకు తాము అని అంటున్నాము. కనుక ఇటువంటి విధానాన్ని ప్రభుత్వము మార్చుకొని పేద ప్రజానీకముపైన పన్నుల భారము వేయకుండా చూడాలని ఆవసరమున్నది. సాధారణంగా బస్సు యజమానులు—1, 2 బస్సులున్న వారైనా సరే వాగా సంపాదించి కోటీశ్వరులగా ఉంటారు. కనుక, ఈ ఆదాయాన్ని వారిదగ్గరనుండి రాబట్టికే వాగంటుంది గాని పేద ప్రయోజితులనుండి వసూలు చేయకూడదు. కనుక ఇదివరకు ఉన్న బస్సుచార్జీ రేటునే ఉంచవలెనని కోరుతున్నాను.

“ఇంక మా నెల్లూరు జిల్లాగురించి కొంత మనవిచేస్తున్నాను. ఈ జిల్లాలో కరువు పొంతాలలో దాదాపు పదివేల కుటుంబాలు జీవనార్థమై ఇతర ప్రదేశాలకు వలసపోయారని ప్రభుత్వమునకు తెలిసినదే. ముఖ్యంగా, ఉదయగిరి, కనిగిరి, పాదిలి, దర్శి తాలూకాలు కరువుకు చాలా గురిఅయి అనేకమంది ప్రజలు వలసపోవలసివచ్చింది. ఈ పరిస్థితులను ప్రభుత్వ దృష్టికి తీసుకురావడానికి ఎంతో ప్రయత్నము చేశాము. ఛామిక్ కమీషనరుకు కూడా తెలుపుకొన్నాము. కాని ఆ కరువు నివారణకుగాను ప్రభుత్వము సరియైనటువంటి చర్యలు వివిధ తీసుకోలేదు. అక్కడక్కడ ఏవో కొన్ని గంజి కేంద్రాలు నామమాత్రముగా పెట్టినారు. ఆ గంజి కేంద్రాలలో వేసే గంజిచూడాలి అరోగ్యకరముగా ఉండదు. చెడ్డవాసన కలిగి చాలా అనారోగ్యకరముగా ఉంటుంది. ఈ అనారోగ్యకరమైనటువంటి గంజి కేంద్రాలు మాత్రము కొద్ది కన్నడుతున్నాయి గాని ఇవిగూడా ప్రజలు ఆరోగ్యవంతముగా ఉండాలనే భావనకలిగి సరియైన గంజి వేసేటట్లు కన్నడలేదు. ఇటువంటి కరువుకాటకాలకు ఉదయగిరి తాలూకాలో ఉన్న దాదాపు 15 వేలమంది గురి అగుచున్నారు. ప్రజలు ఈవిధముగా చాడపడుతున్నప్పుడు ఈ రోజు ప్రభుత్వమువారు సకలమైన ఒక ప్రణాళిక తయారుచేసి పేద ప్రజానీకాన్ని ఈ కరువునుండి రక్షించలేకపోవడం చాలా శోచనీయమైన విషయము. ఉదయగిరి తాలూకా చాలా మట్టతాలూకా. ఈ తాలూకాలో సుమారు 12 వందల ఎక

7th July 1952] [Sri K. Ramiah Choudary]

రాల మాగాణి భూమి ఉన్నది. అక్కడ ఉన్న టువంటి 1 లక్ష 32 వేల జనాభా ఈ భూమిపైన ఆధారపడి ప్రతుకవలసి ఉంటుంది. ఈనాడు దేశానికి స్వాతంత్ర్యము వచ్చిన గూడా ప్రభుత్వము ప్రజల యొక్క కష్టాలను గమనించకుండా పోవడం అంటే ఈ కాంగ్రెస్ పరిపాలనకు ముందున్న ట్రిటిష్ పరిపాలనకు అట్టే తేడాకన్నడదు.

“ఈ కాంగ్రెస్ ప్రభుత్వము వచ్చిన తరువాత వారు ఈ మెట్టతాలూకాకు మేలు చేసిందల్లా 3 కి లక్షలు ఖర్చు చేసి ఒక చెరువు దగ్గర ఆనకట్ట కట్టారు. దానివల్ల 150 ఎకరాలు మాత్రము సాగుకు వస్తుంది. తరువాత ఈ 5 సంవత్సరాల కాంగ్రెస్ పరిపాలనలో ఈ తాలూకాలో ఒక కొత్త పోస్టు ఆఫీసు నిర్మించారు. మెట్ట పొంతమైన ఈ తాలూకాలోని నీటి సదుపాయాలు లేక ప్రజలు ఈమదిరి కరువు కాటకాలకు గురి అయి అవస్థ పడుచుండగా, అయిదు సంవత్సరములనుంచి పరిపాలిస్తున్న కాంగ్రెస్ ప్రభుత్వము ఈ కష్టాలను తొలగించేందుకని వి ప్రాజెక్టులుగాని మరియు ఇరిగేషన్ స్కీములుగాని, ఇతర నీటి సదుపాయములు గాని కలుగజేయలేదు. ఉదయగిరి తాలూకాలో ఒక 3 కి లక్షలు ఖర్చుపెట్టి ఒక ఆనకట్ట మరికొన్ని కొత్త పోస్టు ఆఫీసు నిర్మించింది తప్ప ఏమీ చేసింది ఏమీ లేదు ఈ ఆనకట్టవల్ల 150 ఎకరాలు మాత్రమే సాగు అవుతుంది. అది కూడ ఇటీవల వరదలవల్ల తెగి, పంట పాడుచేసి సముద్రపు పాలు చేయుటకు దోహదము చేశారు. ఇంకొక విషయం ఏమంటే ఉదయగిరి తాలూకాలో మరింత ప్రజలు ఉన్నారు. దీని విషయం గురించి ప్రభుత్వానికి తంతులు ఇచ్చాము. ప్రధానమంత్రి కూడా తంతులు ఇచ్చాము. ఈ వాగు ప్రవాహము అక్కడ ఉన్న టువంటి తోట భూములను ముంచివేయుచున్నది. మాకు ఏమీ ఆనకట్టలు, ఇతర నీటి సదుపాయములు లేకపోగా, మాకు ఈ వాగువల్ల తోట భూములు నాశనము కాకుండా దానికి మోటుకొండల దగ్గర ఆనకట్ట కట్టిన మంచిది. రైతులకు ఏ సౌకర్యములు కలుగజేయకుండా ఈ విధంగా వారిని నిర్లక్ష్యము చేస్తున్నందువల్లనే రైతులు ఈనాడు ప్రభుత్వాన్ని తిరస్కరించి తిరగబడడానికి సాహసిస్తున్నారు. కనుక రైతులను తృప్తిపరచవలెనంటే, వారి కష్టాలను గమనించి వారికి తగిన చేయూతనిచ్చి వారి కోరికలను తీర్చవలెనంటే, ఈ బడ్జెటులో సూచించబడిన అధిక పన్నులను తొలగించి వారికి తగిన వసతులు కల్పించవలెనని మనవి చేస్తున్నాను.

“మరొక విచారకరమైన విషయమేమంటే, పల్లెటూర్లలో అయితే ప్రజలకు కూడుగుడ్డకు మాత్రము అవస్థ పడుతున్నాయంటే, ఇక్కడ మద్రాసు శట్టణములో చూచినట్లయితే అనేకమంది మీద ప్రజానీకము ఉండుటకు ఇల్లుగాని మరియు ఇతర నివాస ఆధారము లేకుండా ఉంటున్నారు. బర్తామెల్ కంపెనీ దగ్గర చూచినట్లయితే ఎక్కువ టువంటి పొట్టకాటికై నానావస్థలు పడుతూ రోడ్డు ప్రక్కన విలాటి నివాసము లేకుండా ఆకాశమే ఒక ఇల్లుగా కనిపిస్తూ సాగిస్తున్నారు. దేశానికి స్వాతంత్ర్యము వచ్చిన తరువాత కూడా చాలామంది ప్రజలకు ఉండటానికి ఇల్లువాకిలి లేకుండా ఉండే పరిస్థితిని చూడవలసిన పరిస్థితి ఏర్పడినది. అంటే ప్రభుత్వ విధానము విరితిగా ఉండో అలోచించుకోవచ్చు. ప్రజాప్రతినిధులమైన మనము ప్రజల విశ్వాసాన్ని చూరగొని మీ కోరికలను నెరవేరుస్తాము, మిక్కులను కరువుపాదలనుండి రక్షిస్తాము అని నాగ్దానాలు చేసిన టువంటి వారము, ఈనాడు వారికి ఏమీ మేలు చేయకపోవడం, వారి కనిస అవసరములైన కూడు, గుడ్డ, నివాస వసతులు వారికి కలుగజేయకపోవడం అంటే చాలా శోచనీయంగా ఉంది. ఇవ్వుట సభ్యులందరికి తెలిసినట్లుగా ఈ అసెంబ్లీ చుట్టు ప్రక్కల ఎంతమంది భిక్షగాళ్లను రోజంతా చూస్తున్నాము, ఒక అణా ఇవ్వండి, ఒక రాలా ఇవ్వండి అని బ్రతిమాలుతుంటారో అందరికీ తెలిసియే యున్నది. నిజంగా ఇవన్నీ చూస్తూ ఊరకుంటున్న టువంటి మనము ప్రజాప్రతినిధులమేనా అని అడుగు

[Sri K. Ramiah Choudary] [7th July 1952]

ఉన్నాను? ప్రజలు ఎట్టుయినా పాడైపోనీ మనము మాత్రము సుఖంగా ఈ సభలో ఇట్లమువచ్చినట్లు చర్చలు జరుపుకొంటూ రోజుకు 12-8-0 రూపాయలు బడ్జెటు నెలకు రు. 150 లు జీతము లీసుకొంటూ ఉండడానికేనా మనము ఇక్కడికి వచ్చినది? ఇదంతా మానే స్వతంత్రము వచ్చిందంటే అనెంట్లీ సభ్యులకే వచ్చినట్లున్నది గాని పల్లె ప్రజానీకానికి గాని, కూలీలకుగాని, హాజీనులకుగాని విమాత్రము రావేదు. వారు బ్రతకడానికి అవకాశములేకుండా వున్నది. దేశానికి వెన్నెముక అయినటువంటి ఈ రైతాంగానికి, మీద ప్రజానీకానికి విలాటి ఉపకారము చేయకుండా మనము మాత్రము రోజుకు రు. 12-8-0 బడ్జెటు, నెలకు రు. 150-0-0 లు జీతము లీసుకొంటూ ఈ గవర్నమెంటు హౌస్ లో సుఖంగా ఉండడమేనా మన కర్తవ్యము? అనేక మంది ప్రజలు వారి కనీస అవసరాలైనటువంటి తిండి, గుడ్డ దొరకక గ్రామాలవిడిచి వలసపోతుంటే వారికి ఈ ప్రభుత్వము ఏమి సహాయము చేయలేకుండా ఉన్నది. ఒక కాంగ్రెసు అధ్యక్షి 'మేము ఈ బడ్జెటును సహార్లు చేస్తున్నామ'ని చెప్పారు. కాని దీనిని ఎవరు సహార్లు చేయడలేదు. వ్యతిరేక పార్టీవారే కాకుండా కాంగ్రెసువారు కొంతమంది దీనిని వ్యతిరేకించుచున్నారు. ప్రభుత్వము ప్రతిపాదించిన బడ్జెటును యతాతథంగా ఆమోదించడానికేనా మనము ఇక్కడకు వచ్చినది? ప్రజల కష్టాలను ప్రభుత్వానికి నచ్చచెప్పి, వారి కష్టాలను తొలగించి వారికి తగిన సౌకర్యాలు కలుగజేయడం మన విద్యుక్తధర్మము.

11-15
a.m.

“తరువాత, మధ్యపాన నిషేధము గురించి కొంత మునిచేస్తాను. మద్యపాన నిషేధము కొరకు ఒక చట్టముచేసి అవిధంగా ప్రజలను బలవంతంగా మద్యపానమునుండి నిషేధించడం ఎవ్వుటికి కూడా జయప్రదం కాబోలదు. ప్రజలు నిజంగా ఈ మద్య పానము చాలా తప్పు అని వారు తెలుసుకొనేటటువంటి పరిస్థితులు కలుగ జేయుట సరైన కద్దలిగాని బలవంతముతో ప్రయోజనముండదు. ప్రజలు ఈ మద్య పానము తప్పు అని గ్రహించుకొనుటకు వారికి సరియైన విద్య నిచ్చే విధానాన్ని చేయవలసి యుంటుంది. ఆప్పుడు వారికి జ్ఞానమువచ్చి మద్యపానాన్ని వారంతికువారే విడిచి పెట్టగలరు. అవిధంగా సంఘములో ఈ మార్పు రావలసియుంటుంది. సంఘములో ఇది తప్పు అని గుర్తించినాడే ప్రజలలో నిజమైన మార్పు వచ్చి దీనిని నిషేధించగలరు. అంతేకాని ఒక చట్టముచేసి దానిని ప్రజలమీదరుద్ది వారిని బలవంతపెట్టడం ఏమిలాభము లేదు. ప్రభుత్వము ఇప్పుడు మద్యపాననిషేధ చట్టాని ఆమోదింపినా కూడా పల్లెలలో త్రాగనివారు ఎవరున్నారని నేను అడుగుచున్నాను. అంతేకాకుండా ఈ నిషేధం పల్లె అసారోగ్యకరమైనటువంటి దొంగసారాయి చేసి ప్రజలు నానా రోగాలకు గురిఅగు చున్నారో ఇక్కడ ఉన్నటువంటి పట్టణవాసులకు తెలియదుగాని మాకు, పల్లెలలో నివసించువారికి బాగా తెలుసును. కనుక ఈ మద్యపాన విషయాన్ని ప్రజలకు విశ్వల విడిగా విడిచిపెట్టి ఆరోగ్యకరమైనటువంటి సారాయిని త్రాగనివారిని కోరుతూ విరమిస్తున్నాను.”

DEPUTY SPEAKER :—“ I find from the lists submitted by the whips of parties that there are a number of speakers. It is not possible for them all to get a chance, within the time prescribed. I should like therefore to reduce the time-limit for each speaker from 20 to 10 minutes.”

* SRI T. VISWANATHAM :—“ May I submit, Sir, that there are three more days during which the general discussion is expected to last, i.e., till 1-30 p.m. on the 10th instant. If it cannot be

7th July 1952] [Sri T. Viswanatham]

managed on the 9th, then the Chair can think of reducing the time-limit. You may allow the speakers to go on as at present, to-day and tomorrow, so that on the 9th and 10th if there are many more speakers whom you cannot accommodate, the time-limit may be reduced."

DEPUTY SPEAKER :—" But I find from the lists of speakers submitted by the whips of parties that there are about 30 speakers for to-day, and it will not be possible to finish the list. Yesterday, also there were about 30 speakers, and it was not possible to give every one of them a chance to speak. I would suggest to the hon. the Leader of the Opposition to consider the matter and see whether the time-limit could not be restricted to 10 minutes."

SRI T. VISWANATHAM :—" May I suggest with your permission, Sir, that if you cannot accommodate us, at least it can be reduced to 15 minutes, and not 10 minutes."

DEPUTY SPEAKER :—" I accept the suggestion of the hon. the Leader of the Opposition and fix 15 minutes for each speaker."

* SRI THINAKARASWAMI THEVAR :—" Mr. Speaker Sir, I support the Budget. Before I come to the subject proper, I have to say a few words about the constituency to which I belong. Probably many of you will be astonished to hear that I belong to a tribe called the Criminal Tribe—not now but a few years ago. From the year 1911 for a period of 30 to 35 years a population of 10 lakhs of Kallars had been registered under the Criminal Tribes Act and under the enforcement of that Act they suffered a good deal. During all these years, these 10 lakhs of Kallars were crushed by the rules and regulations under the Criminal Tribes Act. I may say that I need not be a thief to be called a criminal, but because by birth I am born in that community, I am a criminal and whoever is born in that community is a criminal. Is it justice, I ask, to call a man criminal just because he is born in that community? It was a most unjust Act. I am, of course, proud to say that an Act which had been in existence for the last 30 or 35 years, has at last been repealed by our Congress Government.

" Now, as regards the Act itself, I have to say a word. Very many friends have been talking about poverty and famine. If hon. Members pay a visit to my area, they will know what poverty really means. I can say that in the whole of the southern districts you cannot see such a poverty-stricken area as the constituency to which I belong. The Kallars belong to an ancient martial class and they have been so for many years, but they were smashed by the Criminal Tribes Act. Not only that, from time immemorial the area has been poverty-stricken and as I said, you cannot see such a poverty-stricken area in the whole of South India. Though the Kallars are well-built, strong and active people and can work for even twelve hours a day, still they are not able to earn their livelihood, because of the poverty-stricken area. I can also say they are a brilliant type of people, honest and brave, but still they are not able to earn their living. Of course, they are all farmers owning small extents

[Sri Thinakaranaswami Thevar] [7th July 1952]

of land each, but due to continuous failure of monsoon and the consequent failure of crop, the sufferings of the people there are untold and unrepresentable.

As regards the uplift of this community, the Government no doubt started a department called the Kallar Reclamation department, and that is now under the management of the Harijan Welfare Department. In spite of the existence of this department for several years past, out of a population of 10 lakhs of Kallars, very few of them are educated, and in fact, almost all of them are illiterate and unemployed. In spite of the enormous effort put in by the Government and the enormous amount of money spent by the Government during all these thirty years or so, there are only a handful of graduates in that community and the worst of it is even this handful of graduates are left unemployed and there is not even a few in the gazetted ranks. Some time ago the department opened some industrial centres to help these people, and carpentry was one of the subjects taught there. The unemployed agricultural labourers took to carpentry; some of them worked in the brass section and some others in the weaving section. In these three centres very many Kallar labourers were employed for the last so many years, but all of a sudden the Government abolished all these industrial centres, and the result is unemployment of the Kallars especially in the area concerned. How is the unemployment problem to be solved? We have been agitating and representing to the Government that something should be done to relieve unemployment, by giving irrigational facilities particularly by diverting the waters of the Periyar to Tirumangalam taluk so that the Kallars of the taluk may be benefited. As a matter of fact, so far as Kallar reclamation is concerned, it is the Kallars that have been agitating for the Periyar scheme for the last so many years. I may say that the Hydro-Electric Scheme of Periyar is an ancient scheme so far as Tamil Nad is concerned. Unless the waters of the Periyar are diverted to this area, you cannot solve the poverty problem of the people so far as this area is concerned. As regards the scheme itself, it has been long pending with the Government and in fact, I myself led a deputation several times to the Government of Madras and three times to the previous Congress Government. In case the scheme is put into operation, certainly it will help Kallar Reclamation and I may also venture to say that if that is done even the Kallar Reclamation department can be abolished in course of time and thus much expenditure can be saved to the Government. I refer to the Periyar Hydro-Electric Scheme, and if that is put into execution, about 20,000 acres of land could be brought under cultivation and almost all the poor peasants in the Kallar area would be helped in this way. In this connection, I may also say that the Kallars are ready to help in the matter of labour and I can give a guarantee to the Government that I am prepared to see that as many as one lakh of the Kallar people are made available for digging the canal free of cost. Even in regard to betterment contribution, if we are asked to give that we are also prepared to do so, provided the Government come forward to give us facilities through land mortgage banks or co-operative societies. In this respect we are

7th July 1952] [Sri Thinakaranaswami Thevar]

prepared to act up to the suggestions of the Government. The scheme has been finally investigated and sent up to the Planning Commission. It is now in the hands of the Planning Commission. I request the Government to take some special interest and see that the scheme is executed as early as possible in order to remove the sufferings of ten lakhs of Kallars who have been groaning under the weight of poverty for the past thirty years.

11-30
a.m.

"The administration of the Kallar Reclamation Scheme is entrusted to the Harijan Welfare Department. Out of the 10 lakhs of Kallar population, very few are studying. The Kallar students require not less than half a dozen boarding homes. Now there is only one boarding home for them in Usilampatti. I hear that there is correspondence going on for the abolition of even that one boarding home. Its abolition will ruin the Kallar community.

"In former years, Kallar students studying in missionary boarding schools were given stipends and scholarships. The managements have cut down the allotment of funds by about 50 per cent and very few Kallar students are given the concessions now.

"Though there are 10 lakhs of Kallars, there are only very few graduates among them in spite of the enormous sum spent by the Government for the last thirty years on Kallar uplift. Not one of those graduates is yet in the gazetted rank.

"Till the year 1935, the Kallar community was given preferential treatment in the matter of recruitment to Government services. Subsequently, the preferential treatment was given up and the Kallars were clubbed under the category of Backward Non-Brahmin Hindus. It is not easy for the Kallars to compete successfully with the Backward Non-Brahmin Hindus. As there are very few educated Kallars, they cannot prosper unless some preference is shown to them in the matter of recruitment to Government services.

"Sir, there is a river Kallar in the Western Ghats. If an anicut is built and the waters of that river are diverted to irrigate portions of the Madurai and Ramanathapuram districts, it will be a great boon to the ryots of those districts who will be benefited."

DEPUTY SPEAKER :—"The hon. Member has one more minute."

* SRI THINAKARASWAMI THEVAR :—"Almost all the Kallars are agriculturists. Every one is a peasant and holds some landed property. He works hard on the land and yet he is unable to earn enough to eke out his livelihood. In Usilampatti there is a concentration of Kallar population. Extension of electricity for agricultural purposes is a great need in the area. The area should be given preference in the matter of supply of electricity, as after all electricity is asked for agricultural purposes and not for any luxurious purpose. Extension of electricity will be a great boon to the area and will help the Kallars to improve their agriculture."

SRI E. L. RAGHAVA MUDALIYAR :—"Deputy Speaker, Sir, I rise to record my disapproval of certain proposals in the budget presented by the Hon. Finance Minister. My serious objection

[Sri E. L. Raghava Mudaliyar] [7th July 1952]

is to the continuance of the Prohibition policy. I object to it not as a dogma or merely for the sake of opposition. When the Congress Party was preaching Prohibition during the regime of the Justice Party, it was pointed out to the Congress that Prohibition was tried in various countries without success and that even America, which tried Prohibition, did not succeed and gave it up. The Congress Party replied that there was a great difference between India and other countries, because in our country Prohibition had the moral support of the public. I too thought then that Prohibition might succeed because of that moral support. To-day we hear even from the Members of the party in power that the moral support is inert and that public co-operation is not forthcoming in such a measure as to make Prohibition a success. They admit that Prohibition has not been a grand success that it ought to be and as it is proclaimed to be. When that is the position, I do not know why the Government are still persisting in that policy. Whenever we ask why new taxes are levied or why such and such a nation-building activity has not been taken up, the Government reply that they have to levy new taxes and cut down expenditure to make up for the loss of revenue on account of Prohibition. The revenue from the sales tax and other taxes which were levied for the ostensible purpose of recouping the loss of revenue on account of Prohibition far exceeds the amount of the loss. The State has lost the revenue. But have the people been saved from drink? No. I am sure the Hon. Minister for Prohibition himself will admit that in certain areas, though not in his district, drink is cheaper than water, as was said by some hon. Member. Drink is available in large quantities and is the product of culinary process in every kitchen. If one member of a family was an addict before Prohibition, now all the members are addicts to this evil habit. In spite of this fact, the Government are persisting in their Prohibition policy. What are the causes of its failure? It is impossible for a law to wean away addicts from the drink habit by threat of penalty. People have evolved a very easy process of illicit distillation out of their ingenuity. An addict who carries on illicit distillation not only himself drinks but also carries on a business in the sale of drinks. It is a very thriving business also. I hear that in some areas the trade is well organized and on a large scale. The actual offender is not caught and sent to jail. His hirelings, who do the actual distillation, are sent to jail and their families are looked after by the unscrupulous organizer who is at the bottom of the trade. In my area, thousands of agricultural labourers have been sent to jail for Prohibition offences and to that extent agricultural labour has been wasted. Another kind of distiller is the person who does not himself drink but carries on the trade of selling drink because it gives him a vast margin of profit. These distillers alone are supporters of the Prohibition policy and they alone stand to lose by the repeal of Prohibition. Enthusiasm and public co-operation will not be forthcoming in an abundant measure for some years to come, because public conscience has not developed so much as to be always alert. If public opinion is alert in some places even now, it is with a view to gain some personal ends and not because of the people's sincere belief in Prohibition as a nation-building activity. If public co-operation, which

7th July 1952] [Sri E. L. Raghava Mudaliyar]

the Government seek, is forthcoming, then everyone will be an unhealthy spy on his neighbour and that is a position which, I think, even the Government themselves will not like to tolerate in this country. The Prohibition Act is based on the presumption that a confirmed addict can be weaned away from drink by threat of the penal provisions. There is a similar presumption underlying every penal law. The working of the Prohibition Act has proved that presumption to be wrong. Even though the Act has been in force for fourteen years, it has not weaned away confirmed addicts from drink. Since the Government have been losing revenue and at the same time the drink habit has become more widespread, I would suggest to the Government to go slow. Let the Prohibition Act be on the Statute Book. Let the provisions relating to the grant of permits be liberalized. Let every confirmed addict, who declares himself to be so before a specified officer, be given a permit."

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM:— 'Is it for toddy only or for all intoxicating drinks?'

SRI E. L. RAGHAVA MUDALIYAR:—"For everything. Then there will be a clear section of the population who are not addicts. For every 500 or 600 permit-holders, let there be a tavern and let liquor be sold only in the taverns and nowhere else. If anybody is found to trade in liquor outside the tavern, he may be hauled up under the penal provisions of the Prohibition Act.

"If this is done, Sir, I am quite sure that within 30 or 40 years there will not be a single drink addict in the country and the penal provision of the Act also can be made severe in regard to non-permit-holders. 11-46 a.m.

"Another problem in connection with this Prohibition is the unemployment of the ex-tappers, ex-contractors and others who were engaged in the trade. Just issue permits to those people who were already engaged in the trade, and as years pass by these people also will become less in number, and then the Government can effect total Prohibition. In a period of 30 or 40 years, even the unemployment problem of these ex-tappers will not give any trouble to the Government. So much about Prohibition.

"Sir, consequent on the introduction of Prohibition, the Chief Minister brought in the levy of sales tax. I am not against the levy of the sales tax. But I would like the Government to examine the unpopular provisions of the Act. The most unpopular provision in the Act is that it is a multiple-point tax in character. The assesseees are large in number. It is an all-pervading provision. Every member of the population pays the tax. Every one is made to feel that he is paying the tax, because every bill shows that he is paying sales tax on every purchase every day. Instead of levying the tax on a multiple-point basis, if it is levied at a single point, even at a higher rate, there will be lesser number of assesseees. Consequently, there will be less chance of evasion, and expenditure on the establishment for the collection work will also be very much reduced. Except the assesseees, the rest of the population will not know or feel the levy of the tax, and they

[Sri E. L. Raghava Mudaliyar] [7th July 1952]

will take it that the cost of any article they purchase is so much, because in the bill they will not find the sales tax staring them in the face. This sales tax which is the most unpopular of the taxation measures can be made less unpopular if it is made a single-point tax, and the tax collected from a lesser number of assessees.

"Sir, the proposal to levy a surcharge on land has been stated as one that will affect only people who have large holdings. After the Hon. the Finance Minister finished reading his Budget speech, I was cutting jokes with one of my landlord friends. When I spoke about the proposed levy of surcharge on land, he said, 'What do I care; if they levy Rs. 5 extra on an acre, I will recover it from my tenant; I am not a loser thereby'. I would like the Finance Minister to take note of this and see that the levy is not circumvented."

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—"The Government will see that they do not circumvent the levy."

SRI E. L. RAGHAVA MUDALIYAR :—"Thanks for the assurance. I now come to the problems of my constituency with which I am more intimately concerned. I shall now deal with the transport problem. I am unable to understand the policy underlying the restriction on the number of public transport vehicles in a particular route. If the route is in competition with the railway, I can understand the restriction on the number of transport vehicles. But in routes where there is no rail-road competition, I am unable to understand the restriction on the number of buses. The headquarters of my constituency is Tiruppattur, and it is next in importance only to the district headquarters. Tiruppattur is a Revenue Subdivision where there is the Subdivisional Magistrate's Court. There is a college and there is also a hospital. It is a place of great commercial importance for a radius of about 25 miles. There is a road from Tiruvannamalai to Tiruppattur, which is 55 miles in length. The jurisdiction of the Subdivisional Magistrate begins from Chengam, which is about 17 miles from Tiruvannamalai on the road to Tiruppattur. In this route, neither the merchants nor the litigant public are able to get buses, as the number of buses is very much restricted. There is overloading of buses, but in spite of overloading, people do not get seats in buses. If one wants to go to Tiruppattur on a certain day, on the previous day itself, one must make arrangements for it. I would request the Hon. Minister to take note of this. I believe many representations have been made to the Traffic Board and also to the Transport Minister in this regard. I would request the Hon. Minister to see that four more buses are allowed to ply on this road.

"Sir, when I am on the subject of transport, I would point out also that there is a restriction on the number of taxis plying on this road. The maximum number allowed is only three. Three taxis are quite inadequate to meet the demands of the people. Whenever anything is in short supply, the demand for it is very high and the charges also are high. The charges collected by the taxis are anything between 8 annas and Rs. 2-8-0 per mile. Much harm will

7th July 1952] [Sri E. L. Raghava Mudaliyar]

not be done if the number of taxis is increased in that route or for that matter, in any other route. More number of taxis means that cheaper transport will be available to the public whenever they want. Tiruppattur, which is next in importance to the district headquarters, is not well-connected by trains. All the trains stop at Jalarpet, and there is no connecting train to Tiruppattur. I would suggest that a special service should be opened between Jalarpet and Tiruppattur connecting every train at Jalarpet. Tiruppattur is not connected with Jalarpet by buses. Therefore, I would submit that the Transport Minister takes note of this fact and does something.

"Sir, my area is affected by the Abolition of the Zamindari Act. Before the zamindaris and estates were abolished, it was stated that a millennium would dawn on the ryots if the zamindaris were abolished. Actually the ryots now find that they are in a worse position than they were before.

"As regards forests, the ryots were previously paying lump sum mamoolis, and they were grazing their cattle in the forests. But the amount they have now to pay far exceeds the lump sum mamool they paid previously. Heavy amounts are now being collected. In some places grazing rights have been taken away. Before the abolition of estates, the ryots were paying only half the cess, the other half being paid by the landlord. Now the full cess, that is, 5 annas in the rupee, is being collected. This is an extra collection from the ryots. Irrigation facilities in the zamindari areas have been in a shameful state of affairs. Even now the same state of affairs continues. Of course it is only two years since the estates were taken over. I wish that irrigation works in the estates are expedited. In some places all tanks have been converted into ryoti lands, and they are being cultivated. I wish that they are taken back, and the tanks are restored to their original position so that more lands can be brought under cultivation, with water from the tanks."

* SRI M. R. APPA RAO :—"Mr. Speaker Sir, it was only the other day that a vote of confidence in the Council of Ministers headed by Mr. Rajagopalachari was passed by the House, and it is time now that we consider what policies should be adopted and what measures we should put into force to bring in or usher in the welfare State for which we have been planning all these years. The Five-year Plan, as far as it concerns Madras was placed on the table of the House during the time of the last Government. According to that plan, our aim is that everybody should be provided with the minimum necessities of existence, everybody should be provided with a school to send his children to, and everybody should be provided with a hospital for getting treatment in case of illness; also that everybody must be provided with employment to live by. To attain these ideals, we must have enough production. It is not enough to distribute what we have, because we have very little. Increasing production should be the main business of all the people here as well as of outside, because as far as increased production is concerned, there cannot be two opinions."

[Sri M. R. Appa Rao]

[7th July 1952]

A great famine visited upon us recently and the severity of the famine has been unprecedented in the history of Rayalaseema. In spite of people having been affected, in spite of the fact that cattle have been sold, and in spite of the difficulties for water and food, our Government have done their best to see that people were not put to any avoidable difficulties. Many difficulties have been avoided. I congratulate the Government (and I have no hesitation in doing so) on the way in which they have dealt with the Rayalaseema famine. The villagers also helped the Government in this matter. We have now been freed from that terrible nightmare by the kindly intervention of Nature in the shape of timely rains.

" Sir, for the establishment of the Co-operative Commonwealth which we have in view, the administration of the country must be carried on in the language of the people. Based on this demand alone, there has been agitation all over South India as well as in some parts of Central India that there should be provinces formed on a linguistic basis. This problem of linguistic provinces came to the fore in 1913, long before the non-co-operation movement began in Andhra. As far as the Congress organization is concerned, with Mahatma Gandhi's approval, linguistic provinces have been formed, namely, Andhra Pradesh Congress Committee, Tamilnad Congress Committee, Kerala Congress Committee, and so on, and I am sure that none of these committees would be willing now to merge into one. Referring to the linguistic provinces, in 1947 a short notice question was put by Mr. Ranga to the Prime Minister, and the Prime Minister was kind enough to say that whatever might be the position regarding other linguistic provinces, so far as the Andhra State was concerned, there could not be any difficulty, and that steps would be taken to form the Andhra State. In pursuance of that demand, the Central Government appointed a committee with Mr. Justice Dhar as its President. Many organizations submitted memoranda to that committee, and that committee gave a report on this subject. When this report was considered by the Congress, the All-India Congress Committee appointed the J.V.P. Committee consisting of the Prime Minister Mr. Jawaharlal Nehru, (the late) Sardar Vallabhai Patel and Dr. Pattabhi Sitaramayya, who is now the Governor of Madhya Pradesh. After their report, a Partition Committee in Madras was constituted consisting of prominent Tamilians and Andhras. That Committee went into the matter. Some differences arose. They finally came to the conclusion that Andhras should abandon their claim to the City of Madras being included in the Andhra State, and also that Rs. 1 crore should be given to the Andhra Province. At that time there was great political activity. To that report the Hon. Mr. Prakasam appended a minute of dissent saying that Rs. 1 crore was not sufficient but that Rs. 10 crores should be given, and that the Andhra capital could not be moved out of Madras forthwith. This minute of dissent was supposed to be a flaw in the complete understanding arrived at. This subject is still hanging fire. Recently Pandit Jawaharlal Nehru clarified the position by saying that at least as far as the City of Madras was concerned, some agreement must be arrived at. Tas

7th July 1952]

[Sri M. R. Appa Rao]

Andhra Pradesh Congress Committee recently passed a resolution saying that the claim that Madras City should be included in the Andhra State should be abandoned. Other parties have also passed such a resolution.

"I want to make it clear that it does not mean that Madras City will automatically go to any part of South India. When other States like the Tamil State and the Kerala State are formed, then only the question of Madras City should be considered and it cannot be included in any one State. The present moment seems to be very opportune, because our Chief Minister, the Hon. Sri Rajagopalachari has always been an ardent supporter of the formation of the Andhra State. If you peruse the proceedings of the Madras Legislature in 1937 when he was the Head of the Government, you will see that he made an eloquent speech introducing a Resolution in the Legislature, and he commended that the Andhra State should be immediately formed. If you examine Part I of the Constitution of India, you will find that Article 3 which lays down the procedure for the formation of new States reads as follows :—

'Parliament may by law—

(a) form a new State by separation of territory from any State or by uniting two or more States or parts of States or by uniting any territory to a part of any States ;

(b) increase the area of any State ;

(c) diminish the area of any State ;

(d) alter the name of any State;

Provided that no Bill for the purpose shall be introduced in either House of Parliament except on the recommendation of the President.'

"In the beginning, it was sought to be enacted that the Legislature of the State should introduce a resolution and pass it by a majority of votes recommending the formation of a State, but later on when the Constitution was actually passed the procedure was simplified. I am sure our Chief Minister will do his best. He also said the other day, replying to the Hon. the Leader of the Opposition, Sri T. Viswanatham, that he would do his best in the matter. Under these circumstances, and as we know that our Chief Minister and our Prime Minister are great democrats and great men, we hope they will do all that is necessary to carry out the will of the people.

"Coming to the question of projects next, the most important project in the Krishna district, we must all think of, is the Budameru Project. That project has been there for a very long time and the previous Government also included it in their proposals for the five-year plan. But, Sir, we learn now that it may be excluded from the five-year plan. We are all agitated over it and the people are holding conferences and they have sent representatives also to urge this matter on the Hon. the Public Works Minister and the Hon. the Chief Minister. The Budameru Project consists of four or five stages. The first stage is the diversion of Budameru into the Krishna river, the second is the bunding of Budameru river, the third is the building of a few reservoirs and

12
noon.

[Sri M. R. Appa Rao]

[7th July 1952]

the fourth is the draining of Kolleru into which the whole river flows. The drainage from Kolleru is called Upputeru and it is proposed to double its present size so that thousands of acres may be saved from submersion, and food production may be enormously increased. First of all, people are anxious that this drainage scheme, i.e., the diversion of Budameru floods into the Krishna river should be taken up immediately because it costs only Rs. 15 lakhs. I say that the Government, at least in every alternate year, are losing lakhs of rupees by giving relief to flood affected peasants and also by way of remission of land revenue. If remission of land revenue is taken into consideration, that amount alone is more than enough to complete the scheme of diversion of Budameru floods into the Krishna river. I earnestly hope that at least this drainage scheme will be taken up by our Government.

“Coming to minor irrigation projects, I may say that people are complaining that small tanks and small bunds—for instance, Budameru bund which costs only Rs. 30,000—are not attended to properly. I hope that these will be attended to promptly and in such small matters the engineers may be given power to carry on in anticipation of the sanction of Government.

“Another important problem that has arisen in my constituency is this. In Nuzvid taluk, after the abolition of zamindaris, many of the tenants have been put to lot of difficulties in regard to their rights over the forests. They should be allowed to go and gather dry wood in the forests and fencing materials for their fields. Without fencing materials, it is impossible to grow any crops. Now, on account of the transition from zamindari to Government management, because survey and settlement are not over, the Forest Officers do not know where the reserved forests end and where the unreserved forests begin. Therefore, they have completely stopped issuing permits; so much so that all the people there are clamouring for the issue of permits. It has taken a serious form and it is almost calamitous because no dry crop can be raised without fencing materials. I represented the matter to the Forest Minister and I am sure he will do his best, realizing the magnitude of the problem, and issue favourable orders.

“Nuzvid taluk in Krishna district is a dry area and many people are under the impression that the Krishna district is a delta area and it need not be attended to. It is not so, Sir. In dry areas it is something like Rayalaseema and though there is no actual famine, the conditions there from the last year onwards have been bordering on famine conditions. Well subsidies and loans have been given there and I request that the Government may consider the question sympathetically and extend the time for collecting the subsidies to one more year, so that the tenants may not be forced to sell their few belongings.”

*SRI M. LAKSHMANASWAMI :—“అధ్యక్ష, ప్రస్తుత ప్రభుత్వమువారు తెచ్చినటువంటి బడ్జెటుకు గత అయిన సంవత్సరముల కంటే ఈ రాష్ట్రాన్ని నిరంతరంగా పరిపాలించిన కాంగ్రెసు ప్రభుత్వమువారు ప్రవేశపెట్టిన బడ్జెటులకు ఎంత మాత్రం తేడా లేదని చూపించేస్తున్నాను. దీనిలో మూతనత్వం ఎటులేదు. ప్రజా

7th July 1952] [Sri M. Lakshmanaswami]

సామాన్య జాచి సంతోషించే హంశములు ఇందులో విమీలనని మనవి చేస్తున్నాను. ఆ బడ్జెటులను ఈ బడ్జెటుతో పోల్చిచూచినట్లయితే ఈ బడ్జెట్ వాటికిన్న కూడా ప్రజావ్యతిరేక బడ్జెటుగా కనపిస్తున్నదని మనవిచేస్తున్నాము. ఆర్థిక శాఖామంత్యులు చేసిన బడ్జెటు ప్రసంగంలోని వి విషయం పేదవారిని సంతోషపరచుటలేదని మనవిచేస్తున్నాను. ఈ మంత్రివర్గం కొన్ని కొత్త పన్నులను కూడా విధించ నిశ్చయించినది. గత ప్రభుత్వం ఇంతలోటు వస్తుందని అంచనా వేయలేదు. వారు కొత్త పన్నులను కూడా విధించవలసివేదు కాని ఈ ప్రభుత్వం రాగానే కొత్తపన్నులవేయ నిశ్చయించినది. గోరుచుట్టు మీద రోజుటిపోటు అన్నట్లు ఆసలే పన్ను భారాన్ని మోయలేక బాధపడుచున్న రైతులపైనను, ప్రజాసామాన్యముపైనను కొత్త పన్నులు విధించి దాదాపు నాలుగు కోట్ల రూపాయలవరకు వసూలుచేయడంలో ఈ ప్రభుత్వ లక్షణమేమో స్పష్టపడుతోంది. ఏరు వేయదలచిన పన్నులలో చాలాభాగము పేదవారిపైన మధ్య తరగతి ప్రజలపైన పడుతుందని వారు గమనించవలసియున్నది.

“ఈ ప్రభుత్వం విధించదలచుకొన్న పన్నులలో బస్ ప్రయాణీకులపై పన్ను విధించదలచడం ఒకటి. ఇప్పటికే బస్ యజమానులు ప్రయాణీకులపట్ల నుండి అధికంగా రేట్లు వసూలుచేస్తున్నారు. దీనికితోడు బస్ రేట్లు మైలుకు ఒక ట్రెసా చొప్పున హెచ్చుచేసిట్లయితే ఈ సాకుతో బస్ యజమానులు ఒక ట్రెసే కాకుండా అనేక ట్రెసలు వసూలుచేయడానికి ఎంతమాత్రం వెనుకాడరని మనవి చేస్తున్నాను. బెజవాడనుండి పెనమలూరు గ్రామానికి పున్న దూరం విడుమైళ్లు మాత్రమే. ఇప్పుడు బస్ యజమానులు ఈ విడుమైళ్ల దూరానికి ఆరు అణాలు వసూలుచేస్తున్నారు. ఇక ముందు మైలుకు ఒక ట్రెసా అధికంగా వసూలు చేయవలసిన కారణం చెప్పి విడు అణాలు వసూలుచేయవచ్చు. అంటే మైలుకు ఒక అణా చొప్పున విడుమైళ్ల దూరానికి విడు అణాలు వసూలుచేస్తారు. ఈ విధంగా హెచ్చురేట్లు వసూలు చేయడానికి ఈ కొత్త పన్ను ఉపయోగపడుతుందని ప్రభుత్వంవారు గుర్తించవలసి యున్నది. బస్ ప్రయాణీకులపైననేకాకుండా చిన్నచిన్న రైతులపైనకూడా ఈ ప్రభుత్వం పన్నులు వేయదలచడం చాల విచారకరమైన విషయం. ఇప్పటికే ఎకరానికి పది రూపాయలనుండి పదునైదు రూపాయలవరకూ పన్నులు చెల్లించుతోన్న రైతుల పట్ల నుండి అదనంగా పన్నులు వసూలు చేయదలచడంలో ఈ ప్రభుత్వంవారి ఉద్దేశ్యమేమో అర్థం కావడంలేదు. నాలుగు ఏబది రూపాయలు చెల్లించే రైతు అనగా దాదాపు నాలుగైదు ఎకరాల భూవసతిగల ఆసామి ఈ అదనపు సర్చార్జి చెల్లించవలసినదం చాలా శోచనీయమైనట్లుపండి విషయం. ఈ ప్రభుత్వంవారు విధించదలచిన పన్నులలో అధిక భాగం పేదరైతులపైననే పడుతుందని మనవిచేస్తున్నాను. పేద రైతులపై పన్ను భారం తగ్గించటానికి బదులు హెచ్చుచేయడం ప్రజాధిమతానికి విరుద్ధం. కాబట్టి ఈ సర్చార్జి విధించే సందర్భంలో చిన్న రైతులను మినహాయించే విధానము చేయవలసినదని ప్రభుత్వంవారికి తెలియజేస్తున్నాను. ఈ విషయాన్నే కొందరు కాంగ్రెస్ సభ్యులుకూడా తెలియజేశారు. సన్నకారు రైతులకు ఈ పన్నుపిల్లి చాలా ఇబ్బంది కలుగుననే విషయం స్పష్టపడినదని మంత్రివర్గంవారు ఈ సరికి గ్రహించి ఉంటారని ఆశిస్తున్నాను.

“ఆదాయంలో లోటువచ్చినదనే కారణంచేతనే ఈ కొత్త పన్నులు విధిస్తున్నామని ప్రభుత్వంవారు చెప్పవచ్చును. కాని ఆదాయంలో లోటురాకుండా ఆదాయంకన్న ఖర్చుపెక్కువ కాకుండా వారు విమిచర్యలు తీసుకుంటున్నారని ఆడుగు తన్నాను. మన ప్రభుత్వంవారు చేస్తున్న ఖర్చులలో దుబారా హెచ్చుగా ఉన్నదనే

[Sri M. Lakshmanaswami]

[7th July 1952]

విషయం ప్రజలందరికీ తెలుసును. ముఖ్యంగా నామమాత్రం అధికారంగా గవర్నరు గారి నిమిత్తం ఆయన జీతానికి, భత్యానికి, చాలాదా నిలబెట్టుడానికి చేస్తున్న ఖర్చుల చాలావరకు తగ్గించవచ్చు. అదేవిధంగా పోలీసు డిమాండుల ఖర్చు తగ్గించవచ్చు. కాంగ్రెసువారు అధికారంలోనికి వచ్చిన తరువాత పోలీసుకాఫీల ఖర్చు దినదిసాధివృద్ధి చెందుతూవచ్చింది. పోలీసు కాఫీల అనేక పెద్ద పెద్ద డిట్రాక్టుగాలు కొత్తగా ఏర్పాటు చేయబడ్డాయి. పెద్ద డిట్రాక్టులకు చెప్పు జీతాలు ఇవ్వడం సామాన్య డిట్రాక్టులకు తక్కువ జీతాలు ఇవ్వడం కాంగ్రెసువారు తమ ముఖ్య ధర్మంగా గత ఆయన సంవత్సరాలు భావించారు. మేము డిట్రాక్టులకి జీతాల ఖర్చు తగ్గించమని చెలికే ప్రభుత్వంవారు రిట్రెంట్ చేస్తే కమ్యూనిస్టులు తప్పుపట్టుతారని తిరిగి మామీద నింద మోపుతున్నారు. మేము చెప్పేది చిన్న చిన్న డిట్రాక్టులకు తగ్గించమని కాదు. వేలాది జీతాలు ఉన్న కొంతమంది పెద్ద డిట్రాక్టుల సంఖ్య తగ్గించవలసిందని వారికిచ్చే వేలకొలది రూపాయల జీతముల కోరిక కోత అమలుజరుపవలసినదనే సని ప్రభుత్వంవారు గుర్తించగోరారు. ప్రభుత్వంవారు చేసే ఖర్చులలో చాలా దుబారా కను పిస్తుంది. ప్రాజెక్టులను నిర్మించే సందర్భములో కూడా కంట్రాక్టుల్లో మొదలైన మధ్య వర్తలు హెచ్చులాభం సంపాదిస్తున్నారు. ఎట్టి మేట్లు తయారుచేయడంలో కూడా చాలాలోపాలు ఉంటున్నాయి. లంచగొండితనం పెరిగిపోతోంది. ఈ లోపాలు సవరించినట్లయితే ఆదాయము కన్న ఖర్చు ఎక్కువ అవడని మనవి చేస్తున్నాను. పరిపాలనలోగల లోపంవల్లను దుబారా వల్లను ఈ లోటు ఏర్పడింది. ప్రభుత్వం యొక్క అసమర్థత వలన వచ్చిన లోటును భర్తీ చేసుకోవటానికి వేదలపై పన్నులు వేయడం ఉచితం కాదని మనవి చేస్తున్నాను. ఒక ఇరిగేషన్ వసతులు ఏర్పాటుచేసే విషయమై ఆంధ్రజిల్లాల పట్ల గత ప్రభుత్వం, ఈ ప్రభుత్వం కూడా సవరితల్లి ప్రేమతో ప్రవర్తిస్తుంది అని తెలియజేస్తున్నాను. ఉదాహరణగా మా జిల్లాలోని బుడమేరు ప్రాజెక్టు విషయం గమనించండి. సాధారణంగా ప్రతి సంవత్సరం బుడమేరు వరదవల్ల వేలాది ఎకరముల భూమిలోని పంట పాడైపోతుంది. 1949 వ సంవత్సరములలో సంభవించిన తుపాను సందర్భములో బుడమేరు వరదలవల్ల కలిగిన నష్టం చాలా ఎక్కువ. ఆ సమయంలో మృదాను ప్రభుత్వంలో మంత్రిగా ఉన్న శ్రీ కళా వెంకట్రావు గారు స్వయంగా తుపాను దెబ్బ లిస్తూ ప్రాంతాలను చూచారు. బుడమేరు వరదచేసిన నష్టము అపారం అని తమ అభిప్రాయం వెలిబుచ్చారు. కాని ఆచరణలో ఏమి జరిగింది? ఈ నాటివరకూ ఆ స్క్రీము ఆచరణలో పెట్టలేదు. ప్రతిసారి విదో ఎట్టి మేట్లు తయారు చేయిస్తున్నాము, స్క్రీములో మార్పులు చేస్తున్నాము అని అంటారు. ఒక ఇంజనీరు స్క్రీము తయారు చేసి ఎట్టి మేట్లు పంపించిన తరువాత ఆయనను మార్చి వేస్తారు. తరువాత మరొక ఇంజనీరు వస్తాడు. ఆయన వేరే ఇంకొక స్క్రీము తయారు చేస్తాడు. వేరే విధమైన ఎట్టి మేట్లు తయారు చేస్తాడు. తరువాత ఇంకొక ఇంజనీరు వస్తాడు. ఆయన కూడా ఆతని పూర్వుల వలెనే పనిచేస్తాడు. ఈ విధంగా రకరకాల స్క్రీములను తయారు చేయించడం, రకరకాల ఎట్టి మేట్లు పంపించడం, చివరకు ఆ స్క్రీమును అమలు జరుపక పోవడం జరుగుతోంది. ఇదే ఆంధ్ర దేశంలో స్క్రీముల విషయంలో కాంగ్రెసు ప్రభుత్వం వారు అనుసరిస్తున్న విధానం. ఆంధ్ర దేశంలోని నీటి వనరులను ఈ విధంగా వెనుకబెట్టడం ఈ ప్రభుత్వమువారి విధానం. ఆంధ్రులను మోసగించడం ఇకముందు సాగదు. కాంగ్రెసువారు ఆంధ్రులను గత 5 సంవత్సరాల కాలంలో వి విధంగా పరిపాలించారో ప్రజలు అర్థం చేసుకొన్నారు. ఎన్నికలలో ప్రజలు తమ అభిప్రాయాన్ని విశదపరచారు. ఇప్పటికైనా కాంగ్రెసువారు ప్రజలు వాదించేది విమిటిని వి విధంగా ప్రవర్తించాలి అని గుర్తించు

7th July 1952] [Sri M. Lakshmanaswami]

కోవాలి. స్వప్రయోజనాలకే ప్రాముఖ్యమిచ్చి ప్రజల మొరలను ఆలకించని కాంగ్రెసు
వారికి ప్రజలు గొప్పవారం నేర్పారు. బుడమేరు స్క్రీమును ఇకముందైనా అమలు
చేయాలి. నా నియోజక వర్గంలోను, గన్నవరం, గుడివాడ తాలూకా ప్రాంతాలలో
బుడమేరు ముంపువల్ల సంభవించుచున్న నష్టం ఆచారం. ప్రతి సంవత్సరం ఎన్నో వేల
ఎకరాల భూమిలోని పంట మునిగుపోతోంది. తుమ్మలపాలెం ప్రాజెక్టు క్రింద 9 వేల
ఎకరాలు సాగత్యై అవకాశం ఉంది, కాని యిప్పుడు 2,800 ఎకరాలు మాత్రమే
సాగుతున్నాయి. ప్రభుత్వం స్వాధీనం చేసుకుంటే మొత్తం 9 వేల ఎకరాలు సాగు
లోనికి తీసుకొని రావచ్చు. ప్రభుత్వానికి అదనంగా ఆద్యుభయ కూడా ఏమీ లేదు.

“పడమట పంపింగు స్క్రీము క్రింద అయిదువేల ఎకరాలు సాగుతుంది. ఇప్పుడు 12-15
500 ఎకరాలు మాత్రమే యీ సంవత్సరానికి సాగులోనికి తీసుకురాబడుతుంది. P.M.
ఈ స్క్రీము ఏ విధంగా పూరి చేయబడుతుందో అధికారులకు ఒక అభిప్రాయం లేదు.
అసలు స్క్రీమును వెనుకకు నెట్టి ఒక వికృతమైన స్క్రీమును ముందుకు తెచ్చారు. ఈ
స్క్రీము క్రింద 5 వేల ఎకరాలు సాగుకొచ్చేట్లు చూడాలి. అధికాహారోత్పత్తి చేయం
దని రైతులకు చెప్పడం వరకే ప్రభుత్వానికి తెలుసును. కాని రైతులను ఆహారధాన్యాలు
ఉత్పత్తి చేయడానికి సౌకర్యాలు కలుగజేయడానికి వారు వెనుకాడుతారు; అందులో
ముఖ్యంగా అంధ్రజిల్లాలోని స్క్రీములంటే వారికి సవతితల్లి క్రేమ అని మరల మనవి
చేస్తున్నాను. ఈ విధంగా కాంగ్రెసు వారు ఎంతో కాలం కొనసాగినలేదు. ప్రజ
లను మోసగించడం ఇకవైనా వారు మానుకోవాలి. ప్రజల కష్ట నిష్ఠూరాలను అధి
కారులకు తెలిసినప్పుడు వాటిని నివారించడానికి ప్రయత్నించవలెనే కాని ప్రజలను
మధ్య పెట్టడం న్యాయంకాదు. ఈ విషయం ఇప్పటికైనా కాంగ్రెసువారు గుర్తిస్తా
రని ఆశిద్దాము.

“జమీందారీ రద్దు శాసనం చేశారు. కాని దానిని వారు సరిగా అమలు జరుపడం
లేదు. అనేక సందర్భాలలో జమీందారులు భూములను, అన్యాయకాంతం చేస్తున్నారు.
ఆదవులను అన్యాయకాంతం చేస్తున్నారు. ఆదవులను బంజరులను వెనుక ఎప్పుడో
పట్టాలు క్రింద ఇచ్చినట్లు దొంగకట్టాలు సృష్టిస్తున్నారు. అనేక సందర్భాలలో
కాంగ్రెసు నాయకుల మనుకునేవారు ఈ విషయాలలో లాలోబిగా ప్రవర్తిస్తున్నారని
కూడా ప్రజలు ఆనుకొంటున్నారు. నేడవారు, బలహీనులు అయిన చిన్న రైతులను
బలవంతంగా భూమినుండి తప్పించడానికి జమీందారులు అనేకవిధాలుగా ప్రయత్నిస్తు
న్నారు. మా జిల్లాలో చల్లపల్లి జమీందారీలోని లంక భూములనుంచి జమీందారు
రైతులను తొలగించివేస్తున్నారు. అనేక సందర్భాలలో ఉద్యోగల మద్దతు కూడా
పొందుతూ రైతులను బాధపెట్టడం మామూలైపోయింది. జమీందారీ ప్రాంతాలలో
ఇంతవరకు నీటి వసతులు సరిగా కల్పించబడలేదు. అయినను పన్నులు అధికంగా
ఉన్నాయి. జమీందారీ రద్దు చట్టం వచ్చిన తరువాత కూడా పన్నులు హెచ్చుగానే
ఉంటున్నాయని మనవి చేస్తున్నాను.

“జమీందారుల నీటి వసతుల విషయంలో నిర్వహించుతూ వచ్చిన బాధ్యతలు
కూడ ప్రభుత్వం నిరాకరించుతోంది. గన్నవరం తాలూకా వీరంకి గ్రామం జమీందారు
క్రింద ఉన్నప్పుడు పంటకాలువ మరమ్మత్తు చేయించేవాడు. ప్రభుత్వం క్రిందకి వచ్చిన
తదుపరి ఆ బాధ్యత వదులుకుంది. విజయవాడ తాలూకా, తోడ్లవల్లూరు గ్రామంలో
జమీందారు పంటకాలువలు త్రవ్వించే ఖరతుమీద ఎకరం 1-కి రూ 1-5-0 వసూలు
చేసేవాడు. ప్రభుత్వంకూడ ఆ మొత్తం వసూలు చేస్తోంది. కాని కాలువల
మరమ్మత్తు బాధ్యత వదులుకుంది. గన్నవరం తాలూకా హనుమంతపురం అగ్రహారంలో

[Sri M. Lakshmanaswami]

[7th July 1952]

మూడు తరాలుగా కాపురం ముంటున్న కలాలిలనుండి ప్రభుత్వం క్రిందకు ఆ గ్రామం వచ్చిన తరువాతవారి నివేశన స్థలాలకు పెనాల్టీలు వసూలు చేస్తున్నారు. ఇలాంటి అన్యాయాలు జరుగకుండా చూడాలని మనవి చేస్తున్నాను.

“ఇక బెటర్ మెంటు టాక్సు విషయం గమనించండి. దీనిని అభివృద్ధిపన్ను అని పిలిచేదాని కన్న అభివృద్ధి నిరోధక పన్ను అని పిలవడం సమంజసమని అనుకొంటున్నాను. ఈ కొత్తపన్ను వలన నీటివనరులు కోరేవారు హెచ్చుపన్నులు అసగా ఎకరానికి సుమారు యాభై రూపాయలవరకూ పన్ను ఇచ్చుకోవలసి వస్తుంది. ఇంత హెచ్చు పన్నులు విధించి తుదకు మాకు ఎటువంటి సౌకర్యాలు వద్దని ప్రజలు అనేవరకూ వారిని బాధలు పెట్టడానికే ఈ పన్ను ఉద్దేశించబడిందని మనవి చేస్తున్నాను. కాబట్టి ఈ పన్నును కూడా విధించడం మాని వేయాలని కోరుతున్నాను.

“ఇక డి-కంట్రోలు విషయం మనవిచేస్తాను. డి-కంట్రోలు వల్ల ప్రజలందరు సుఖపడ్డారని, దీనిని ప్రజలందరు ఆధిలపించారని, కంట్రోలు రద్దు చేయవద్దనే వారిని ప్రజలు విశ్వసించడం కావలసివస్తే ఈ విషయంలో ఎవరినైనా చాలెంజి చేయగలనని కృషి లోక్ చార్జీ నాయకుడు శ్రీ తిమ్మ రెడ్డిగారు ధీమాగా ప్రకటించారు. బహుశా వారు ఈ ఎన్నికలలో జరిగినవిషయం మరిచిపోయి వుంటారు. ఎన్నికలకు ఎంతో ముందుంచే రంగా వర్గీయులు కంట్రోలు రద్దుచేయడం తమ ప్రధాన ఆశయమని చెబుతూ వచ్చారు. అయినప్పటికీ నాతో పోటీచేసిన వారి పార్టీ అభ్యర్థి డి.పాల్ మాడా కోల్పోయినాడు. ఈ సంగతిని మరిచి ఆయన ఈ సభలో చాలెంజి చేయడం బాగుండలేదు. కంట్రోల్స్ రద్దువల్ల ఎంతవరకూ ప్రజలు సుఖపడ్డారో, ఎంతవరకు ఆహారధాన్యాల ధరలు పెరిగినో, వేడసాదలు ఆహారధాన్యాలను సరిసమైన ధరలకు నేకరించుకోగలరో అనే విషయాలపై సరియైన తీర్పు ఇవ్వటానికి మరికొంత కాలం వ్యవధి కావాలి. కంట్రోల్స్ రద్దువల్ల లాభంపొందేవారు పెద్ద పెద్ద భూస్వాములు, మేకలకాడ్లు, పెట్టుబడిదారులు, మిల్లు యజమానులు మాత్రమేనని, చిన్న రైతుకుల, కూలీలకు, కార్మికులకు దీనివల్ల విశేష లాభం కలుగలేదని మనవి చేస్తున్నాను. సన్నకారు రైతులు ఇంపర్ కెప్పుడో తమ ధాన్యాన్ని ప్రభుత్వం వారికి అమ్ముకొన్నారు. ధాన్యాన్ని కొంతకాలం నిలవశ్రుంచి మంచి ధర వచ్చినప్పుడు అమ్ముకొనే స్తోమత వారికి లేదు. వేడ రైతులవద్ద ఉన్న ధాన్యాన్ని ఇవివరకే ప్రభుత్వంవారు నేకరించారు. ఇక ఆగస్టు మాసంనుంచి వేడరైతుల వద్ద ధాన్యం ఏమీ ఉండదు. వారు, వారి క్రింద కూలీ చేసేవారు, ఇతర కార్మికులు అందరూ కూడా పెద్ద భూస్వాముల యొక్క, ఇదివరలో ధాన్యంకొని నిలువచేసిన మిల్లియజమానులయొక్క దయాదాక్షిణ్యాలమీద ఆధారపడి ఉండవలసివస్తుంది. ఈ యదార్థవిషయాలను గురించి ఆలోచింపక కంట్రోల్స్ రద్దువల్ల యావత్ ప్రజల సుఖపడిపోతారని ఉత్సర్జ చేయడం బాగుండలేదు. కంట్రోల్స్ రద్దువల్ల వేడప్రజలు ఒకేధంగా అమ్మయ్యా, బ్రతికాను అనుకొంటున్నారని అపవచ్చు. ఇదివరకు వారు ఏ కొద్ది మాత్రపు బియ్యం కొనుక్కొని తెచ్చుకొనుచున్నా పోలీసులు ఇతర ఉద్యోగులు వారిని అటకాయించి వాటిని లాగుకొనే వారు. ఆ బాధ తప్పిపోయిందని వారు కొంత సంతోషిస్తున్నారని అనుకోవడం సజబే. అంతేకాని కంట్రోల్స్ రద్దు వల్ల ప్రజానీకమంతా శ్రీ రాజగోపాలాచారిగారిని పొగడి వేస్తున్నారని, ఆయన ప్రజల బంధువని ప్రశంసించడం తిమ్మ రెడ్డిగారి వంటివారు చేస్తారేమోకాని ప్రజాసామాన్యము ఆ విధంగా చేయరని మనవి చేస్తున్నాను. కంట్రోల్స్ను తొలగించడంతోనే ప్రభుత్వమువారు సంతృప్తిపడక వచ్చేనెలలో ఆహారధాన్యాల ధరలు పెరుగకుండా చూడవలసినదని ప్రభుత్వంవారిని కోరుతున్నాను.

7th July 1952] [Sri M Lakshmanaswami]

“మద్యనిషేధం ఎలా అమలు జరుగుతోందో అందరికీ తెలిసినదే. కృష్ణా జిల్లాలో మద్యనిషేధం అమలు జరుపుతున్నవలన 10 వేల మంది గీతకనివారు నిర్దోష్టమయ్యారు. క్రమశ్చ పర్యవక్షి వాని వృత్తుల పోయినపుడు వారికి వృత్తుల కల్పించవలసిన వాధ్యుని క్రమశ్చానికి ఉండదా. ఫిల్లు లేబరు కో-ఆపరేటివ్ సొసైటీలు పెట్టమని చెప్పవచ్చు. కృష్ణా జిల్లాలో 65 సొసైటీలు రిజిస్టరు అయితే వీటిలో 5 సొసైటీలకు మాత్రము ఖామి ఇవ్వబడింది. అదికూడా యీ స్క్రీము అమలు జరుగక పూర్వమే జరిగింది. వృత్తులు పోయినవారికి వృత్తులు కల్పించాలని, మద్యనిషేధం విషయం క్రమశ్చపాలనని పునఃపరిశీలన చేయాలని మనవి చేస్తున్నా.”

SRI S. JAYARAMA REDDIYAR :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, I just wish to say a few words in general about the Budget that has been presented to us. The Hon. Finance Minister has presented a deficit Budget and he has proposed certain taxation proposals to cover that deficit. I do not think that he would have thought well before launching upon these taxation proposals. Having become a Minister for the first time, I am sure he would have tried his best to avoid all these proposals. But since he has brought forward those proposals, I would like to give him some alternative suggestions. First of all, I would like him to think of retrenchment. Even in his speech he has stated that retrenchment could be made to the tune of about a crore of rupees, though the Hon. Chief Minister differed from him and has stated elsewhere that the saving on account of retrenchment would not go beyond a few lakhs of rupees. Even conceding that there could be a saving to the tune of one crore of rupees, I would request the Hon. Finance Minister to seriously consider some of the retrenchment proposals. For instance, this morning, my hon. Friend Sri Rajam Ramaswamy was referring to me about the administration of the electricity schemes. The expenditure under interest on loan alone comes to about Rs. 2.07 crores, but the income is only Rs. 1.89 crores. Is this a remunerative enterprise? If the administration of this department is seriously looked into and the cost of the top-heavy administration is curtailed, there is likely to be some appreciable saving. All these things can be done. If only the Hon. Finance Minister makes an earnest effort, he can make both ends meet. I have been telling the previous Finance Minister, Sri Gopala Reddi, in season and out of season that much could be done regarding this Sales Tax Department. He has been calling it a ‘Kamadhenu’. I ask the present Sales tax Minister whether that Kamadhenu has failed him now. Why should not he take serious steps to catch the evading traders to the utmost and see that this deficit is covered as much as possible from the income of this department?

“ There has been a lot of criticism about the estimates that are being prepared by the Public Works Department. In the Parliament, of which the present Finance Minister was a Member in the past, they had invented the Estimates Committee. When the Budget was presented last time, this proposal was accepted by the then Finance Minister, but it was never implemented. From this morning's paper, we find that the Madhya Pradesh State

[Sri S. Jayarama Reddiyar]

[7th July 1952]

Assembly has thought about this Estimates Committee. I think our Finance Minister will also think about it and form one, which I think will be accepted by the Hon. Minister for Public Works also without any murmur. If these things are taken into consideration, I think much of the deficit can be covered and any new taxation proposal can be thought of after some time. I know the responsibility of the Government. The Five-year Plan has to be carried out without any delay and for this purpose, the Government will require large sums of money. If the Government fail in their other attempts to get more money, then they can think of additional taxation proposals. I wish to submit that this is not the proper time for launching new taxation proposals. We have already been unpopular to some extent and the present taxation proposals will be exploited by the other side. I think it is better that we avoid the additional taxation proposals for the present.

“ Supposing the taxation proposals are to be implemented at any cost, I would suggest some alternatives. For instance, any surcharge on the agriculturists paying a land revenue of Rs. 150 and below, will be a hard thing. It may not be hard on those who are doing agriculture in areas having assured water-supply. But, for those people like me who are living in dry areas where the monsoon has been failing—particularly this year the monsoon has failed in our parts—it will be very hard indeed to pay this additional tax. I think it is better if agricultural income-tax is introduced so that those who get additional income will be able to pay this tax. My esteemed Friend, Sri Palaniswami Gounder, who is a big mirasdar, said that it was very difficult to maintain accounts and that the income-tax people were already worrying the traders, and if agricultural income-tax was introduced, then it will be another kind of pressure by the officers on the agriculturists. I do not think anybody who is having an income of Rs. 5,000 to Rs. 6,000 will find it difficult to maintain some accounts. I think it will be very easy for them to maintain an account. I feel that, that kind of tax alone will be equitable and not the present kind of taxation proposed by the Hon. Finance Minister, by which a person will be taxed irrespective of whether that person gets additional income or not.

“ As regards the betterment levy, I just had a look at the Bill. The wording of the Bill is very ambiguous. Even minor irrigation works which have been executed from 1943 can be brought under this betterment levy proposal. I hope the definition contained in the Bill will be made clear, so as not to cover the minor irrigation tanks and other works.

“ As regards the community projects which have been proposed in this Budget, I wish to say a few words. These projects are suggested to be started only in those areas where you have got assured water-supply. The idea is said to be that the scheme should not fail. If one is aware of the feelings of the people in certain areas where the Firka Development Scheme has been started, and where no appreciable benefits have accrued to them,

[7th July 1952] [Sri S. Jayarama Reddiyar]

one will be in a position to realize what will be the feelings of the people if they did not get anything out of these community projects also. When the Firka Development Scheme was introduced in some of the areas, rules were made in such a way that it should not be taken to the other part of the district. So, the benefit went to only one area. Fortunately, in my district, we had the privilege of having this scheme in our area and so I have nothing to grumble against."

SRI K. GOVINDA RAO :—" On a point of order, Sir, can a Minister sleep in the House when a discussion on the Budget is going on? " (Laughter.) 12-30 P.m.

DEPUTY SPEAKER :—" The Hon. the Minister, whom the Member refers to, is not sleeping at all."

SRI S. JAYARAMA REDDIYAR :—" I think some of the Community projects will be started in those areas which have not been benefited by the Firka Development schemes. It is suggested that the project will cover about 300 villages. I feel it can be split up into hundred villages each so that more districts could be covered and the portion which has not been covered by the Firka Development schemes may, at the other end, benefit from the Community project. If this is done, people living in these areas will have a good chance of improving their conditions of living. For instance, in our district, a very backward district (Ramanathapuram) from which my hon. Friend, Mr. Swaminathan, also comes, there is one taluk called Mudukulathur of which he has also made mention. My Friend, Mr. Thinakarawami Thevar, was asking for schemes to reclaim Kallars and others. I say, Sir, here are certain Maravars who also come under the Criminal Tribes Act, and as the undisputed leader of that community, Mr. Muthuramalinga Thevar, has said, they are still in a dormant stage. Mr. Thinakarawami Thevar wants measures for reclaiming these ten lakhs of Kallars. I say they have far advanced. We see so many Deputy Collectors and Sub-Inspectors of Police from that community. But this Maravar community is there still at the starting point. It has not made one inch of advance. I would commend to the Hon. the Minister for Finance that some of the Community projects should be started in such areas, so that the people living there may not fall into the traps of some undesirable people. I submit that this fact should be taken into consideration seriously by the Government. Again, Mr. Thinakarawami Thevar said that no other part of the country was so backward as the Tirumangalam taluk where Kallars live. I say, Sir, that the Mudukulathur taluk is worse than the Tirumangalam taluk. I hope Government will take serious note of my suggestion and act.

" Sir, I do not want to dwell upon small grievances here and there in a general discussion of this kind. I would, however, like to say one word about rural credit. I would very much like the Chief Minister to be here when I speak on this subject as he was the author of the famous Debt Relief Act of 1938. I had the

[Sri S. Jayarama Reddiyar] [7th July 1952]

honour of sitting on one of the Debt Conciliation Boards in which I conciliated nearly 1,000 cases. But what is the present position? In the last Assembly, the Debt Relief Act was amended and I was also on the Select Committee. Now, on account of all these amendinents, what is happening in villages, is that, instead of mortgages, sale deeds are executed. If you want Rs. 100 you will have to execute a pro-note for Rs. 150 and pay an interest of 12 or 15 per cent. When you pay back the amount, the pro-note is handed back or destroyed. But if you want bigger amounts, sale deeds are executed. Credit is not at all available in villages, especially in those areas where the monsoon has failed for years continuously. People are suffering for want of credit. I think, the Government will take serious note of this fact and try to arrange rural credit as early as possible, so that people may not be frustrated and say that the Government cannot do anything to solve the problems of the rural people.

“Coming to rural communications, I must say that they are very poor. As has been mentioned by certain hon. Members, the villages look to district boards. But they say that the State Government are not financing and again the State Government say that the Central Government are taking away all taxes and that they are not authorised to tax more. This is not the way we must look into the matter. We must analyse the causes of poverty and we must also analyse the reasons why rural people fall into the hands of people who you say are creating chaos. We must go into the root of all this. My friend, Mr. Krishna Rao, from Nellore, was saying yesterday—and I do not know whether hon. Members here were following his line of thinking—‘do not increase the Police force; Police has to be increased only when the people are creating trouble; do not make them create trouble.’ I agree with him. The Government must consider the serious discontent of the poor people in the villages, so that they may not go against the Government. I do not say that the previous regime did not attend to their needs. I am not one of those who say that the previous regime did not do anything good to the people. It may be on account of the misdeeds of some people and individual Ministers, that the previous regime became unpopular. But if you go into the records of the previous regime, all ameliorative measures were attempted by them in a serious manner. I am sure the present Government will take note of the needs of the people and do good to them, so that they may earn a very good name and become popular.”

JANAB KUNHI MUHAMED SHAFEE:—“ബഹുമാനപ്പെട്ട മലപ്പുറം ജില്ലാ മജിസ്ട്രേറ്റ്! എന്റെ മുൻപാസാഗകൻ പാഞ്ഞുപോയ ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ വളരെ ആക്ഷേപം ഉണ്ടാകുന്ന ഒരു കാര്യമാണ് പുതിയ നീക്കങ്ങൾ ചുമത്തുക എന്നുള്ളത്. വിശേഷിച്ച് ഈ നീക്കം വലിച്ചിടുന്ന കാര്യത്തിലുള്ള നിർദ്ദേശം മലബാറിലെ സബ്സിഡൈസേഷൻ വളരെ അധികം ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ ജനങ്ങൾക്കു വരുത്തിയിരിക്കുന്നു. എന്നപോലെയാണ് അന്ന് ആഗ്രഹിക്കുന്നത്. മലിനരസി സംസ്ഥാനത്തിൽ, നീക്കം തുടർച്ചയായിട്ട് മലബാറിൽ പ്രത്യേകമായ സ്ഥിതികളാണ് ഉള്ളത്. ഈ നീക്കങ്ങൾ ചുമത്തുകയാണെങ്കിൽ സാധുക്കൾക്കും മദ്ധ്യതരക്കാരുടെ ഇടയിൽ ഉൾപ്പെട്ട ജനവിഭാഗങ്ങൾക്കും വളരെ വലിയ ഒരു കാര്യം ചുമക്കുവാൻ ഇടവരും. അതു ഗവണ്മെന്റിന്റെ

നേരെ ആക്ഷേപങ്ങൾ ഉടവരുത്തുകയും ചെയ്തു. അതുകൊണ്ട്, ഗവണ്മെന്റ് പുതിയ നികുതിനിർദ്ദേശങ്ങൾ ഈ ഫുട്ടത്തിൽ കൊടുവരാനിരിക്കുന്നതായിരുന്നു. പക്ഷെ കൂടാതെ കഴിയായതെന്ന സ്ഥിതികളെ നികുതി നിർദ്ദേശങ്ങൾ കൊണ്ടുവരുമ്പോൾ മലയാളരക്കാരേയും സാധുക്കളേയും ബുദ്ധിമുട്ടിക്കാതെ കഴിക്കണമെന്ന് ഞാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു. പുതുതായ ചില നികുതികൾ ചുമത്തിട്ടുള്ള ചെലവുകൾ നികത്തുവാൻ കഴിയുകയല്ല എന്നുള്ളതിനാൽ നമ്മുടെ പ്രധാനമന്ത്രി രാജഗവർണ്ണമന്ത്രി അവർകൾ വളരെ ശ്രദ്ധിക്കണമെന്നും, ഏകീകൃത വികസനങ്ങൾക്കു ഒരു പോലെയായി കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹത്തിന്നു പ്രയാസം വരികയില്ല എന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ വിശ്വാസം. ഒരു കാലഘട്ടം വരെ വിപ്ലവ നികുതി ഏർപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിഞ്ഞു അദ്ദേഹത്തിന്നു സാധ്യം ഉ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കാത്ത വിധത്തിലുള്ളതും ധനികരാർക്കുതന്നെ ബാധിക്കുന്ന വിധത്തിലുള്ളതുമായ പുതിയ വരുവു ഇനങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ കഴിയും എന്ന നമുക്കു വിശ്വാസം. അദ്ദേഹം അതിന്നു ശ്രമിക്കുകയും വേണം എന്നു അപേക്ഷിക്കുന്നു. വിരോധം എന്ന നിഷ്പ്രഭിതത്വം അന്യമല്ല എന്ന നിലയിലെത്തിട്ടുള്ള സിനിമ മുതലായവയ്ക്കു ഒരു നികുതി ചുമത്തുന്നതായാൽ ഗവണ്മെന്റിന്റെ വരുവു വർദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയും. അതു പോലെ പുരോഗമനത്തിന്റെ മേൽ നികുതി വർദ്ധിപ്പിക്കാവുന്നതുമാണ്. ഈ സംഗതി ഗവണ്മെന്റിന്റെ ആഭ്യന്തരനയയിൽ പെടേണ്ടതാണ്. പ്രൊവിഡിക്ടറെന്ന സംബന്ധിച്ചുടത്തോളവും ഈ അവസരത്തിൽ ചില സംഗതികൾ പറയേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. ഈ നിയമത്തെപ്പറ്റി ഒരു വിഭാഗം ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ വലിയ ആക്ഷേപവും നിരസയമുണ്ടെന്നു വാസ്തവത്തിൽ അതിന്റെ നടത്തിപ്പു വിജയിച്ചിട്ടില്ലെന്നും വളരെ അധികം ജനങ്ങൾ ഈ നിയമത്തെ ലംഘിക്കുന്നുണ്ടെന്നും അതുകൊണ്ട് ഈ നിയമത്തെ ഉപേക്ഷിക്കണമെന്നും ഒരു വാദം നടക്കുന്നുണ്ട്. വന്യവന്തിൽ മദ്യം നിഷേധന നിയമത്തിന്റെ നടത്തിപ്പിൽ വലിയ വിജയങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടില്ല എന്നും സമ്മതിക്കേണ്ടതെന്നു വേണം. എന്നാൽ വളരെ സാധുക്കളുണ്ടെന്നും ഈ മദ്യനിരോധനം വലിയ ആശ്വാസം നൽകിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതും ഒരു പരമാർത്ഥം മാത്രമാണ്. അധികൃത സമുദായങ്ങൾ സാമ്പത്തികശക്തികൾക്കു അനുഭവിക്കുന്ന ദൈർഘ്യമുള്ള പാലുള്ള തുരുത്തുകൾക്കു ഈ മദ്യം രാജ്യത്തിൽ, മലബാറിൽ, വലിയ സമുദായം ആശ്വാസവും ഈ മദ്യനിരോധനനിയമം വരുത്തിയിരിക്കുന്നു. പക്ഷെ മുമ്പുവരെ പണിയെടുത്തു കഴിഞ്ഞു സമ്പാദിക്കുന്ന പണം കൊണ്ടുപോയി മദ്യപിച്ചു അവരുടെ ചെലവുകളെ കൂട്ടുകയല്ല, വീടുകളിലെ ചെലവുകൾ രാത്രി മുഴുവനെയും മറ്റു കടംബാഗങ്ങളെയും അടിച്ചു കലഹിച്ചു കളയുന്ന കടംബാഗം ഇന്നു മലബാറിൽ, വളരെ വിരലായിരിക്കുന്നു. അവർ സാമ്പത്തികമായ അപ്രകാരത്തിൽ നിന്നു രക്ഷകിട്ടി നിന്നു ശ്രദ്ധയോ കൂടാതെ കഴിയാൻ ഈ മദ്യനിരോധനനിയമത്തിന്റെ പ്രയോജനം കൊണ്ടു സാധിച്ചിരിക്കുന്നു. വളരെ അധികം പേർ ലംഘിക്കുന്നു എന്നുള്ളതുകൊണ്ട് ഈ നിയമം പരാജയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നു ചിലർ പറയുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ കൊലപാതകങ്ങളിൽ, കടമുറകളിൽ മറ്റു ക്രിമിനൽ കുറ്റങ്ങളിൽ നിയമങ്ങൾ ലംഘിച്ചു ചെയ്യുന്നവരുടെതിൽ അപരം ആ പ്രയത്നങ്ങളിൽനിന്നു പീഡിപ്പിക്കുവാൻ, ആവക നിയമലംഘനങ്ങൾ നാട്ടിൽ പരക്കെ തിരിച്ചുവാൻ, ആ നിയമങ്ങൾ കർമ്മമായി നടപ്പിൽ വരുത്തി പ്രയത്നിക്കുകയല്ലാതെ അവ ചേർന്നുവെക്കണമെന്ന ആരെങ്കിലും പറയാറുണ്ടോ? അതുപോലെ മദ്യനിരോധന നിയമം ലംഘിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതിനെ തടയാൻ കർമ്മമായി ആ നിയമം നടപ്പിൽ വരുത്തുകയാണു വേണ്ടത്; അല്ലാതെ നിയമംതന്നെ ഉപേക്ഷിക്കുകയല്ല. ഈ ഫുട്ടത്തിൽ ഏസ്സറസ് മുതലായ സാധനങ്ങൾവുമ്പോൾ മദ്യനിരോധനനിയമത്തിന്റെ ലക്ഷ്യത്തെ പരാജയപ്പെടുത്തുവാൻ നാട്ടിൽ ചിലർ പരിശ്രമിക്കുന്നുണ്ട്. ഇതിനൊരു അവസാനം ഉണ്ടാക്കേണ്ട കാര്യത്തിൽ ഗവണ്മെന്റിന്റെ അഭിപ്രായം ശ്രദ്ധപതിയേണ്ടതാണ്. മദ്യനിരോധനവകുപ്പിന്റെ ചുമതലവഹിക്കുന്ന മന്ത്രി, ഈ സംഗതി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽ പെടുത്തിട്ടുണ്ടെന്നും ഏസ്സറസ് മുതലായ സാധനങ്ങളുടെ വിപ്ലവ തടയുവാൻ വേണ്ട നടപടികൾ ഏർപ്പെടുത്തും മറ്റു നല്ല യത്നം ആശാവഹമാണ്.

“സെർ, ചലച്ചിത്ര സാമ്പത്തിക ചിന്ത സാമ്പത്തിക പദ്ധതിയുടെ ഭാഗമാണ്. 12-45
 വിഭാഗം. ജനസംഖ്യയുടെ ഗ്രാഫിക്സ് ആകട്ടെ സാമ്പത്തിക വിഭാഗം. 12-45
 മറ്റുള്ളവ കലാകൃതികൾ, ആർ. ഡി. കെ. വിൻസെന്റ് മുമ്പാകെ സോഷ്യലിസ്റ്റ് കലാ
 വിഭാഗം. സോഷ്യലിസ്റ്റ് സെക്ഷനുകൾ ഉണ്ടാകണം. മേനോൻമാരുടെയും
 മറ്റും ഗ്രാഫിക്സ് സാമ്പത്തികയും കണക്കുകൾ പരിശോധിക്കാൻ ഉണ്ടാകണം. 12-45
 പ.മ.

[Janab Kunhi Muhamed Shafee] [7th July 1952]

ഈ മാതൃകയിലാണ് ജമാബന്തി ഇപ്പോൾ നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ജനങ്ങൾക്ക് സംഗതികൾ മനസ്സിലാക്കത്തക്കവിധത്തിൽ ജമാബന്തി നടത്തുന്ന സമയങ്ങളിൽ വേണ്ട പ്രസിദ്ധീകരണം നല്ലി ഗ്രാമീണരുടെ സങ്കടങ്ങളും അക്ഷേപങ്ങളും അധി:കൃതന്മാരുടെ മുമ്പിൽ കൊണ്ടു വരവാനും അവർക്ക് ഒരു നിയമം ഉണ്ടാക്കുവാൻമാത്രമല്ല ജമാബന്തി ഒരു ഉപകരണമാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മലബാറിനെ സംബന്ധിച്ച് വെറെ ചില സംഗതികളും എനിക്ക് പറയുവാനുണ്ട്. അവിടെ ജലസേചനപദ്ധതികൾ വളരെ ആവശ്യമാണ്. മലമ്പുഴ പദ്ധതിയുടെ പണി മടിച്ചിരിക്കുകയാണ് വളരെ അധികം കഷ്ടപ്പാടുകൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഈ പദ്ധതിയുടെ പണി ഇന്ത്യാ ഗവണ്മെന്റിന്റെ സഹായത്തോടു കൂടി ഉടനെ ഉൾപ്പെടുത്തണമെന്നും അവിടെ അതു മടിച്ചിരിക്കാൻ തുടരുന്നതാണെന്നവിധത്തിൽ പ്രവർത്തനം നടത്തണമെന്നും ഞാൻ ആവശ്യപ്പെടുന്നു. കാഞ്ഞിരപ്പുഴ പദ്ധതിയെപ്പറ്റിയും എനിക്ക് ഇതുതന്നെയാണ് പറയുവാനുള്ളത്. വളരെ അധികം minor irrigation Project കളും മലബാറിൽ, ഫണിന്റെ അഭാവത്തിൽ പ്രവർത്തനം നടത്താൻ ഇടവകയാണ്. അപകൃത്യവും പ്രോത്സാഹനം നല്ലി മലബാറിനോടു് ഒരു ചിററമ്മ നയമണ് മലിയാശി ഗവണ്മെന്റ് അനുവർത്തിക്കാനുള്ളതല്ല എന്ന ആക്ഷേപത്തിന് വഴി വെക്കാനിരിക്കേണ്ടതാണ്. ആങ്ങളുടെ ജില്ലയിൽ റോഡു കളുടെ സ്ഥിതി പറയുകയാണെങ്കിൽ വളരെ മോശമാണ്. യാത്രക്കാരുടെ ജീവനും അപായം ഉണ്ടാകുവാൻപോലും ഇടയാക്കത്തക്ക വിധത്തിൽ റോഡുകളിൽ മൂവനും കണ്ടുകഴിയാമണ്. കണ്ടോട്ടിയിൽ നിന്നു കോഴിക്കോട്ടേക്ക് പോകുന്ന റോഡ് യാത്രക്കാർ ഭയം ഉണ്ടാക്കത്തക്കവിധത്തിൽ അപകടമായ വിധത്തിൽ ചളിയും, കണ്ടും, കഴി കളും നിറഞ്ഞു കിടക്കുന്നു. പാച്ചുമെൻറ് (patchment) പണിക്കും ചിറ്ററ റിപ്പേറിനും നീക്കിവെക്കുന്ന സ.പു. ഒഴുയം ചെയ്യപ്പെടുന്നു. ഇത് കോൺഗ്രിസ് ഇടുവാനുള്ള പദ്ധതി സമീപരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കുകയാണെങ്കിൽ കൊല്ലത്തോടും റിപ്പേറിനും മറ്റും ചിലവാക്കുന്ന എത്രയൊ അധികം പണം ചുരുങ്ങിക്കിട്ടുകയും ചെയ്യും.

(At this stage Mr. Speaker occupied the Chair.)

“ആസ്സതികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം മലബാറിന്റെ തലസ്ഥാനമായ കോഴിക്കോട്ട് എത്രയൊ അധികം ഉറപ്പിക ചിലവുചെയ്ത് ഒരു Headquarters ആസ്സതി കെട്ടിടം ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ ഇപ്പോഴും അതിന്റെ ഒരു ഭാഗം ചുമരുകളുടെ പണിമാത്രം തീർത്ത് കെട്ടിടമൊഴിഞ്ഞു പണി നിർത്തി ചെയ്തിരിക്കുകയാണ്. അവിടെ ഇപ്പോൾ മലയാളാഭിമാനത്തെ സംഗതി ഗവണ്മെന്റിനറിയാണ്. അതുകൊണ്ട് ഈ ചുമരുകൾ മലയാളാഭിമാനം കെട്ടിടമാക്കുന്നതാണ്. അതിനാൽ ഈ പണി തപരിതപ്പെടുത്തണമെന്ന് ഗവണ്മെന്റിനോടു ഞാൻ അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു. അതുപോലെതന്നെ കോഴിക്കോട്ട് മുനിസിപ്പാലിറ്റിയിൽ പൈപ്പുവെള്ളം നൽകുന്നതിനെ സംബന്ധിച്ച ഗവണ്മെന്റ് എടുക്കുന്ന നയം വളരെ ആക്ഷേപാർഹമാണ്. എട്ടു പത്തു കൊല്ലത്തോളമായി ഈ പൈപ്പു വെള്ളത്തിന്റെ പേരിൽ കോഴിക്കോട്ടെ ജനങ്ങളിൽ നിന്നു നികുതി പിരിച്ചു വരുന്നു. പതിമൂന്നു ലക്ഷത്തോളം ഉറപ്പിക കോഴിക്കോട്ട് നഗരത്തിലെ ജനങ്ങളോട് നികുതിയായി ഇതിന്റെ പേരിൽ പിരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നാണ് എന്റെ അറിവ്. ഈ കച്ചൽ വെള്ളം കൊടുക്കുന്ന കായ്ത്തിൽ ഗവണ്മെന്റ് ഉടനടി എന്തെങ്കിലും ഫലപ്രദമായ നടപടികൾ എടുക്കേണ്ടതാണ്. കോഴിക്കോട്ട് ഒരു മെഡിക്കൽ കോളേജിലും ഇതു പറയുമ്പോൾ വലിയ ഒരു കായ്തമണിനെ നെററിലാക്കിയാണ് ഇടയാവുന്നത്. ഒരു മെഡിക്കൽ കോളേജ് കോഴിക്കോട്ട് സ്ഥാപിക്കുകയാണെങ്കിൽ മലബാറിലെ യുവാക്കളും യുവക്കുടുംകോളേജ് കോഴിക്കോട്ട് സ്ഥാപിക്കുകയാണെങ്കിൽ മലബാറിലെ യുവാക്കളും ജനങ്ങൾക്ക് വലിയ സംബന്ധിച്ച പറയുകയാണെങ്കിൽ മലബാറിലെ സാധുക്കളായ ജനങ്ങൾക്ക് വലിയ കഷ്ടപ്പാടുകളാണുള്ളത്. നാട്ടിൻപുറങ്ങളിൽ താമസിക്കുന്ന, പ്രത്യേകിച്ചു ഏറനാട്, വള്ളുവനാട് താലൂക്കുകളിൽ താമസിക്കുന്ന സാധു കട്ടികൾക്ക് വിദ്യാഭ്യാസ സൗകര്യങ്ങൾ വളരെ ചുരുക്കമാണ്. നിർബന്ധ വിദ്യാഭ്യാസം നടപ്പാക്കാൻ പരിശ്രമം നടത്തിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അതു വിജയിച്ചുപോയെ വിജയിച്ചിട്ടില്ല. ഉച്ച ഭക്ഷണത്തിനുള്ള ഏർപ്പാട് വിശേഷിച്ചു എലിമെൻററി സ്കൂളുകൾ വരിക്കുന്ന സാധുക്കളായ കട്ടികൾക്ക് ചെയ്യുകൊടുക്കേണ്ടതാണെന്ന് ഗവണ്മെന്റിനോടു ഞാൻ അപേക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

7th July 1952] [Janab Kunhi Muhamed Shafee]

മുസ്ലിം വിദ്യാർത്ഥികളെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം elementary സ്കൂളുകളിൽ പഠിക്കുന്ന കുട്ടികൾക്ക് ഏതാനും scholarships പാസ്റ്റർഷിപ്പ് എന്ന് കേട്ടറിൽ ഞാൻ ഗവണ്മെന്റിനെ അഭിനന്ദിക്കുന്നു. എന്നാൽ അതിന്റെ എണ്ണം ഇനിയും വർദ്ധിപ്പിക്കണം. മലപ്പുറ ഫൈസ്റ്റ് ക്ലാസ് ഫോസ്റ്റർഷിപ്പിന്റെ പണി എപ്പോഴും വാങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ചെമ്പുതടവറയാണ്. രണ്ടു മൂന്നു കൊല്ലമായി ബഡ്ജറ്റിൽ ഇതിന്നു സംഖ്യ വകയിരുത്താൻ ഉണ്ടെന്നു എന്റെ അറിവ്. തിരൂരിലുള്ള മുസ്ലിം ഗവൺമെന്റ് ഫൈസ്റ്റ് ക്ലാസ് കോളേജ് അവിടെ നിന്ന് കൂടുതൽ പഠനക്കുറുമ്പുള്ള ഒരു സ്ഥലത്തേക്ക് മാറ്റുന്ന കാര്യം ഗവണ്മെന്റ് ആലോചിക്കുന്നു. ആരോഗ്യപരമായ കാര്യങ്ങൾ നോക്കിയാലും മറ്റു സംഗതികൾ നോക്കിയാലും തിരൂർ മുസ്ലിം ഗവൺമെന്റ് ഫൈസ്റ്റ് ക്ലാസ് നില്ക്കുന്ന സ്ഥലം ഒരു വിദ്യാലയത്തിന്നു പറ്റിയ സ്ഥലമല്ലെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മലബാറിൽ ഒരു Women's College ഇപ്പോൾ കാര്യം ഗവണ്മെന്റ് ഒരിക്കലും വിശ്വസിക്കുവാൻ പാടില്ല. വിദ്യാഭ്യാസത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള കണക്കുകൾ ഗവണ്മെന്റിന്റെ കയ്യിലുണ്ട്. അതു കൊണ്ടു ഒരു വിമൻസ് കോളേജ് ഇല്ലാത്ത കോട്ടം രീതിയാൽ ഉള്ള ശ്രമം ഗവണ്മെന്റ് ചെയ്യേണ്ടതാണ്. മറ്റൊന്നു പറയുവാനുള്ളതു തിരുവനന്തപുരത്തിൽ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള District Livestock Farm നെ പററിയാണ്. ഈ ഫാം തുടങ്ങിട്ടു രണ്ടു കൊല്ലമായിട്ടും അവിടേക്കു മെയിൻ റോഡിൽനിന്നു ഒരു അപ്രോച്ച് റോഡ് ഇതുവരെയും ഉണ്ടാക്കിയിട്ടില്ല. അതുപോലെതന്നെ അവിടേക്കു മാറുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കു താമസിക്കുവാനുള്ള quarters ഉം ഉണ്ടാക്കിയിട്ടില്ല. സൗത്ത് കറന്റൻ കോളിംഗിൽ തുടങ്ങിയ ഫാം ഒരു പരിപൂർണ്ണമായ ഫാമായിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഈ ഫാം ബുദ്ധിമുട്ടുള്ള കൃഷി കാര്യം മന്ത്രി സാർ ചില ഈ ഫാം പരിപൂർണ്ണമായ ഒന്നാക്കിത്തീർക്കുവാൻ ഞാൻ അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു. എന്റെ രാജ്യത്തിനെ സംബന്ധിച്ച കണക്കു കാര്യങ്ങൾ പറയുവാനാണ്. വള്ളുവനാടു രാജ്യത്തിനെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം Electricity Extension Scheme കൊണ്ട് യന്ത്രങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ആ രാജ്യത്തിലേക്കു എലക്ട്രിസിറ്റി വികസിപ്പിച്ചിട്ടു ഇല്ല. പെരിന്തൽമണ്ണ, മറ്റൊന്നും, മണ്ണാങ്കാട്, ചെല്ലമംഗലം എന്നീ ചെറു നഗരങ്ങളിലേക്കു എലക്ട്രിസിറ്റി എപ്പോഴും ഉണ്ടാകുന്നു. ഭാരതപ്പുഴ മുതലായ ചുരുക്കുകളിൽ യന്ത്രങ്ങൾ വെക്കിയിട്ടു വെള്ളം തോടുന്ന ഇലക്ട്രിക് പമ്പുകൾ എപ്പോഴും അത് വലുതായ തോറിൽ കൃഷി വർദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയും. ഈ സംഗതി ഗവണ്മെന്റിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽ പെടേണ്ടതാണ്. പെരിന്തൽമണ്ണയിലുള്ള ലോക്കൽ ഫണ്ട് അസ്പെക്ട് ഗവണ്മെന്റ് ഏറ്റെടുത്തു നല്ലനിധിയിൽ നടത്തേണ്ടതാണ്. കൂടാതെ ഈ അസ്പെക്ട്വിൽ ഒരു Lady doctor തടെ സേവനം അത്യാവശ്യമാണ്. എന്നാൽ 80 ക. ശമ്പളം കൊടുത്താൽ ഈ പണികൾ അപേക്ഷകന്മാർ ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. അതു കൊണ്ട് Government service ൽ നിന്നു ഒരു ലേഡി ഡോക്ടറെ ലെൻഡ് (lent) ചെയ്യണം. ഫക്കു ഡെവലപ്പ്മെന്റിനെപ്പറ്റി പറയുകയാണെങ്കിൽ പെരിന്തൽമണ്ണ ഫക്കായിൽ ആ പദ്ധതി എപ്പോഴും ഉണ്ടാകുന്നു. പ്രസ്തുത ഫക്കായിലുള്ള വിനോദമായി നില്ക്കുന്ന ഒരു ഫക്കു മലബാറിൽ വേറെയുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്.

* SRI M. NARAYANAN NAMBIAR :—" Mr. Speaker, Sir, ബുദ്ധിമുട്ടുള്ള ഫൈനാൻസ് മന്ത്രി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബഡ്ജറ്റ് അവതരിപ്പിച്ചപ്പോൾ ഈ നാട്ടിലെ സാധാരണക്കാരായ ജനങ്ങളുടെ സാമ്പത്തിക നിലയും സാമൂഹ്യ നിലയും നില നിർത്തുവാൻ ഉപകരിക്കുന്ന പദ്ധതികൾ ഉണ്ടാകുമെന്നു പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നു. ഈ നാട്ടിലെ സാധാരണക്കാരായ ആളുകളുടെ ഉന്നമനത്തിനുവേണ്ടി പ്രവൃത്തിക്കുന്നു എന്ന് അഭിമാനിക്കുന്ന കോൺഗ്രസ്സ് ഗവണ്മെന്റിൽനിന്നു തങ്ങളുടെ സാമ്പത്തികനില ഉയർത്തുവാനുള്ള പദ്ധതികൾ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു. ശ്രീമാൻ രാജഗോപാലാചാരി കോൺഗ്രസ്സ് നേതൃത്വം സ്വീകരിച്ചപ്പോൾ, ഈ സംസ്ഥാനത്തിലെ മുഖ്യമന്ത്രിസ്ഥാനം ഏറ്റെടുത്തപ്പോൾ, കോൺഗ്രസ്സ് ആദർശങ്ങളിൽ വിശ്വസിക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ഉള്ള മന്ത്രിസഭ കൊണ്ടുവരുന്ന ബഡ്ജറ്റിൽ സാധാരണക്കാരുടെ അവശതകൾക്കു വല്ല പരിഹാരവും ഉണ്ടാകുമെന്നു ആശിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ അവർ നിരസപ്പെടുകയാണുണ്ടായത്. കഴിഞ്ഞ കുറെ കൊല്ലങ്ങളായി, കോൺഗ്രസ്സ് ഭരണത്തിന്റെ പേരായ്ക്കൂടെ ഫലമായി നാട്ടിൽ ക്ലൈംപ്രോവറ കാര്യത്തിൽ ഉണ്ടായ മാറ്റം ഇല്ലാതാക്കുവാൻ ഡിക്രീറ്റേഷൻ (decontrol) എപ്പോഴും ചെയ്തുകൊണ്ട് സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഡിക്രീറ്റേഷന്റെ എന്റെ നാട്ടുകാർ സ്വാഗതം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഈ decontrol കൊണ്ട് കഴിഞ്ഞ അഞ്ചോളം കൊല്ലമായി ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരിൽ നിന്നും ഉണ്ടായിരിക്കാണ്ടിരുന്ന ബുദ്ധിമുട്ടുകളിൽനിന്നും വിക്ഷമകളിൽനിന്നും നാട്ടുകാർ ഒരു രക്ഷ ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. തങ്ങളുടെ അദ്ധ്വാനഫലം

[Sri M. Narayana Nambiar] [7th July 1952]

താഴെ പറയുന്ന ലക്ഷ്യം എന്ന ആശയത്തോടുകൂടി കൂടുതൽ ഉല്പാദനം ഉണ്ടാകുവാൻ ഉള്ള ആപ്തമാർഗ്ഗങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഈ decontrol തെരുത്ത് കൂടുതൽ കൃഷിപ്പുറം വാർ ഉള്ള ഉത്പാദനം ഉണ്ടാകാൻ പോകുന്നില്ല. എങ്കിലും നാം തങ്ങളുടെ കൈവശമുള്ള ഭൂമിയിൽ സമരവകാശം ഉണ്ടാകുന്നതുവരെ കൂടുതൽ ഉല്പാദനത്തിന്നു ഉത്സാഹം ഉണ്ടാകുമോ എന്ന് സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നാം കൈവശമുള്ള ഭൂമിയിൽ സമരവകാശം ഉണ്ടാകുകയും തങ്ങളുടെ അതിർത്തിന് ഉല്പാദന വരുമാനം അനുഭവിക്കുവാനുള്ള സ്ഥിതി ഉണ്ടാകുന്നതുവരെയും നാളെയെ ഉല്പാദന വ്യപ്തിപ്പിക്കാൻ പോകുന്നില്ലെന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം. മാത്രമല്ല കഴിഞ്ഞ ഒരു കൊല്ലത്തോളമായി കാസർഗോഡ് താലൂക്കിലെ ജനങ്ങൾ ഒരു കടിയായ നിയമത്തിന് വേണ്ടി പരിശ്രമിച്ചിരുന്നു. 1939 ൽ തന്നെയും നിലവിലുള്ള കടിയായ വ്യവസ്ഥ കർഷകർക്ക് മല മാനങ്ങൾ വരുത്തുവാൻ വേണ്ടി ശ്രീമാൻ കട്ടപ്പന മേനോന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ഏറ്റെടുത്തിയ കടിയായ കമ്മിറ്റി കാസർഗോഡ് താലൂക്കു മലബാറിൽ ഉൾപ്പെട്ടതായതോ എന്ന് അന്വേഷിച്ചു ചേർക്കാൻ അനുകൂലമായ റിപ്പോർട്ട് ചെയ്ത കടിയായ കമ്മിറ്റി കാസർഗോഡ് ഗവണ്മെന്റ് മലബാർ കടിയായ കേരളത്തിൽ നിന്നും കൊണ്ടുവന്ന രൂപയെ കാസർഗോഡ് താലൂക്കിലെ അക്രമികൾ ഗ്രാമങ്ങൾ മാത്രം ഉൾപ്പെടുത്തുകയും മറ്റു ഗ്രാമങ്ങളെ ഒഴിവാക്കി നിർത്തുകയും ചെയ്തു. മുമ്പത്തീറ്റുന്ന ഗ്രാമങ്ങളെ മലബാർ കടിയായ നിയമം നന്നാക്കുവാൻ വാഗ്ദാനം ചെയ്ത 19 ഗ്രാമങ്ങളെ ഒഴിവാക്കി നിർത്തുകയും ചെയ്തു. ഈ decontrol കൊണ്ട് ഇവിടുത്തെ ജനങ്ങൾക്കു കൂടുതൽ കൃഷി ചെയ്യുവാനുള്ള ആശയം ഉണ്ടാകുന്നതെങ്കിൽ മലബാർ കടിയായ നിയമം കാസർഗോഡ് താലൂക്കിലെ മുഴുവൻ ജനങ്ങൾക്കുമാണ് എന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം. ഈ കടിയായ കേരളത്തിൽ നിന്നും തന്നെ ആകർഷക രക്ഷ നൽകുന്നില്ല. ഇന്നു ജനികൾ കടിയായതോടെ കൃഷി നിർത്തി കടിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ട്. എന്റെ നിയോജകമണ്ഡലത്തിൽ കോൺഗ്രസ്സ് സ്ഥാനത്തിൽ എറിയപ്പെട്ടതോടെ കടിയായ ആകർഷകത നിന്നു പല ജനങ്ങൾ നിർബന്ധപൂർവ്വമായി കൃഷി ചെയ്തിരിക്കുന്നു എന്നും സംഗതി ഈ ഗവണ്മെന്റിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടുത്തുവാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ഇന്ന് ജനികൾക്കു ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതാവാൻ കടിയായ നിയമം ഉണ്ടാകുന്നതെങ്കിൽ മാത്രമേ കടിയായ ഭൂമി കിട്ടുവാൻ പോകുന്നുള്ളൂ. ഈ നിയമം കൃഷിക്കാരെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല എന്ന ഗവണ്മെന്റിനെ അറിയിക്കുവാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ഈ decontrol കൊണ്ടുവന്നപ്പോൾ ഹോസ്ദുർഗ് സബ്താലൂക്കു ഒരു കമ്മ്യൂണിറ്റിയായതാണ് ഗവണ്മെന്റ് മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ളതെന്ന് അറിയുന്നു. എന്നാൽ കാസർഗോഡ് താലൂക്കിൽ വളരെ അധികം ഗ്രാമങ്ങൾ വമ്പിച്ച തോതിൽ deficit ഗ്രാമങ്ങളാണെന്നു രാജിപ്പിക്കുവാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ fair price ക്ലാപ്പുകൾ മുഖേന 2 കോൺസ് അരി മാത്രമാണ് കിട്ടുന്നത്. ഈ രണ്ടു കോൺസ് അരികൾക്കു ജീവികൾക്കു സാധ്യമല്ല എന്നു മാത്രമല്ല കർഷകർ, ചിങ്ങ, മാസങ്ങളിൽ ഉള്ള സാമ്പത്തിക വിഷമതകൾക്കൊടു കൂടുതൽ വില കൊടുത്തു അരി വേണ്ടി കർഷകന്മാർ കഷ്ടപ്പെട്ടു ഇല്ലാത്ത വമ്പിച്ച വിഷമതകൾ അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ട് അരിയുടെ തോത് വർദ്ധിപ്പിക്കേണ്ട ആവശ്യകതയെപ്പറ്റി ഗവണ്മെന്റിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽ പെടുത്തണമെന്നു എനിക്ക് അഭിപ്രായമുണ്ട്. കൂടാതെ എല്ലാ കൃഷിക്കാർക്കും എല്ലാ കാലത്തും തൊഴിലില്ല. അറ്റ മാസങ്ങൾക്കും അവർ തൊഴിലില്ലാതെ ഇരിക്കേണ്ടിവരുന്നുണ്ട്. ഈ തൊഴിലില്ലാതെ കൃഷിക്കാർ ഒരു ഉപതൊഴിൽ കണ്ടുപിടിക്കേണ്ടതു അത്യാവശ്യമാണ്. കടിയായ വ്യവസ്ഥയങ്ങൾക്കു മേണ്ടുന്ന വ്യവസ്ഥാവിനം ലഭിച്ചുകിട്ടിയിട്ടില്ല. മലബാറിന്റെ സംസ്ഥാനീകരണത്തിൽ ചികിത്സ വ്യവസ്ഥയെന്നു വളരെ സാദൃശ്യമുണ്ടെങ്കിലും ഇതിൽ മേണ്ടുന്ന ശ്രദ്ധ പതിപ്പിക്കുന്നില്ല. ഈ അപസരത്തിൽ ഉപ്പു നൽകേണ്ട ഒരു വ്യവസ്ഥയായി പടിഞ്ഞാറൻ തീരങ്ങളിൽ എടുത്തുകയറേണ്ടതെങ്കിൽ കൃഷിക്കാർ ഇത്തരം ഉപതൊഴിലാകാം എന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം. പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യകാലത്തു മലബാർ ഉപ്പു നൽകുന്നതിനായിരുന്നുവെന്നും മലബാറിന്റെ ആവശ്യം കൃഷി ചെയ്തുകൊണ്ടു കയറ്റി അയച്ചിരുന്നുവെന്നും മനസ്സിലാക്കുന്നു. പിൽക്കാലങ്ങളിൽ ഈ വ്യവസ്ഥയെ നശിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇന്നും മലബാറിൽ ഈ വ്യവസ്ഥയെന്നു സാധ്യതയുണ്ട്. അതു വീണ്ടും ഗവണ്മെന്റ് നടപ്പിൽ വരുത്തുകയെന്നതെങ്കിൽ പടിഞ്ഞാറൻ തീരങ്ങളിൽ അതു നല്ലൊരു ഉപതൊഴിലാകും എന്നാണ് എന്റെ ബലമായ വിശ്വാസം.

1 p.m. "സർ, വിദ്യാഭ്യാസ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് പറയുകയാണെങ്കിൽ കാസർഗോഡ് താലൂക്കിൽ വിദ്യാഭ്യാസ സൗകര്യമില്ലാത്ത വളരെ അധികം ഗ്രാമങ്ങളുണ്ട്. പെട്ടെന്നു, കൊളത്തൂർ, കൊളമംഗുളം, മാലോളം, ബാർ തുടങ്ങിയ ഗ്രാമങ്ങൾ ഇവയിൽ ചിലവയാണ്."

: നാട്ടിലെ ജനങ്ങൾ കട്ടികളുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തെ സംബന്ധിച്ചുകേൾക്കും വളരെ അധികം വികസിക്കുകയാണ്. കഴിഞ്ഞ നാലഞ്ചു കൊല്ലത്തെ കോൺഗ്രസ് ഭരണത്തിൻ കീഴിൽ സ്കൂളുകൾ ഇല്ലാത്ത ഗ്രാമങ്ങളിൽ സ്കൂളുകൾ വെളിച്ചമേറിയതായി യാതൊന്നും ചെയ്തിട്ടില്ല എന്നുള്ളതും ഓരോ ജനങ്ങളെയും ഒരു പക്ഷാഭാവം മാത്രമാണ്. ഈ സ്ഥലങ്ങളിൽ സ്കൂളുകൾ സ്ഥാപിച്ച് അവിടത്തെ സാധുജനങ്ങളുടെ കീഴടക്കം വിദ്യാഭ്യാസ സൗകര്യം ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കണം എന്ന് ആൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു. മാത്രമല്ല, കൗൺസിലർമാർ ത.ലൂക്കിൽ കിഴക്കൻ ഗ്രാമങ്ങളിൽ ഹരിജനങ്ങൾ വളരെ അധികം താമസിക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങളാണ്. ഈ ഹരിജനകുടുംബങ്ങൾക്ക് വിദ്യാഭ്യാസ സൗകര്യമില്ല. പനത്തടി ഗ്രാമത്തിൽ വളരെ അധികം ഹരിജനങ്ങൾ താമസിക്കുന്നുണ്ട്. അതു വെറും കിഴക്കൻ ഗ്രാമമാണ്. അവിടത്തെ സ്ഥിതിയും ഗവണ്മെന്റിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽ പെടണം. റോഡുകളുടെ കയ്യാള പറ്റിയ കയറണക്കീൽ കൗൺസിലർമാർ റോഡുകളിൽ ഉൾഗ്രാമങ്ങളിൽ റോഡുകളില്ല എന്ന് പറഞ്ഞു യാതൊരു അതിശയോക്തിയുമില്ല. തെക്കൻ കണ്ണാടകത്തിലെ അധികൃതന്മാർ ഫോസ് ഫ്ലക്സ് താലൂക്കിനോടു കൂടി ചിറ്റാത്തനയുമാണ് കൈക്കൊള്ളുന്നത്. യാതൊരു പ്രോത്സാഹനവും നൽകാതെ പടിക്കുന്നില്ല. റോഡുകൾ ഉണ്ടാക്കേണ്ട കയ്യാളിൽ യാതൊരു പദ്ധതിയും ഇല്ല. ബാറ്റാമനല്ലെട്ട് കോളാർ രാമസ്വാമിനാഥിയാർ പ്രധാനമന്ത്രി ആയിരുന്ന കാലത്തു ഒരു പദ്ധതി ഉണ്ടായിരുന്നു പക്ഷെ അത് നടപ്പിൽ വന്നതായി കാണുന്നില്ല. മാത്രമല്ല, മലബാറും സൗത്ത് കാനറയും സംയോജിപ്പിക്കുന്ന റേഡിയൻ പ്രവർത്തനം ഇനിയും പൂർത്തിയാക്കിയിട്ടില്ല. പ്രോവിഡിഷ്യനെപറ്റി പറയുകയാണെങ്കിൽ മദ്യനിരോധം ഉൾപ്പെടെയുണ്ടാകുന്ന പലതും പറയാനാവിതകേൾക്കുന്നുണ്ട്. പ്രോവിഡിഷ്യൻ കയ്യാള നടപ്പിൽ വെക്കുന്നതുകൊണ്ട് സാധാരണക്കാരുടെ കയ്യാളങ്ങൾക്ക് ഗുണം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്ന് പറയുകയായിരിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. സാമ്പത്തികമായും ധാർമികമായും സാധാരണക്കാരന്റെ നിലപാട് ഉയർത്തുവാൻ ഇതു വളരെ അധികം സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആരാണ് പ്രോവിഡിഷ്യനെ സംബന്ധിച്ചുകേൾക്കേണ്ടതും ഗവണ്മെന്റുകൾ വരുത്തുന്നതെന്ന് അന്വേഷിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരിൽ പലരും ഈ നിയമം പാലിക്കുന്നതല്ലെന്ന് ഒരു പക്ഷാഭാവം മാത്രമാണ്. വലിയ പണക്കാരും ജന്മിമാരും പ്രോവിഡിഷ്യനായ ഗവണ്മെന്റോടൊന്നിച്ച് ഈ നിയമം പാലിക്കുന്നവരിൽ ഉൾപ്പെട്ടതാണ് പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ ചെറുത്തുകാരെ ഇടയിൽ കള്ളക്കാരെ നടക്കുന്നുണ്ടെന്ന ഒരു ആവലാതിയുണ്ട്. അവിടോടു ചോദിച്ചാൽ നമ്മൾക്ക് ബാഗ്ഗിംഗ് ലുഗാജി; വേറെ പല സൗകര്യം ഉണ്ടാകാൻ ശ്രമിക്കണംമല്ല എന്നു അവർ പറയും. ചക്കരചെത്തിനു വേണ്ടതു സഹായം കിട്ടുന്നില്ല. ചക്കരക്കമ്പോളമില്ല. മാത്രമല്ല, ചക്കര സ്കൂൾ വീട് വീട് തോറും കൊണ്ടുപോയി വിറ്റിട്ടു വേണം കൗൺസിലർമാർക്ക് അതുകൊണ്ടു ചക്കരസൗകര്യസന്ദർഭങ്ങളെ ബെലാവിൽ ചില ദേവതാകൾ ചെയ്തുകൊണ്ടു ചക്കരചെത്തിയ്ക്കു കൂടുതൽ സഹായം ലഭിക്കാൻതന്നെ പദ്ധതികൾ സ്ഥാപിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മാത്രമല്ല, ജലസേചന പദ്ധതിയെ കഠിനാ പറ്റുകയാണെന്ന കീഴ് എന്റെ അഭിപ്രായം ഇക്കൊല്ലത്തെ ബഡ്ജറ്റിൽ അതിനു യാതൊരു സഹായം നൽകാതെപ്പോയി കാണുന്നു. ഇപ്പോൾ വലിയ വലിയ പദ്ധതികളിൽ മാത്രം ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കുകയാണു് കയ്യാളിനെ പുരോഗതി ഉണ്ടാകാൻ പോകുന്നില്ല. ചെറിയ ചെറിയ ജലസേചന പദ്ധതികൾ ആവിഷ്കരിച്ചു കൊണ്ടു കൂടുതൽ ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ ഉല്പാദിപ്പിക്കുവാൻ സാധിക്കും എന്നാണ് എന്റെ വീക്ഷണം. മറ്റൊന്നും കയ്യാള fisherman സമുദായത്തെ കുറിച്ചാണ്. അവരുടെ ഉപരിവിദ്യാഭ്യാസത്തെപ്പറ്റി ഗവണ്മെന്റിന് യാതൊരു ശ്രദ്ധയുമില്ല. ബെക്കൽ എലിമെന്ററി സ്കൂളിൽ ജെഫ്രി സ്കൂൾ ആക്കാനുള്ള ഒരു അഭിപ്രായവുമുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷെ അതിന് യാതൊന്നും ചെയ്യാതെപ്പോയി. അതുകൊണ്ടു മലബാറിൽ ഉൾപ്പെടത്തൽ തെക്കൻ കണ്ണാടക ജില്ലയുടെ സഹകരണം ലഭിക്കാൻ തന്നെയാണെന്നു എന്റെ അഭിപ്രായം സംബന്ധിച്ചുകേൾക്കേണ്ടതും ഗവണ്മെന്റിന്റെ ശ്രദ്ധ കൂടുതൽ പതിയണമെന്നും മുകുവ സമുദായത്തെ ശേൽസ് കാപ്പിൽ നിന്നു കഴിവാക്കണമെന്നും അവർ കൂടുതൽ പ്രോത്സാഹനം നൽകണമെന്നും ആൻ അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു.

* **SRI S. NARAYANAPPA :—** ఆధ్యక్షా, ఇప్పుడు ఈ బడ్జెటు వర్షంకే విశేషముగా కొంతమటుకు నాకు తోచిన సలహాలను ప్రభుత్వానికేమిట నా విద్యుత్ ఫర్ము. ఈయొక్క బడ్జెటు లోటు బడ్జెటు. ఆర్థిక లోటు చూడుస్తారోమి వరకూ ఉన్నది. మరి ఒక్క సభ్యుడు ప్రజాప్రతినిధి కాబట్టి ఈ సభలో ప్రభుత్వ

[Sri S. Narayanappa]

[7th July 1952]

దృష్టికి తమతమ నియోజకవర్గాలయొక్క బాగోగులను గురించి చెప్పించి వాటి సౌకర్యాలను పొందుట వారి కనీస ధర్మము. అయినను ఈ బడ్జెటులో గ్రామములయొక్క బాగోగులను గురించి ఎక్కువ ఉపయోగములేనట్లు కనబడుచున్నది. దీనివల్ల ముఖ్యంగా పట్టణములయొక్క సౌకర్యాలు ఎక్కువగా కనబడుచున్నవి. రాష్ట్రముయొక్క జనసంఖ్యలో పల్లెలలో నివసించే ప్రజలు కనీసము ముప్పాతికమంది ఉన్నారు. ఈనాడు పట్టణములలో నివసించే జనాభా సంఖ్య నాల్గవవంతు భాగము మాత్రమే. తక్కిన మూడు భాగములు పల్లెలలో నివసించే జనాభా దరిద్రావస్థలో ఉన్నారు. నడచుటకు రోడ్లు, ఎడ్లబండ్లకు రాకపోకల సౌకర్యాలు కనీసమాత్రమైననూ లేవు. వైద్య సౌకర్యాలు అసలే సున్న. నీటి సౌకర్యాల విషయంలో త్రాగుటకు మంచి నీరు అయినను దొరకక అవస్థలు పడుతున్నారు. కనీసము త్రాగుటకు మంచి నీరు చేయుటకు పని, ఉండుటకు యిల్లు మొదలైన వసతులు కల్పించవలసినది ప్రభుత్వ ధర్మమైయున్నది. ప్రజలయొక్క ఆవసరాలను గమనించి ఎక్కువ ద్రవ్యాన్ని ముఖ్యంగా పల్లెలలో నివసించే ప్రజల సౌకర్యాలకోరకు ఖర్చుపెట్టుటకు ప్రయత్నించవలసినదని నేను మనవి చేయచున్నాను. ఈ మంత్రివర్గము అధికారంలోకి వచ్చి మూడు మాసాలు అయింది. అయినా వారికి ఉన్నటువంటి అనుభవాన్ని పురస్కరించుకొని ఎక్కువ సమర్థతతో యీ బడ్జెటును తయారుచేతారు. అందులో ప్రధాన మంత్రి శ్రీ రాజగోపాలాచారిగారు ప్రజ్ఞావంతులు; తమ అనుభవాన్ని వినియోగించి యీ బడ్జెటును తయారుచేయించి ప్రజాప్రతినిధుల ఆమోదానికిచ్చారు. ఈ బడ్జెటు విషయంలో ఎన్నో విషయాలు చర్చించవలసి ఉన్నవి. అందులో ఆర్థిక ఆదాయం ప్రభుత్వం సంపాదించవలసియున్నది. అందుకుగాను ఇప్పుడు కొన్ని కొత్త పన్నులను వేయుట తలపెట్టి మోటారు బస్సు ప్రయాణీకుల రేట్లను పెంచించుట, ఖామి శిస్తు, సర్పాజ్జి వగైరా పన్నులు పెంచించుట, యీ బడ్జెటులో సూచించి యున్నారు. ముఖ్యంగా ప్రయాణీకుల బస్సు రెల్లులో మెరుకు కనీసము ఒక దబ్బడి పెంచించే పద్ధతి ఉన్నది. దేశంలో ప్రతి మనిషికి ఈ పావు రేట్లు తెల్లించవలసి వచ్చినందు వల్ల ఒక నిరసనభావము ఏర్పడనున్నది. దీనికి బదులు ప్రతి ఒక నీటుకున్న ఇంత అని ఒక విధంగా సర్పాజ్జిచేస్తే అది బాగుంటుందని నా సలహా. ఇంకను ఇప్పుడు రైతుమీద పన్ను భారం పెంచినది. రైతు సంహయ ఆందోళన చేస్తున్నది. తరువాత పంటల ధరలుకూడా పడిపోతున్నాయి. ఈ స్థితిలో ఇప్పటికే పన్నుభారంతో బాధలుపడుతున్న రైతులకు లాంఛన రెవిన్యూచైన సర్పాజ్జి అనే కొత్త పన్ను వేయడ మంటే, ఈ విషయాన్ని ప్రభుత్వంవారు నిజంగా కొంత యాచించి చేయవలసి యున్నది. నూరు రూపాయలు పన్ను అంతకు పైన తెల్లించేరైతు పైన యీ శిస్తు భారాన్ని పెడితే ప్రభుత్వ ఆదాయం తగ్గుతున్నప్పటికీ రైతుల ఆందోళన ఎక్కువగా ఉండదు అని మనవిచేస్తున్నాను. మనగ ముఖ్యంగా ఎక్కువ ఆదాయంలేకనే రాష్ట్రమును సౌకర్యవంతంగాచేసి అన్ని ప్రదేశాలను సత్వ శ్యామలంగాచేసి ప్రజల ఆవసరాలను తీర్చుటకు సాధ్యములేదు. ప్రభుత్వ బడ్జెటు లోటు తీరితేనేగాని ప్రజల సౌకర్యాలు తీర్చుటకు వీలులేదు. కనుక ఉన్నంతమట్టుకు యిప్పుడు ఈ సభలోని ప్రతి నిధులు తెచ్చేటటువంటి ప్రజల సౌకర్యాలు అన్ని మన ప్రభుత్వం తీర్చుటకు యాచించిననూ, అరు నూర్లుకోట్ల రూపాయలైనా చాలవు. కనుక ఉన్నటువంటి ఆదాయంతోనే ప్రజల ఆవసరాలను వారి నిరసనభావాన్ని గమనించి ప్రజల సమాధానాన్ని సంపాదించి క్రమేణా కనీస పన్నులు వేస్తూ, మెల్లగా ఆదాయమును పెంచే విధానాన్ని పరిశీలించి ప్రభుత్వం పొందించే ప్రజలలో ఆందోళన లేకుండా పోతుంది. ఇప్పుడు మన ఆహార పదార్థములమీద కంట్రాక్టు పూర్తిగా తొలగించి యం.జి.ఓ లకు విద్యా సౌకర్యాలు

7th July 1952] [Sri S. Narayanappa]

ఇటువంటివిచేసి రాష్ట్రంలో కొంతమట్టుకు కాంగ్రెసు ప్రతిష్ఠను సంపాదించుకొన్నది. అదేవిధముగా రైతు వర్గములోను పల్లె ప్రజలయొక్క ఫీలింగులను దృష్టిలో యంచు కొని వారిలో అలజడి కలిగించకండా ఈ వస్తు భారము విషయంలో ఒక విధమైనటువంటి విధానాన్ని ఆనుసరించి అందోళన తొలగించి ప్రజా మన్నననుపొంది పరిపాలన సక్రమంగా సాగించుటకు ఏర్పాట్లుచేయుట ప్రభుత్వముయొక్క కనీస ధర్మమని మనవి చేస్తున్నాను.

“ఇక ముఖ్యంగా గుత్తి, కళ్యాణదుర్గం, ఉరవకొండ ఈ ప్రదేశాలు చాలా పెనుకబడిన తాలూకాలు. గుత్తి, గుంతకల్లు, త్రివకోండ, కళ్యాణదుర్గం తాలూకాలలో ఎక్కువ లోతైతలువంటి చావులున్నవి. మంచినీళ్లు అసలేనేవు. పశువులకు గడ్డిగూడా లేదు. ఈ చావులలోనుంచి ప్రజలకు కనీసము 100 మొదలు 120 మెట్ల వరకూ దిగితేనేగాని నీళ్లు దొరకవు. ఒక గ్రామములో అసలు త్రాగుటకు నీళ్లు లేకుండా పోవుటవలన ఏమెలా, రెండు మైళ్ళకి పల్లి నీళ్లు తెచ్చుకోవలెను. ఇట్టి కష్టాన్ని ప్రజలు పంచాయితీ బోర్డులద్వారా, ప్రజా సంఘాలద్వారా అందోళన చేసి ప్రభుత్వదృష్టికి తెచ్చినప్పటికినీ నీటి సౌకర్యాలు కల్పించుకొనుట యీనాటికి ఫలించ లేదు. ఈ విషయంలో గుత్తి, గుంతకల్లు, ఉరవకొండ, కళ్యాణదుర్గం, పెనుగొండ, ధర్మవరం. ఈ ప్రదేశాలలో వర్షాకాలంలోనైనా నీళ్లు దొరుకుట చాలా కష్టంగా న్నది. Protected water-supply schemes ద్వారా యిప్పుడు తెలిపే టటువంటి స్కీములు పెంటనే ప్రభుత్వదృష్టిలోనికి తీసుకొని వాటికి సౌకర్యాలు కలిగించవలయును. తరువాత గుంతకల్లు నీటి కొళాయిల స్కీము పని ప్రారంభించినారు. మొదటి భాగము పని పూర్తి అయినది. రెండవ భాగము మొదలు పెట్టవలయును. ఈ పని వెంటనే చేయించవలయును. కొన్ని పంచాయితీ బోర్డులు నీటి కొళాయిలు స్కీములు తలపెట్టి ప్రాథమిక అంత్య చర్యకొని తీసుకొనినప్పటికినీ ఆ స్కీములు అమలు జరుప బడలేదు. ప్రస్తుతం నేను త్రివకోండ పంచాయితీ బోర్డు ప్రెసిడెంటుగా ఎనిమిది సంవత్సరములనుండి పనిచేయుచున్నాను. ఉరవకొండ నీటి కుళాయి స్కీములను గురించి ప్రభుత్వానికి మన్నో మహజద్దు, పిటిషనులు పెట్టినను రాయబారాలు పంపినను ప్రభుత్వం యింతవరకూ అమలుపరచు చర్య లీసుకొనలేదు. యీ స్కీముల విషయమై యిప్పటికి ఇరువై సంవత్సరములనుండి త్రివకోండ పంచాయితీ బోర్డు అందోళనచేస్తూ వచ్చినది. యీ విషయమును గురించి ప్రభుత్వానికి పంపిన పిటిషనులు గాని, మహజరులుగాని అన్నియుచేరి ఘనము 780 పేజీలుగల పైలు గవర్నమెంటు వారి చేతుల్లో ఉన్నది. ఇంత అందోళనచేసినను ప్రభుత్వం ఈ నాటికైననూ ఏ చర్య తీసుకోకుండా పెడచెవిని పెట్టుచున్నది. గనుక నీటికొరకు చాడవడెటువంటి ఈ ప్రజల కష్టాన్ని గమనించి, నీటి కుళాయిల స్కీము కొనసాగించుటకు ప్రభుత్వం వెంటనే చర్య తీసికొగలండులకు కోరుచున్నాను. ఇప్పుడు ఉన్నట్టింటి నీటి కొళాయిలు స్కీములలో గుంతకల్, ఉరవకొండ, గుత్తి, ప్రధానములు. గుంతకల్లునుండి ఉరవకొండకున్నూ, ఉరవకొండనుండి కళ్యాణదుర్గం వరకున్నూ, విద్యుచ్ఛక్తి సరఫరా వ్యవసాయదార్లకు సౌకర్యాలు కల్పించుటకు సహాయపడగలండులకు యిదివరలో ప్రభుత్వంవారు మంజూరు చేసినదానిని అమలు చేయవలయునని కోరుచున్నాను.

1-15
p.m.

“గుత్తి తాలూకాలోని వేల్పుమడుగు, పెంచలపాడు, రామభరం, కొట్టాలపల్లె, కళ్యాణదుర్గం తాలూకాలోని తగ్గుపర్తి, గుద్దేకుంట, అంకింపల్లె, రామసాగరం మొదలైన గ్రామాలలో బొత్తిగా మంచి నీళ్లుగాని చావులుగాని చెరువులుగాని లేక అక్కడక్కడ చిన్నచిన్న గుంటలు, చుడుగులు త్రవ్వకొని నీళ్లు తెచ్చుకుంటున్నారు.

[Sri S. Narayanappa]

[7th July 1952]

ప్రజలు చాలా బాధపడుతున్నారు. ఈ విషయం ప్రభుత్వం దృష్టికి తేగా విలీబిరి సిబ్బందిని పంపించి జిల్లాలో ఆక్కడక్కడ కొన్ని బావులు త్రవ్వించారు. యింకా ప్రశాంతములలో కుంటుల గిడేరు చేయించి నీటి సౌకర్యాలు కల్పించలేదు. లారీల ద్వారా ఇంతటితో మాత్రం సీత సర్ప్రయించేయించినారు. రాయలసీమ ప్రజల బాధలు తగ్గలేదు. కాబట్టి యింకా కొన్ని పాత బావులు గిడేరి చేయించవలెను; కొత్త బావులు త్రవ్వించవలెను. రైతులకు బావులు త్రవ్వటకు ఆప్పులు యిచ్చే స్కీమును విరమించకుండా ప్రజలకు నీటి కుంటల సౌకర్యాలు కల్పించమని ప్రభుత్వమును కోరుతున్నాను.

“ఇంతేకాకుండా ప్రభుత్వం వ్యవసాయదార్లకు తక్కువ ఆప్పులు ఇచ్చినారు. అయితే ఈ ఆప్పులు ఇచ్చే విషయములో ఒక మనవి చేసేదను. ప్రభుత్వం ఒక్కొక్క రైతుకు కనీసము రెండువందల రూపాయలు జీవన భృతికింద యిచ్చుచున్నారు. ఈ ఆప్పులు, తక్కువ ఆప్పులు రైతులకు బట్టాడా చేయు విషయములో గూడా పూర్తిగా వారికి ముట్టుబలేదు. మూడుపాళ్ల చెప్పి, తక్కిన వారు టాంగం ఆ ఆప్పు బట్టాడా చేయు అధికారులకు అసగా రెడ్డి, కరణం, యితరులకు చెందుతున్నది. గనుక ఇట్టి ఆప్పులు వారికి ఎంతో ప్రయోజనమీద లభించినూ పూర్తి ఫలితమువారికి చెందలేదని నేను గట్టిగా చెప్పగలను. ఈ తక్కువ ఆప్పులు మంజూరుచేయు విషయంలో గూడా పెద్ద పెద్ద ఖాస్సాములు, గవర్న మెంటులో పలుకుబడిగలవారికి ముందుగా మంజూరు చేయబడింది. వేద రైతులు, సామాన్య రైతులు పలుకుబడిలేనందువల్ల వారికి ఈ తక్కువ ఆప్పులు మంజూరుచేసే విషయం వినిపించుకొనేవారు లేనేలేదు. ప్రజా ప్రతినిధులు చెప్పినను అధికార్లు కొందరు పెద్దచెప్పి పెట్టినారు. ఆప్పులు అవసరమున్న వేద రైతులకు మంజూరు కావడం లేదు. గనుక ప్రభుత్వం యీ తక్కువ, జీవన భృతి ఆప్పులు సక్రమ పద్ధతిలో మంజూరుకు విర్యాలు చేయించవలసిన బాధ్యత ప్రభుత్వము మీద నున్నదనియు, చర్య తుచ్చుకొనవలయునని మనవి చేయుచున్నాను.

“ఇంకొక విషయం మనవి చేస్తాను. రైతువడ్డలన్న చాల పశువులు చనిపోయినవి. రైతులవడ్డ ఉన్నటువంటి పశువులకు మేతలేక నానా బాధలకు గురియగుచున్నారు. ఈ జిల్లాలో మడకసిరి తాలూకాలో రైతులు పశువుల మేతకొరకు కలెక్టరుకు ఎక్స్ పర్తాయములు మనవి చేసుకొనగా, ఎన్ని పిటీషనులు పెట్టినూ, మహాశర్లు పంపినూ, ఆ పిటీషనులకుగాని, మహాశర్లుకుగాని ఇంతవరకు జవాబులేదని మడకసిరి తాలూకా కాంగ్రెసు పెట్రోటరీ తెలిపియున్నారు. కాబట్టి ప్రభుత్వంవారు వెంటనే యీ మడకసిరి తాలూకాలో కరుగ్రాసానికి మేత అవసరం గనుక వెంటనే సర్ప్రయించేయించమని కోరుచున్నాను.

“తర్వాత అనంతపురం జిల్లాలో ముఖ్యంగా వేద రైతులు అసగా హరిజనులకు జీవించుటకు భూములు, నివసించుటకు కట్ట లేక చాలా యిక్కట్లు పడుచున్నారు వారికి Housing Scheme క్రింద house-sites acquire చేసి ఇల్లస్థలములు, వ్యవసాయమునకు బంజరు భూములు, పొరంతోకు భూములు యిప్పించమని ప్రభుత్వాన్ని కోరుచున్నాను. ఈ విషయములో పెద్ద పెద్ద ఖాస్సాములవడ్డనుండి అభ్యంతరములు వచ్చాయి. పిటి సన్నిబిని ప్రభుత్వం పరిశీలించి హరిజనులకు, వేద రైతులకు వ్యవసాయమునకు, యిండ్లకు భూవసతి కల్పించి వారికి జీవనోపాయం కలిగించమని ప్రభుత్వాన్ని కోరుచున్నాను.”

7th July 1952]

* SRI A. K. MASILAMANI CHETTIAR :—“ கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இன்று இந்தச் சட்டசபையில் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கும் வரவு செலவுத்திட்டத்தை ஆதரிக்கும் வகையில் நான் சில வார்த்தைகள் பேச விரும்புகின்றேன்.

“ இப்பொழுது சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கும் பட்ஜெட்டானது கனம் ராஜாஜியின் தலைமையில் மந்திரிபை அமைக்கப்பட்டு, அவர்களால் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கும் ஒரு பட்ஜெட். இந்த பட்ஜெட்டில் அநேக குறைகளை எடுத்துக் காட்டி இருக்கிறார்கள். வாஸ்தவத்தில் இப்பொழுது சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கும் பட்ஜெட்டைக் காட்டிலும் லிசேஷம் வாய்ந்த பட்ஜெட்டை வேறு எவரும் கொண்டுவரமுடியாதென்பதை நான் தெளிவாகச் சொல்லுகின்றேன்.

“ பட்ஜெட்டில் செலவினங்களுக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருப்பதைப் பார்க்கும் போது, இந்த மாகாணத்திலுள்ள எல்லா ஜில்லாக்களுக்கும், ஜில்லாக்களிலுள்ள தாலுகாக்களுக்கும் சரியானமுறையில் பணத்தை ஒதுக்கிவைக்க லில்லையென்று நன்றாகத் தெரிகிறது. ஆனால், திட்டங்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும் பணத்தைக்கொண்டு, அந்தந்தக் காரியங்களைச் சரிவர செய்வதற்காக வேறுவாக இருக்குமென்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

“ ஏதோ பட்ஜெட்டில் ஒவ்வொரு மெம்பர் சந்தோஷப் படுவதற்கும் மெம்பர்கள் அதிருப்தி அடையாமல் இருப்பதற்கும் வேண்டியவாகியில் ஒவ்வொரு வகைக்கும் நிறைய பணத்தை ஒதுக்கிவைத்து காரியங்கள் நடக்காமல் இருப்பதைக் காட்டிலும், குறைந்தபடியாக பணம் ஒதுக்கப்பட்டு செய்யக்கூடிய காரியங்களை நிற்காமல் செய்வதற்கு சாத்தியமான ஒரு பட்ஜெட் என்றே நான் கருதுகின்றேன்.

“ நான் வேலூர் தொகுதியிலிருந்து வந்தவன். இந்த பட்ஜெட்டில் வேலூர் தாலுகாவுக்கென்று ஒருவகையிலும் எந்தக் காரியமும் செய்வதற்குப் பணம் ஒதுக்கப் பட்டிருப்பதாகவே தெரியவில்லை. ஏதோ பெண்கள் கல்விக்கென்று, கவர்ணமெண்ட் பெண்கள் ஹைஸ்கூலுக்கு 45 ஆயிரம் ரூபாய் ஒதுக்கி இருக்கிறார்கள். மற்ற வகையில் எங்களுடைய தாலுகாவுக்கு வேறு எந்தமாக ஒதுக்கப்படவில்லையென்பதை உங்களுடைய ரூபகத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகின்றேன்.

“ நான் அதிகமாக வற்புறுத்திச் சொல்லவேண்டியது என்னவென்றால், 20 ஆண்டுகளாக வடாற்காடு தொகுதியிலிருந்து, சட்டசபைக்கு அங்கத்தினர்களாக முன் வந்தவர்களை நான் விசாரித்ததில், பாலாற்றில் ஜலம் கொண்டுவருவதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளெல்லாம் செய்யப்பட்டிருப்பதாகக் கூடச் சொன்னார்கள். இப்பொழுது நான் அஸெம்பிளிக்கு மெம்பராக வந்த பிறகு கேட்டதில், அதைப் பற்றி பிரஸ்தாபமே எந்த இடத்திலிருந்தும் தெரிந்ததொன்றமூடியவில்லை. அதை ஜாஸ்தி வற்புறுத்தவேண்டியதற்கு ஒரு முக்கிய காரணம் ஒன்று உண்டு. அதாவது, வடாற்காடு ஜில்லாவில் முக்கியமான நகரம் வேலூர். வேலூர் தாலுகாவில் அதிகம் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறது இந்தப் பாலாறு. எங்களுடைய நகரத்திற்கு சிறப்பு என்னவென்றால், ஜலம் இல்லாத ஒரு ஆறும், கடவுள் இல்லாத ஒரு கோவிலும் இருப்பதாக ஒரு பெயர் வந்திருக்கிறது. நம்முடைய நாட்டில் சுதந்திர ஆட்சிக்குப் பிறகும், அது டீடிக்கக்கூடாது. அந்தப் பெயரை மாற்றி, ஜலம் வரக்கூடிய ஆறு, டீடவீளை வைத்து பூஜிக்கக்கூடிய ஒரு நகரம், என்ற பெயர் நம்முடைய கனம் ராஜாஜி அவர்களுடைய காலத்தில், அவரால் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டு மென்பதாக நான் கருதுகிறேன். அதை அவசியம் அவர்கள் செய்வதற்கு வேண்டிய வழிவகைகளைச் செய்வார் என்றும் நான் நம்புகிறேன்.

“ பாலாற்றில் சாதாரணமாக எங்களுக்குத் தெரிந்து ஏதோ 10 ஆண்டு களுக்கு ஒரு முறையோ அல்லது 5 ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறையோதான், அதிகமாக மழை பெய்தால் ஜலம் வருகிறதேயல்லாது, வேறு எந்தக் காலத்திலும் அந்த ஆறு ஜலத்தைப் பார்த்ததே இல்லை. பார்க்கவும் முடியாது. ஒரு மாதத்திற்கு இரண்டு முறையாவது தண்ணீர் வருவதற்கு வேண்டிய வழிவகைகளைச் செய்யவேண்டுமென்று நான் இந்த அரசாங்கத்தை இப்பொழுது நடத்தும் கனம் ராஜாஜி அவர்களை கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

[Sri A. K. Masilamani Chettiar] [7th July 1952]

“இரண்டாவதாக எங்கள் நகரத்தில், அதாவது வேலூர் டவுனில் கவர்ண்மெண்ட் பென்ட்லண்டு ஆஸ்பத்திரி இருக்கிறது. அது மட்டுமல்ல, அமெரிக்கன் ஆஸ்பத்திரி ஒன்றும் இருக்கிறது. சாதாரணமாக ஆஸ்பத்திரிகளில் நர்சுகளோ, டாக்டர்களோ, மற்ற சிப்பந்திகளோ எல்லோரும் பரிசுத்தமாகவும், அவரவர்களுக்குரிய உடைகளையும் உடுத்துபவராகவும் இருக்கிறார்கள். சுகாதார முறைக்கு விரோதமாக இல்லாமல் ஆஸ்பத்திரிகளுக்குள்ளும், அங்கு வேலை செய்யும் சிப்பந்திகளும், மற்றும் சுற்றுப்புறங்களும் சுத்தமாக இருக்கும்படியான முறையில் பாதுகாத்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். உதாரணமாக அமெரிக்கன் ஆஸ்பத்திரியென்பது எங்கள் ஊரில் ஒரு பெரிய ஆஸ்பத்திரி அந்த ஆஸ்பத்திரியில் எந்த இடத்திற்குப் போனாலும், சுத்தமாகவும் விபாதிபஸ்தர்களுடைய விபாதி குணமாவதற்கான சூழ்நிலையிலும் வைக்கப்பட்டிருக்கும். வியாதிகளுக்கு சிகிச்சை செய்துகொள்ளுவதற்கு ஆஸ்பத்திரிகளுக்குப் போகின்றோம். அவர்கள் கொடுக்கும் மருந்துகளால் வியாதிகள் குணமாகின்றன என்பது வாஸ்தவமே. இருந்தபோதிலும், வியாதியஸ்தர்கள் அந்த இடத்திற்குப் போனமாத் திரத்திலே, அங்கு இருக்கக்கூடிய சுகாதாரத்தைப் பார்த்து வுடனே, ஒரு உணர்ச்சியும், ஆனந்தமும் உண்டாகக்கூடிய நிலை ஏற்படும். ஆனால், நம்முடைய கவர்ண்மெண்ட் பென்ட்லண்டு ஆஸ்பத்திரி அவ்வளவு நன்றாக வைக்கப்படவில்லை. சமீபத்தில் நம்முடைய சுகாதார மந்திரிகளம் ஸ்ரீ ஏ. பி. ஷெட்டி அவர்கள் அங்கு வந்திருந்தார்கள். நானும் அவரோடு அந்த ஆஸ்பத்திரிக்குப் போயிருந்தேன். நாங்கள் அங்கு போய்ப்பார்த்தபோது அது ஆஸ்பத்திரியாகவே இல்லை. அதைப் பற்றி நான் அதிகமாகச் சொல்லுவதற்கு இஷ்டப்படவில்லை. அதைச் சரியான முறையில் நிர்வகிக்கவேண்டும், அல்லது எடுத்துவிடவேண்டுமென்று நான் அவரிடம் சொன்னேன். இன்றையதினமும் அதைச் சொல்லுகிறேன் : கவர்ண்மெண்டாரால் நடத்தப் படக்கூடிய ஆஸ்பத்திரிகள் சாதாரணமாக நாங்கள் நகரசபையில் நடத்தும் ஆஸ்பத்திரிகளின் அளவுக்குக்கூட இல்லாமல் இருக்கிறது. கவர்ண்மெண்டு ஆஸ்பத்திரி ரொம்ப முறை தவறானதாக நடத்தப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறேன். எந்த இடத்தில் பார்த்தாலும் அசுத்தம். சுத்தம் பண்ணுவதற்கு வசதியில்லை. நர்சுகளுக்கு வேண்டிய வசதிகள் இல்லை. நர்சுகளைப் பார்த்தால் நர்சுகளாகத் தோன்றவில்லை அந்த ஆஸ்பத்திரியில். இம்மாதிரி குறைகளெல்லாம் அந்த ஆஸ்பத்திரியில் இல்லாமல் அமெரிக்கன் ஆஸ்பத்திரி நடப்பது போல் சிறந்த முறையில் நிர்வகிக்கப்பட்டு, சுத்தமாகவும் நன்றாகவும் இருக்க வேண்டும். வியாதிக்கு மருந்துகொடுப்பதை விட, சுகாதார சூழ்நிலையில் வியாதியஸ்தனின் மனோநிலை சரியாக இருக்கச்செய்யவேண்டும். அந்த முறையில் கவர்ண்மெண்ட் பென்ட்லண்டு ஆஸ்பத்திரி நடப்பதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை அரசாங்கம் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று நான் அரசாங்கத்தாரைக் கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன்.

“அது மத்திரமல்ல, அந்த ஆஸ்பத்திரியில் 100, 150 பேர்களுக்குத் தான் படுக்கைகள் இருக்கின்றன. சராசரி 450 பேர்களுக்குமேல் படுக்கைகள் தேவையாக இருக்கின்றன.

“ஆனால் அங்கு வேண்டிய படுக்கைகள் கிடையாது. அங்கே சரியான வசதிகள் கிடையாது என்பதை இந்த பட்ஜெட் சமயத்தில் அவசியம் சொல்லிக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இந்த ஆஸ்பத்திரியில் இன்னும் நூறு படுக்கைகள் அதிகப் படுத்துவதும் இன்னும் அநேக வசதிகளைச் செய்து கொடுப்பதும் அவசியம். அவைகள் இந்த பட்ஜெட்டில் இல்லாவிட்டாலும் பிறகு அதை சரி பண்ணுவதற்கு வழிவகைகள் செய்ய ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

1-30
p.m.

மூன்றாவதாக மதுவிலக்கு என்று ஒன்று இருக்கிறது. இந்த மது விலக்கைப் பற்றி நான் அடிக்கடி பேசிக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். எங்களுடைய நகரத்தில் எந்த இடத்தில் பார்த்தாலும் சாராயம் காய்ச்சுவதும் கள் இருக்குவதும் எங்குபார்த்தாலும் கள்களை விற்பதும் குடிப்பதுமாக இருக்கிறது. இதைத் தடுப்பதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகள் போலீஸ்காரர்களும் எடுக்கிறார்கள். ஆனால் இப்பொழுது நிதியும் நிர்வாகமும் பிரிவினையானதால்

7th July 1952] [Sri A. K. Masilamani Chettiar]

இந்த மதுவிலக்கிற்கு எவ்வளவு பாதகம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பது நன்றாக தெரியவரும். கள், இறக்குகிறவர்களையும் கள் விற்பவர்களையும் சாராயம் காய்ச்சுகிறவர்களையும் பிடித்துக்கொண்டு கேஸ் போட்டால் அவர்களுக்குத் தகுந்த தண்டனை விதிக்காமல் இருக்கிறார்கள். என்னென்றால் இப்பொழுது ஏற்பட்டிருக்கும் நீதி நிர்வாகப் பிரவினியால் அந்த பாதகம் ஏற்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்கள். கேஸ்களை கஷ்டப்பட்டு பிடித்து கேஸ் போட்டால் குற்றவாளிகளுக்கு ரூ. 10 அல்லது 5 என்று அபராதம் போடுகிறார்கள். இதனால் அவ்விதம் குற்றம் செய்யும் மற்றவர்களுக்கு சந்தோஷமாகவும் இன்னும் அதிகம் செய்வதற்கு ஹேதுவாகவும் இருக்கிறது. இதனால் இந்த நீதி நிர்வாக பிரிவினை வேண்டாம் என்று சொல்லவில்லை. இந்த மதுவிலக்குக் குற்றங்களைத் தடுப்பதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகள் எப்படி எடுத்தாலும் தடுக்க முடியும். அவ்விதம் கள் குடிப்பவர்களுக்கு ஒரு வருஷத்துக்கு குறையாமலும் காய்ச்சுகிறவர்களுக்கு ஐந்து வருஷங்களுக்குக் குறையாமலும் தண்டிக்கும்படியான ஒரு சட்டம் இருக்க வேண்டும். அவ்விதம் செய்தால் ஒழிய இந்தக் குற்றங்களைத் தடுப்பது என்பது அசாத்யம் என்பதாக நான் கருதுகிறேன். இப்பொழுது இருக்கும் முறையில் அதைத் தடுப்பது என்பது முடியாது. அதனால் தான் நம் கட்சியினரும் எதிர் கட்சியினரும் பல வகையாக இதை எதிர்த்தும் சாதகமாகவும் பாதகமாகவும் பேசுகிறார்கள். இந்த மதுவிலக்கு சம்பந்தமாக என் மனதில் தோன்றியதை அடிக்கடி புரோகி விஷன் கமிட்டியில் பேசுவது உண்டு. எந்த இடத்திலும் இதைப் பற்றி தயங்காமல் சொல்லி வருகிறேன். நாம் செய்யும் காரியத்தில் நமக்கு ஜெயம் வர வேண்டும். மதுவிலக்கு என்பதை சரியானபடி நடவடிக்கையால் கொண்டு வர வேண்டும். அவ்விதம் கொண்டு வரவேண்டுமென்றால் நான் சொன்ன மாதிரி அதிகப்படியான தண்டனை இருக்க வேண்டும். ரொம்ப காலமாக இதைப் பற்றி சொல்லிக் கொண்டுவந்து வந்திருக்கிறேன். மற்றவர்களும் இதில் கவனம் செலுத்தும்படியாக நான் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

“அடுத்தபடியாக நகர சபைகள், முனிசிபல் நிர்வாகங்கள். கனம் ராஜாஜி அவர்கள் நகரசபை அங்கத்தினர்கள் தலைவர்கள் மகாநாட்டில் சொன்னார்கள் நகர சபைத் தலைவர்களாக இருப்பவர்கள் பிரதம மந்திரியாக வர முடியும் என்று அவர் சொன்னது வாஸ்தவம் தான். அவர் சொல்லியபடி அவருக்கு ஏற்பட்ட அனுபவத்தையும் தெரிவித்தார்கள். அவர் சேர்மனாக இருந்த காலத்தில் அவரும் கமிஷனரும் இரட்டை ஆட்சியாக இல்லவே இல்லை. அவர் சேர்மனாக இருக்கும் காலத்தில் அவர் சிறிது அதிகாரத்தை வகித்து வந்தார்கள். அதனால் நகரசபை ஆட்சியையும் முனிசிபல் நிர்வாகத்தையும் புரிந்துகொள்ள ஹேதவாக இருந்தது. நான் இப்பொழுது வெல்லூர் நகர சபைசேர்மனாக இருக்கிறேன். சேர்மன் என்றால் பார்க்கிறதற்கு வேண்டிய கௌரவை இருக்கிறது, சேர்மன் என்ற ஸ்தானத்திற்கு கௌரவத்தையும் கிடைக்கிறது என்று நான் நினைத்து வந்தேன். ஆனால் இப்பொழுது சேர்மனுக்கு கௌரவம் இருப்பதாக நினைக்கவில்லை. சேர்மன் என்றால் ஒரு அடிமை என்றே நான் இப்பொழுது கருதுகிறேன். எங்களுடைய மனப்போக்கை மாற்ற கனம் ராஜாஜியால் முடியும் என்பதை அவருக்கு ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன்.

“நிற்க, கனம் ஸ்பீக்கர் அவர்கள் எனக்கு டயம் ஆகி விட்டது என்கிறார். வேலூர் தாலுகாவில் காடுகள் இருக்கின்றன. காடுகளின் நிர்வாகத்தை நடத்த ஆபீசர்களும் கீழ்க் சிப்பந்திகளும் ஏராளமாக இருக்கின்றன. இப்பொழுது அநேகம் இடங்களில் காடுகள் அழிந்துபோகின்றன. ஆனால் இப்பொழுது வனமனோத்சவம் என்று பல இடங்களிலும் சேடினையும் மரங்களையும் நெய்ப்படி ஏற்பாடுகள் செய்து பெரிய பெரிய வனமனோத்சவம் கொண்டாடப்படுகிறது. ஆனால் மரங்களையும் எருக்களையும் வெட்டுவதில் குறைவு இல்லாமலிருக்கிறது. அதைத் தடுப்பதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகள் எடுக்கும்படியாகக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.”

Mr. SPEAKER :—“The House will now adjourn and meet again at 8-30 a.m. on Tuesday, 8th July 1952.”

The House then adjourned.

64050